

V-101
127-1234
KNIHOVNA
BOHOSLOVců
BRNĚNSKÝCH

MUSEUM.

[List bohosl. čislo-moravských].

V. Ročník

Poradatelé:

KNIHOVNA
„RŮŽE SUŠILOVY“
LITERÁRNÍ JEDNOTY
BOHOSLOVců BRNĚNSKÝCH.

Otava a Kutter.

KNIHOVNA
BOHOSLOVců
BRNĚNSKÝCH

Brno

1271

1401349
200

<u>Účti vázaní.</u>	<u>Úsah.</u>	<u>Pokračování.</u>	<u>Strana.</u>
<u>Hodr Jakob</u>		<u>Alta'vanka</u>	80
<u>Vnouzi</u>	17.	<u>Gova a biskut</u>	112.
<u>Klima Frant.</u>		<u>Cebudeme dělati v</u>	
<u>V podzim</u>	4.	<u>právních</u>	118.
<u>Kápisz</u>	9.	<u>Kučík Jakob, nyní Kaplan</u>	
<u>Kutter Frant.</u>		<u>v Rosicích.</u>	
<u>Die 8. januarii</u>	43.	<u>Čas máme konati pobožnost</u>	
<u>Sychra Josef</u>		<u>K Božskému Jedu Jani</u>	36, 46.
<u>Na trobi matky</u>	29.	<u>Kutter Frant.</u>	
<u>Znítka</u>	33.	<u>Historie Samaritánův</u>	12, 18.
<u>Ku 22. lednu 1871.</u>	41.	<u>Rím stál jednoty, matka</u>	
<u>Hrob v cizině</u>	49.	<u>všech úkvi a utvoření pravdy</u>	93, 98, 105.
<u>Ve zříceninách hradu B.</u>	57.	<u>Komplnost Papuč</u>	114, 123.
<u>Náměrníka sen</u>	65.	<u>Kučík Frant. (prof. v Trávní)</u>	
<u>Ditko</u>	73.	<u>Důležitost historie úkvi</u>	82, 90.
<u>Kučík</u>	81.	<u>Linkenheld, Adolf</u>	
<u>U potůčka</u>	89.	<u>Splnění slibu</u>	5.
<u>Na Rím</u>	97.	<u>Osud věrnického učitele</u>	70, 74, 86.
<u>Ku 16. červnu</u>	113.	<u>Marek Jan.</u>	
<u>Na rozloučení</u>	121.	<u>Mumrátské zprávy</u>	31.
<u>Vzájemné potěšení od</u>		<u>Mühlberger Frant.</u>	
<u>P. Kl. e</u>	4.	<u>Das Coelibat</u>	6, 21.
<u>Účti nevázaní.</u>		<u>Glückflichter das kat. Kircheng</u>	
<u>Hodr Jakob</u>		<u>in der Paganungart</u>	62, 67, 78, 102, 110.
<u>Simon Petr</u>	50, 59.	<u>Mikšánek Frant.</u>	
<u>Kučík Antoin</u>		<u>Traktát sv. Cypriana (překl. z lat.)</u>	38, 88, 120.
<u>A Riemu to Museum?</u>	10.	<u>Olava Cyril</u>	
<u>Klima František</u>		<u>Slovk křesťanských čtenářův</u>	1.
<u>Řeka</u>	54.	<u>Katolický křesťan na prahu</u>	
<u>Moužík rolník</u>	55.	<u>nového roku</u>	25.
<u>Mumrátské zprávy</u>	56.	<u>Mumrátské zprávy</u>	16, 72.
		<u>Doslov</u>	126.
		<u>Potůček Fabian</u>	
		<u>Průběh zedníci a jejich snahy</u>	34, 44.

MUSEUM.

KNIHOVNA
BOHOSLOVŮ
BŘEŤANSKÝCH

*Bud' váš život jedna Boží chvátka,
Stastí Christus, tužbou cnosti krása
Choť církev u mzdou lidsí spása
Fr. Šustl.*

Slovo k laskavým čtenářům.

Někoho a nás byjmo byti nemůžeme, v jaké společnosti, či v jakém liberalismu, a nevěrou náboženské době žijeme. Aby směle říci můžeme, že doba naša výhradně jest dobou řízení a krutého boje, neboť od věky onen boj mezi Christem a Antichristem ani posud nemáme dobojován, neboť sůstich více nabývá rozměru. Duch, jenž nyní mohutně hýbe věky, křivým světodějinstvem a perem, k své rozporočnosti i nad poslední veslou společnosti, Duch tento ohrožuje nejenom nauky křesťanské - katolické, alebo i samé náklady, nárůstek, solité rodinu, manželství a majetky, hledě takto podřídi brěhy veskršího blaha. Chceme zde jen něco podotknouti. Takto n. p. Odloučení školy od

církve, snaha tato proliště, starostka, u nás k tomu již posílala se vecholu, že neustýchá, ne se více dráží, cílemu upíra. Ji rodící, upíratí otcí a matk, se přitluště, jím prodrvo, přitluště, se jím samým Bohem, ku vychování a vedení dítěte svých. Že naprosto vyhověření křesťanské stánské hrad a ilub mladiství výchý jest lidový konečný cíl, tomu podobných snah, usilují, cíli přetluště, vaneťe mezi školou a církví, musí již jasně býti praxe sebe mladší. mu. Což však nyní již bo jím proti, církvi křesťanské dodává ránu jest krutá, ničím neukojitelná nástě "proti slovíci apoštolské, této povětrné ohrožování, spravedlnosti a pravdy. Aby se poslední tento hrad křesťanské společnosti přitluště vpu, sléssuliny a řebur náshyoc

Do vyhnání byl poslán byl - k tomu směřují veškeré snahy, veškeré úsilí odbojníků doby naší.

A jaké kudy sepnou, vede se boj, přeměť proti poravenému, nič, ni vky Křesťovy? Jsouť nepořádky, lelé cirkve katolické, kletí, nič. něm pravé vky, v níž se, sva, sa' tajemství nalézají, zcela o, povrhují a jasně nových věcí chlebi, všemožnými prostředky usilují a kánonické kábrady, své, ho náboženství "co nejvíce roztří, řítí. Za tímto směrem přisobí sloven, příměrem a chybě níže, nými tajemnými spolků. Za tímto bohaprádným směrem vedou také, veřejný listy, časopisectvo a kulaš belletristiku, chlebi také, to, věrné křesťany v bludy a roz, srky uvěsti a je o nejdražší kř, nož, solis v vku, svědomitost a křesťanstvou spravedlnost zcela oloupiti. Před náležitou nevěrou nábravy rozbudují své kanebné učení a přemnohá neobstará duse býva dočkmita jedovatým dechem jklivého hada, ukryt, ho ve květinách libenných slov. Před to vychlubit se líto novo, modní učenci jako uši novou osvětou, vypolavající ve veřej, ných listech jako uši svobodu lidskou jako, svobodu rožumnu a svědomí. Křích, také praví oni, to není nic a všeliká př, kážími jsou solis poutání svobody lidské. Věra jako věra, nedbej lidí na ni, ale je, a j, a všech rožkoš' ukřev, vždyť

ještě lakou měrou běhat, jako
vynálezem rozhodněm boji. No,
někdo nelze mu boj lakový se si,
lou pouze lidskou podstoupiti,
lím mne přelomati, nejbrě lu
svaleho nadšení a napsalu na,
poděbi. — Měli však kněží jiti,
hledati k tomu, aby obhajoval
cilkev proti nabídkám a síkla,
dím od nepříteleův je sbojenným,
tu samovněm jest mu kbrani
běha, s kterýmkž bojovati mu,
si, měli s dobrým výsledkem
bojovati.

Předně musí kněží miano cke,
kerní smýšlení, jež nítterato
smahám vědeckým nepřekážeti,
vědu pešlovati a ve vzdělanosti
pokracovati, nebob' bylo by
pobíha aby kněží vědecky se
vzdělával, tož polali to kvláště ny.
ní. On má, jia učitelem a rád,
cem svých světcův ve všem
vorným příkladem předchá,
neti a o jejich blaho jako na ka.
katelne také ve škole se starati.
Ka dou přičinou jest jeho neodbyd.
nou povinnosti přičiniti se, vše,
možné o to, aby vša v sedcích
lidu katolvená nítědně neu,
bpoila pokroky snad nasled,
kem svěcení svých spolku, no,
vív aneb časopisů. — Avšak je.
ště více náda věb naš na knězi
— náda lodit, aby vědy, které ji,
njm diti v řeči spicavne jasné
a vybroušene posluchačům svým
podal — dale, aby všeliké nepotě,
lelské proslí náboženství meta.
ne sipy v časopisech a knižkách

osmetných jasnými a nevrab,
nými důvody odrahl, toho však
beto dlouhého cviku, a neuvavené
přilosti docíliti není s to.

Ještě však i nám bude kdysi
poslati se v síle bojovní, ludy
máme i my cvičiti se, abychom
vytříbenými konumem a obrat,
njm pokem jsouce opasáři,
jednou kekvne bojovati mohli —
a k tomu cviku nám nejvč,
si přilostí stýla kde naš
„Museum“, jehož polly roční
vydávati hodláme. Jjake jsme
jivo v povolání podobli, má
byli ono svědčtem našich pra,
ci a prosbědtem k dokonaljši,
mu vývoji všelikých vědomostí
a zejména nenuce obrátro.
sti v řeči mateřské. Ká ono pra,
cem co do obsahu výlečnými
a jasnými, co do formy a slo
hu dokonalými vynikati ne
může — jest na vějmo. Dvoř,
Boží a našich příslušců pomu.
ci, doufáme i koliv sobě vytknu.
temu dostati. —

Prolož brabí! přijavujeme se
kned kde k lukeinu boji, který
naš jisté jednou nemine, vždyť
je stáletým bojovním dodr
láme se slavného vítězství. Neod,
voldavíme se maxie na svou ne
schopnost, pustíme veškerý před,
sudek a poslýchavost mmo se,
akousíme svoje síly a patk na
jisté vícešim schopnosti na
budeme, na odpor postavili se
nepříteli sebo odvařlivějším a
kutejším! Eda Biko! —

Vzájemné potěšení

Nad bratříčkem v pláči sestra malá,
Pláče šklivě, jakby neplakala?
Lička jeho bladá, slíčky sladí,
Již den druhý, co jej mami budi.
Nepláč dceruško má nad bratříčkem,
Vždyť on umíval se anjelíčkem.
Anjelíčkem stal se v nebi slíčným,
Ačť Boha zpěvem ustavičným.
Tato máš, ačť si světa bolest dvoji,
Slovem, vždyť těš dceru svoji.
A již dceruška ta, sestra malá,
nelhá více, proč by takě lhalá?
Proč by lhalá nad bratříčkem milým,
Když se anjelíčkem stal přes pamiť?
Nepláč již dcerka, ale chváď ne
Také když poupo vedle níže, radně.
Pláče zase malá, co den mívá,
Dceruška ach více a více křve.
Nepláč máti, vždyť já umím taky,
Za bratříčkem půjdu nad oblaky.
Anjelíčkem budu v nebi slíčným
Ačť Boha zpěvem ustavičným.
Tato zas matku těš dceru malá,
Smutná matka více neplakala.

Upodim.

Proč sluncečko jasné
Kvapitě tam na horu?
Pěncův sborů hlasné
proč umlklý v boru?

Pánek půvoldný
proč, také muto vješ?
Strumenu pochladný
kam také rychle spješ?

Tvo číslá vodenka
proč se zaskalila?
Druhá vlasťovenka
kam se oddělila?

Káv luků květný
ach už pouvadnul,
sbor pěvcův permalý,
mami dech odvanul.

Podrojasný blázný
kashen je oblakem,
slunka hřejí, svět
nepoklonka mramem.

Ve tmavých lesinách
vichor dceru pláče,
jelen po myslinách
učený skáče.

Ku spánku dlouhému
živý klade se kraj
ačť k němu novému
květný jej abudi háj.

Jnáš ocetávi
Dlouhý sen v podlě,
rov tělo obdává
Duše k nebi letí.

U nadhvězdne výšine
ačť těla nového,
až volane v nevine
se spánku dlouhého.

Splnění slibu.

5.

Sluha mocné a bohaté rodiny vstoupil jednoho dne do knihny a kádal o sklenici pšenky. Koš silinský, u kterého se přecísto ubý-
soval, sáhal se, proč tak bráhný čas u něho nebyl. Sluha v dráho, cenném myslivčském kroji sáhl a val sobě do křivky, jaký nyní věsti musí. Pořád nemlu slověku v hlava točí, když každodenně vše oběhati musí. Věhání, obje-
dnávání, pokoučení, toť vše ob-
staxati musí. Dnesť však doviš' mlu všech trapot, ne-
bůt' nejstaxí slečna svůj sá-
lek slavi. Věhání slibné na-
dobi učístěno býti musí. Ted' pra-
vě odchátnu ku slibovníku, byk
svěm s rameny objednal. I ode-
šel myslivec v naději se kochaje,
ně po trapných dnech opěb pravdi-
ny nastanou.

Slavě v osumilem obleku v po-
xadi knihny psal se hostinského,
kdo by onen myslivec byl? Ko-
silinský jmenoval jméno jeho a
pánu, u kterých ve službě byl,
a přijímal, že bohatství u ně-
vají. Přenec jen brucel, "Ano kdo
ma, u toho to leží ladem a opěb
se posadil na lavici v xdkouti,
kde psal s dvěma společníky ti-
se a důvěrně hovoril. Také na-
pravili všichni svůj dluh a o-
puslili knihnu.

V své noci hovorili dále. Teden
a těch bůt' pravil si: "Jest aby
mne vral, pakli se nedostavím!"

Druhý. Bratře, uspoletni se na
mne, naxlomim-li sobě nohu,
přijdu lež!" Tráti pravil, "Ab
stoji deset let, já jsem přibemem."
Kárem dvou hodin, když ponocný
vdyde! přelo heslo, naxě se roxěti.
Dnem, ve kterém psal onoho my-
slivce bydleli, přelěhal se svým
xadním slavením ku řdi na-
hady, ve které xlaději snadno svou
křadě u křutěni mohli. Dánu
ponocný neušil nočního licha,
ani xarem dvou hodin xlaději se,
bůt'kem do druhého poschodi leali.
Výpředněji si lež vyllačil tabul,
ku a otevřel okno, do kterého vši-
chni vlekli, xaxaxatěni se křamí,
odmykači a klumoky. Poslední
vyláhnul řebůle a opěb ho o pē-
na chodě, kde nyní byli.

Se xřerem domu oběxatěni,
ubitali se xlaději po chodě dale-
ax ku schodům, kterými do dvo-
ra přijíti možno bylo. Dvě
dvoru byly jen podepřeny a soli,
ko skleněné dvě, křadě do síne
přihostně vedly, byly ukavěny.
Xladějským křadě sobě otevřeli.
Vě bylo licha, když sobě xladěku
xaxěli. Temně na padla na
neodkylov posud tabule, a
křadě leskob slibxa, xmašnil
xaké jejich. Xadosně však bex
všeho hluku vepali však slib-
bro do měchi svých a hbiděni
křoky naxpěb se vraceli.

Však tenkrát myslivec,
který nevedomky své panstvo

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chvátka,
Slasti Christus, tužbou enosti krása
Chotí církev a mzdou lidí spása.
Fr. Sušil.*

Nápisy

I.

*Národům věst lásky co hlásal, Ten oposmíván;
Převzaly křlohu tu, prach, Děla smrtelná.*

II.

*Dva rody proč válkou se hubí přeosvícené velmi?
Společného na nebi, Otce ach už neznají!*

III.

*Ve chmurách proč roucho halíš tvár, blankyťe jasné?
Válčíci na rody, nelzeť mi zírati děle.*

IV.

*Zákon kam děl se, kam řád, kam právo a pravda?
Ozvěna temno duni: volnost, rovnost, bezbožnost.*

V.

*Sarky slasti ve ráj lidstvo se uvědlo, by dumáš?
Šťastné Italy již, tam vede král poctivec.*

VI.

*Válka zhaubonosná, pověz kdy přestane navždy?
Svět-li pokročilý, v lásce také pokročí?*

A k čemu to „Museum“?

S radostí, upřímnou a nezlíbenou pozdravili jsme letošší Museum, svou pouť, ovšem obměněnou po páte nastupující. Jest to sice malý pouťníček, máje raměček s krovny, avšak ani neuhládnutý ani hrdý a hubený, věděl to z toho, že neklmí povržený v koutě, nýbrž jakousi vnitřní pákou hýbán opěš a opět na Boží sluněčko se děje, a co se, smou povrhujíc, světla nebojí a neštítí, šoš dozajista má dobré svědomí, chvalitebný cíl a záměr, k jehož dosažení pouze dovolených prostředků se chápě. A prolož radostně vítáme letošší ročník „Musea“ želající mu z plna srdce zdaru a požehnání. Avšak, namítne snad někdo, k čemu také to „Museum“? šoš hola ztráta času i pro redaktora i pro přispívatele. Museum nevyjde ze zde alumnátských jsouc článo takorhla pouze od pisatelů článků samých. aby se v něm pojednávaly otázky časové, nebo aby se v něm uvěřěňovaly články důkladněji spracované a samostatné, k čemu nestací nám síly a zkušenosti, a že se o podobných věcech ve veřejných časopisech dosti dočísti a poučiti; a politika, ta dostala svou výstavu dříve než se do domu byla přijala, byvši Králce z programu vyloučena! —

Výška tato „Museum“ našemu snad činěná, jest dle mého obrozování

pravdiva až na něco, šoš na tu ztrátu toho času. — Dřív než na námítku tu odpovím, dovolím si otázku, k čemu vlastně ten tak drahý čas zde trávíme? Ovšem abychom se věděli, bychom dnes nebo zejtra nejen k vykonávání povinnosti stávu, jemuž se věnujeme, schopnými se stali, ale i všeliké nástrahy a nájezdy svých bohužel četných nepřátel zmařiti a zrušiti mohli. K tomu účelu směřují také všechny řádné přednášky, pro nás zařízené, a naši první a hlavní úlohou jest, šoš to zadoslučiniti. Kdo ale, prosím, může si namluviti, že šoš již za našich dob, ku šoš k čemu tak stávu, jak jest stav kněžský, postačuje? Kdo, pravím, smí tvrditi, že šoš, co se nám podává, již mize dána všem požadavkům, kterým vyhověti naši povinnosti jest, a ještě více bude? Theologie, kterou se obíráme, šoš Královna všech věd, šoš zřídlo, z něhož se všeliká vědecká práce, šoš toto moře, v něž se všechny řeky všeho vědu umění vlévají, Theologie pravím, šoš Koruna všeho vědění, jest — nepotřebujeme se šoš tajiti — odstrčena, jest za našich dnů planě nevěry pohoržena v kout mezi spráckneťou věd, pohoržena blátem liché svobody, jest vypuzena z Křesla domácí paní a učiněna popelkou, o níž se na

Dutý Kuchlík, zahubaný jed nevě-
ry připravující, svůj spásotý a
neohrabaný vtip brousí. Onino,
jenny ji pěstují, sluji křmáři, spa-
tečníky, nepřátelé svobody, proto-
níky pokroku a jak všechna
ta jména kněží a katolickým
vůbec spílání znějí! Proto vzchop-
me se, dokážme těm světlonošům,
raději luciferům, že jest na nás
zjednat právu a slušnosti prů-
chod, vymaňme bohovědu z pod-
ručí věžnicích ji předsudků, str-
kejme s ní okovy, kterým je ruká
krutého neznabaha, lehkomyšlného
posměváků a přebroušeného mudrá-
ka byla spoušala. Abychom toho
docílili, nestačí nám nikterak to,
co se nám podává, — což tvoří ja-
kysí střed, jakousi kóstru, kterou
bychom tělem obdali jest nám zú-
staveno.

Každá věda, která vůbec bez zardění
jméno to si osobuje, čelí hlavně a je-
dině k tomu, aby se domohla průvdy,
aby se dodělala původu a příčin
ukazů i předmětů, které o její obor
zasahují, a dokonalost a cizaklost
její měří se dle toho, s jakou urči-
lostí zákony a pravidla slavi, o ní
se celý objem její soustřeďuje. Původ
ale všech věcí vyskoumati, poznati
strůjce všehomíra, vyprýtovat účel,
ku kterému svět se vším, co obsahuje,
určen jest, vyměřiti úlohu, kterou
vyskonati každý člověk zavázán jest,
toho docíliti vysknula si filosofie.
Obor její vyliciti s úspěchy, s jakými
se až posud tato dcera nebes potkala,
to přesahuje moje skromnické síly.

11.
budij mi ale dovoleno, miněni své
v ten smysl podati, že filosofie a
theologie spolu souvisejí a jedna
druhou doplňovati se zdají, jelikož
sobě obě uložily poznati toho, "v
němž a skrze něhož učiněny jsou
všecky věci," v němž žijeme, hýbáme
se a jsme". Filosoficky se ale vyzvělá-
vati samostatně, není, tuším, pro
začátečníka žádnou malíčkostí,
anaž věda tato, jak dostatečně zná-
me, zdravý rozum, zásobu myšlenek
a badavého bystrého ducha vyžaduje,
je, aby se tedy nedostatek filosofických
přednášek aspoň poněkud — pravím
poněkud — nahradil, nebo, vyjadřím-li
se určitěji, abychom v porovnání a spra-
cování myšlenek nesouladně v duchu
lidovém věřících a se vyvinujících
poněkud se vycvičili, s launijí naše
Museum". Časopisem tímto podána
nám příležitost, bychom plochy ducha
svého jistě a bezpečně ukládali, no-
vých se domáhali, a takto jakousi
průjnost ducha si zaopatřili, což
se jistě dříve nebo později pronás
s vydatným prospěchem nemine.
Jistě se musí kněz, vůdce a učitel
stáda sobě svěřeného, gastyditi,
nemí-li s to utvořiti lecjakou pí-
semnou zprávičku, nebo neumí-li
vůbec na papíře srovnati své
myšlenky a city. a tomu se předejde,
jestliže upotřebíme svědomitě orga-
nu našeho, zrcadla činnosti naší,
a tím nejenom že žádného i prázdne-
ho času nepotrubíme, ale naopak
ještě mnoho získáme, při nejmen-
ším aspoň to, — kdožby to upřel — že
poznáme dosah svých sil, že dostaneme

Důvěru v sebe samy a tím osvojíme si samostatnost v úsudcích svých, ve svém smýšlení a jednání, nedávouce se ihned unéstí mamičými slovy lichotivého nepřítelů a nejsouce jak se říká, "kam vítr sam plášt", ale raději chladnokrevně uvažující přísloví: "Nati jurare in verba magistri."

Článek "Museum" i co do obsahu článků není k opovržení: časové naší poskytují zajiště tolik a tak rozmanité látky k přemýšlení, že člověk i při nejlepším vídli všechno objektivně pozorovati a dobře si z toho vybrati nemůže. Z druhé strany zase, jako hranol skleněný dle rozličné své polohy ku světlu vždy jiné barvy za sebe vrhá, tak i rozličně nahlížíme v otázky časové dle toho, jaký názorový k nim přiložíme; tento jest ale tak rozličné podoby, jak rozmanité jsou úsudky a názory jednotlivců; o některé věci ale čím se více pojednává, tím v jasnějším světle se ukazuje, a tudíž je to holý předpoklad, jestli-by snad někdo proto na "Museum" zanevřel, předostiraje, že lze z užitečné knihy pětkrát více přečísti, než v stejném čase naposati. Ovšem. mám ale za to, že je mnohem užitečnější a prospěšnější stránku napsati než celý svazek přečísti, mimo to pocítuji zcela jinou spokojenost, podařilo-li se mi něco napsati, než Kocháněti se v myšlenkách cizích, radlice leževši po celém v komoře zezovatelů, obdivovala také svou sestru, která pila

ně role brázdy překrásně se leskla. obdivováním samým ale ani toho nejmenšího lesku si nevyžiskala. a pláče z pouhého pozorování svých krmitelů nikdy létati se nenaučí. - Přese všechno ale, co zde řečeno, jsem dalek toho, abych snad čtením knih opovrhoval, - knih učovej - neboť i to pláče svá křivá dělka sepruv z koučů, když mu párka na nich narostla; chtěl jsem pouze říci, žeby to byl poklad zakopan v zemi, kdybychom, čeho jsme čtením nabyl, ladem ležeti nechávali dále nevydělávali; budeme-li však hrivnou sobě svěcenou svědomitě těžiti, tenkrát budeme, žiti sto let za hodinu, tenkrát vybudujeme církev sv. red, od níž se střely nepřítel poodražejí, pak vybojujeme opět národu svému slávu, jaká mu sluší a patří. —

Historie Samaritanův od počátku až do příchodu Kristova a jich poměrů k Židům. (222 - K. Star.)

Peru před se úlohu, která vyžaduje sil vyžaduje, než jsou mé. Chci psati politickou i náboženskou historii Samaritanův. Nemíst to snadná práce psati čtenáři věrný obraz dějův národa kterého kolvěk, čím méně obraz národa, který tak daleko dománulosti sahá, svým politickým i náboženským řízením obě všech národů se liší a o němžto prameny

postrovnou nalezáme. Musí zaji-
stít dějepisci po mnohých pramenech
se ohlednouti, bedlivě a důmyslně je
sestaviti, často i ostravtipem a roz-
umnou kritikou jich nedostatečnost
nahraditi, aby dostatečné světlo
rozestiel nad dějemi národa, jehož
dějepis sobě psáti umíní. Němálých
obličejů zakusí tenkrát, jsou-li pra-
meny ty prány jazykem již vymřelým,
a je-li potřeba, aby do ducha také-
ného jazyka vnikl. Má však síly ne-
sáhají tak dalece, abych se mohl
úplně podřítí osem těmito podřím-
kám, jako na dobrém dějepisci
se nevyhnutelně vyžadují. Protož
upozorňuji čtenáře těchto řádků,
že nechci svým spiskem se slav-
ným dějepiscem závodit ani ně-
koho poučovat, nýbrž ponevadž
svatopiscové nového zákona ve
svých spisech často o Samaritánech
mluví, náš božský učitel sám o sa-
maritánech často se zmiňuje, a
ponevadž každý nastávající kněz
se snažiti má, aby vnikl do poměrů
časových, o kterých náš božský
Spasitel žil a působil, umíní
jsem sobě napsati výsledky, s kte-
rým jsem se potkal, když jsem se
byl po dějinách lidu Božího o-
bec a Samaritánův zolašle roz-
hlédnul. Co pramenův použil
jsem: „Čvero kněch Královských“
Kalmesio, „Plovník Starožitností“
Hebraiův, a dějepis světový.
Abychom pravého pojmu o Sama-
ritánech a jich poměru k židům
nabyli, sledujme historii národa
vyvoleného od oné doby, ve které

na vrcholu své slávy stál. Knihy
Královské nám vypravují, že jest
to 10. století před Kristem, čili
věk proních tří králů izraelských,
Saula, Davida a Salomouna. Tu
národ izraelský o politickém i
náboženském ohledu pozornost
všech národů sousedních na se o-
brazil; neb nepřítel jeho na vý-
chod i na západ byli pokořeni,
stánek Hospodínův o Jerusalémě
všechny kmény izraelské v jeden
elek spojoval, místo zbraně a
kříku válečného ozýval se hlas
chvály Hospodínu po celém Izraeli.
Byl to zajiště věk šťastný, o němž
prorok říci mohl, že Izrael a Suda
klidně pod stromem bydleli. Ne-
dlouho však trval tento blahý stav
věcí. Takmile Salomoun sveden
jso cizími ženami Hospodínem
opovrhnu a modlám se Kořiti
počal, následoval krest v zápětí
a zároveň konec šťastných dnů
v Izraeli. Na rozkaz Hospodínův
vyšel prorok Achiás vstříc Jeroboamu,
z Egypta se vracějícímu a roztrhnuv
plášť nový, který na sobě měl, na
dvanact kusův řekl k němu: „Vez-
mi sobě deset kusů, neb toto praví
Hospodin Bůh izraelský: „Ty jsi
roztrhnuv Králoství z ruky Salo-
mounovy a dám tobe desatera pok-
lení. Pětno toliko pokolení žijísta-
ne jemu pro služebníka mého Davida
a pro město Jerusalém, které jsem
vyvolil ze všech pokolení izraelských:
protože opustil mne a kláněl se star-
tě, bohyni Sidonských a. s. d. (II. Kr. 11. 17).
O toho času byl národ izraelský roztr-
“

žen na dvě části: na Království
israelské, nad kterým vládl Jerobo-
am ve městě Sichem později Samari,
a na Království Judské, nad kte-
rým vládnul Roboam, syn Šalomoun.
Nuv v Jerusalemě (975). Rozdvo-
jení to, poněvadž křížku následkem
bylo, rovněž mnoho glého ga sebou
sáhlo. Jeroboam, král israelský
(975-954) obdávaje se, aby Israelité
chodíce oběťovati do Jerusalema
nepřítihli kříži Judské, posta-
vil dvě telata v Bethel a Dan a
rozkázal celému Israeli jim se klá-
něti k tomu: „Nechodte více do Jeru-
salema. Hle bohové vojsi Israeli,
kterí se vyvedli z Egypta“ (III. Kn. Kr. 12, 28)
a tak přivedl k křesťení celého Isra-
ele, který obětuje na výšinách a klá-
ně se Asarté a Balu, bohim fœ-
nickým a syriským, Hospodinu,
Bohu israelskému se víc a více
odpíjoval a k modlářství klonil.
Příkladem jeho následovali ostatní
králové israelští, každý jsa horší
předchůdce svého. Jediný Jehu,
desátý král israelský (884-856) se
přidržel Hospodina a proroků
jeho, pročež Hospodin rozjeho až
do páteho kolena na trůně pone-
chal. Králové pak Judští činili
což bylo dobrého před Hospodi-
nem a majíce stánek Hospodinu
v Jerusalemě neoběťovali na vý-
šinách, aniž skláněli nohou
svých před Asartou a Balem mi-
mo Athalí a Achaza modláře.
K mravnímu úpado králův
israelských, jejich příkladu celý
lid následoval, přidružily se i ženy

a bránice politické s králi Judskými:
mi, jelikož i oni i křto Království
sousední na sebe přivést chtěli, a tedy
brzy proti sobě brzy spolu proti
společnému nepříteli válčili,
jindy zase tehov nepřítel proti sobě
o pomoc volali. Tak přitáhnul
Tiglath-Pileser, král assyrský (747-727)
povolán jsa od Acháze, judského
krále modláře (741-727) proti sy-
rii a Israeli, podmanil Syrii, od-
ňal Království israelskému, severo-
východní část, která se Syrii hra-
ničila uloživ jemu i Království
judskému Daň velikou. IV. Kn. Kr. 16.
Daseas pak, král israelský (729-723)
zprotivil se králi assyrskému a
spoléhaje se na Egypt nechtěl daň
platiti. Salmanasar však, král assyr-
ský (727-713) přitáhnuv s vojskem
na Israele, Dasease jatečně do Assyrie
odvedl a dobyv po třiletém oblehání
Samarie všechno pokolení israel-
ské do zajetí assyrského převešti
rozkázal 722. Místo zajatého lidu
israelského přivedl lid pohanový
z Babylona, z Kutky a jiných krajů
assyrských, který se usadil v městech
Samarie místo synů israelských
a smíšov se zde s porulstlou chu-
dinou „Samaritáni“ se nazýval
opravován jsa po čas vlády assyrské
a babylonské a perské místodrží-
teli z Babylona vysílány. Těto
posádka Samaritánův, jak nám
jez II. Kn. Kr. 17 vypravuje.
Vyložíš co jsme za potřebné uyma-
li o počátku Samaritánův, při-
kročíme k jejich dějepisu. Tu pak
se právě potkáváme s obšířnými

nemalými. Kde hledati prameny, z kterých bychom něco souvislého zjistě, rozhodněli? V Písmě sv. jest mluva o poslední knize Králův až po knihu Machabejské. Kalmet - u Slovník D. Hebr. rovně nic jistého nemá. Starožitnosti Josefa Flavia přináší dosti však jen roztroušených zpráv. Žitá se jakoby dějepis národ židovský po čas svého zajetí a co samostatným byti přestál ze svých listů vymazal, rovně jako Bůh lid svůj vyvolal po čas svého se odvrácení od svého částečně zvrhl. Zprávy tedy, které zde onde roztroušeny nalezneme, znějí asi takto: Stalo se za panování Asarhaddon, krále assyrského - babylonského (709 - 668), že přišli do krajiny Samaritánův loové a mnohí z obyvatelů krajiny té roztrhali, protože obyvatelé této nechtěli Boga té krajiny, jak se II. kn. kr. 18 dovidáme. Známé jest to králi assyrskému, který poslal kněze hebrejského k onomu lidu, dal jej náboženství židovskému vyučiti, aby Brest Boží od oné krajiny odvrátil. Při této příležitosti Samaritáné zákon Mojžišův poznali a dle něho se řídili, při tom každý kmen i boga své krajiny ctí a do službu pravého Boga smodloslužbou mical, neb čteme ve II. kn. kr. 17, 29, a viděl si každý národ Boga svého a postavili je v chrámích na výsoctech, jichž byli nadělali Samaritáni jeden každý národ v městech svých, v nichž bydleli." Dá se mysliti, že bohoslužba Sam.

nebyla čista ani troanlivá, neb národ tento pohanický svým starým zvykům a obyčejům tak lehce odvyknouti nemohl, jak to nebyla snadná věc, opravit se do idey hierarchické, jakou Hospodin národ israelský vedl, a ku své velké úloze připravoval. Konečně se viděl v sousedstvu národů pohanických, jichžto zlý příklad jej lákal a k odpadnutí od pravého Boga ovládl. Mimo to Samaritáné do idey pravého Boga a do obřadů z ní vyplývajících nejen nevnikli, nýbrž i vřhavost lidské povahy v národu israelském zrovněnou u vyšší míře než tato ukázali. Za příkladem lidu židovského ve štěstí před svým bohem poskakovali, zákon Mojžišův za vrhnuvše, v neštěstí pak brestající ruku Hospodinovu poznávali a s pokrytým srdcem k němu se obraceli, jak toho později o nich se dozvíme. Historie Samaritánův která nyní až po časy krále perského Cyra se táhne, spadá docela do historie monarchie assyrské. Samaritáné i Israelité poddání jsouce králi assyrskému, jich osud sdíleli, ačkoliv za příkladem sousedních národů jha toho se zbaviti hledali, do většího otroctví při podniku sarkovém se vrhajíce. Kyrus assyrská vpádem Medů a Skythů ztroskotána a provincie západní od Euphratu své neodvislosti zase dobývaly, tu i Faria, král judský (600 - 609) zbaven strachu odtud mluvozvíceho a pozdvihnuv meč dobýl sobě království israelského, následovně i Sam. (P. Kn.)

MUSEUM.

*Bud' váš život, jedna Boží chvilka,
Slasti Kristus, tužbou cnosti krása
Chot' církev a moudrou lidí spása.
Fr. Šustl.*

Ročník I.

1870/1

P. J.

V nouzi.

*Sy, jenž živlů zhradil's rozpacených vzteky,
jehož ranně chránil's dítky v žalné době:
hle! i nás tu stihly, boží divých letky,
prolož v tísni děsné vroucně Máme k Tobě:
Pane! zachovej nás, byneme.*

*Jež jsi dal nám, Tebe bychom poznávali,
slyšim, sluhou stali se kruté lidské zloby;
Moudřej jíž jsm' jakký, sebe vraždivali,
lišeť slouží zloby, ducha drahý zroby.
Pane! zachovej nás, byneme.*

*Neť jíž v krvi brodí národové dva se;
šitenost to jejích není sama více,
rovnahy j' výstřel druhem v děsném hrase,
oběti by množil ze sta na tisíce.
Pane! zachovej nás, byneme.*

Nade, ach nade, path slanej, vyšetlyj vally bese,
 po mste řad slaz, liastna porisenj vola?!
 Liastného se druz, dva zástlaci hrnou bese,
 strach až, koliv suda že ani neodolá.
 Pane! zachovej nás, hyneme.

V bolné době ousthorj jima slánce věrné,
 kde že, jiz jsi dal nám vůdce, Naleh živi!
 ach! jej žal, krutě vrahiv grady, jerné
 běda sládu, kiseri partijce slaz, sviri!
 Pane! zachovej nás, hyneme.

Zachovej nás! Mocným slovem rozptyl mialy,
 volnu spěs navrat choti, jistot hlavn,
 světem pravdy ověd rozumem zas grady,
 lástku roznět v hrudach, svoji jiz jsi slavn:
 By že zachováš nás, zachlame.

Historie Samaritanů od
 počátku až do příchodu Kristova
 (722 - 4. Stáv.) a jich poměr k Židům.
 (Pohraňování a dokončení).
 Na příchodu Izehiáše (727-648) leděl
 modlářství v Izraeli a Samarii vyhubi-
 ti, což se mu i povedlo. Násj, path Netho,
 král egyptský (610-600) postyř zmatku
 v říši assyrské všechny zbraně před egypta-
 nem sobě podmaniti usiloval, přistáhnul
 s vojskem svým do Palestiny, petkal se
 s Izaiášem králem judským, na poli vá-
 lečném u Megiddo blíž Samarie, Netho
 smerta hitnul, Izaiáš ma hlavu porazil
 a oboje království sobě podmanil 608.
 Samaritane tedy zároveň s Židy do pro-
 danství egyptského se dostali. Ne-
 dlouho osada brala panství egyptské,
 neb Netho na pálečné dráze dále šel.

Šel byl od Nabuchodonosora, krále
 nové říše v Babyloně u Martoniě pro-
 ražen 604, násj všechny země jemu pro-
 slané před egyptatem Nisi Babylonsté
 přisadly. Ale Sennacherib, král judský
 (598-586) nechtěje přisěti šel, padamo-
 sti a spolihaje šel egypt, spojil se proti
 nové proněti Babakim a Jeremiáš s
 Seničany proti Nabuchodonosoru králi v
 B. Nethj přistáhnul s vojskem, Jerusalema
 obléhl, jej dobyl a krále gradu zbaroniho
 do Babylonu odvedl a říši jmušté ho-
 nec křivil 586. Path Sennacherib smerta
 nij osud patil, Nethj to stav věci až
 do panování Lyra, krále Sennacherib.
 Ujrus král (558-529) udělal ho-
 nec říši Babylonsté dobytím Babylonu
 a založil Netho říši perskou, králem
 ho monarchii světovou, porazil Židům

ze zajeti bálul. se navrátili a chrám pra-
vého Boha v Jerusaleme, který byl Nabuch.
zkažil zase vystavěti rozhlázar k nádobu
pobratné křmý Nabuchodonosorem do Ba-
bylonu s konečnou výstavou. Toho proslaví
použili i tmea vidavové lian z ierovského
ze zajeti Josue a Korobabel a v druhém
roce po návratu započala stavba. Na
stavbě té chtěli se i Samaritáni zúčast-
niti pravice, že od časů Sossadhadona
modloslužby se zřetěse pravého Boha a
Kidy ot. Kide vřath jim toho nepro-
stili a ani později při opětovném postavení
je to stavbě při pustili nechtěli, předstí-
rajíce jim zást proti Kidiim, proslav
a oslovování jich u krále perského; pra-
vá patř přičina byla, že Nehemiáš, so hor-
lítel pro zátkon Belsadadimův nechtěl, aby
stánek jeho byl navštěvován od poka-
nů a ligistů, z čehož poz návame, že
postav pravého Boha u Samaritanů
selmi chateba byla, jak jsme v rchm
pravili. In Samaritané starou zást pro-
ti Kidiim obnovivše stavbu chrámu za-
možiti všemohně usilovali. Postavě byl
králí Lambyses (529-522) listy oslovou-
li Kidy, že slavi bratry, města od jast.
jiva odbojného a že dostavivše je, pomý-
tí na bojovní proti králi. Přivít slo-
vům bém Lambyses a stavbu chrámu za-
lovoval. In Kide mysle pobrativše, odal.
to stavbu chrámu se nestarali, až na do-
mlouvání králově Haggaea a Achari-
aše krále Daria Hystaspia (521-485) po-
znom o povolení stavěti, po jehož to do-
sahm zase stavbu započali a v b. rose
panovníci jeho dokončili a posvětili.
Chrám tento jest druhý čili chrám Ko-
robabelův. Samaritané na chrámu
tom žádného podílu neměli. Nicméně

z častého útání zátkona Shojzova, jehož
to Kidy, boz pochpy za jast Nehemiáš
s nim se byly dostaly, o portě jeovného
Boha počtemi jsouce a za přikladem
Kidiim iartěně i jast proti nim vedomí
jsouce i oni na stavbu pravěně pomý-
steli. Chopivše se tedy mst v Deut. c. 11,
29, a c. 27, 12-13 namluvili sobě, hona
Gazim se jst to msto, kady se pravý
Boh stít měl. Když tedy Chanaph,
vůdč nejvyššího kněze Eliachim v Je-
rusalemtě pro smýšlené manželství, jehož
se žito nechtěl, byl van Ballatovi, mltto.
alž iimn partimn v Samari s rěto.
Alta vynešenými Kidy se utetl a na
způsob Kidiim na hoře Gazim pravě-
ho Boha čiti se jal, Hato se, že od té
doby Samaritané to hoře Gazim
velkou úctou zahoreli, kterou po vše-
chem čas nápotom zachovali a posud
zachovávají. Od alty té žili Samarita-
ni nejen politicky, nýbrž i nábožen otly
od Kidiim dostala sčrbení, alkolis osudy
stejně s Kidy i nápotom je potkávali.
V těch to proměrech trvali po celý čas krá-
lů perských až do krále Alexandra
Vel., který vbrostolav říši perskou vše-
chny země asiatské sobě podrobil.
Alexander Vel. (336-323) zahla-
tel kréti monarchie světové, Poliz mare-
donstě. Když byl pelou státi podman-
nil a v obostem svám na itogyst
báhnul, přišel nkezi jinými i do
země Palaestiny, i přišel od Kidi-
v Jerusalemtě obávaní, báhnul do
Foenicie a jal se obléhati Syrus. Při
obléhání mrtva toho Kide a Samari-
táné zvlášť jemu nomalých služeb
prohlašali. Alexander věda obou
pomoc oceniti, Kidiim za pámenn

Samariti pod správou dal, k čemu patř po-
volil, že sobě mohou na hoře Garizim
chrám vystavěti. Radovali se Samaritá-
ni z milosti té a chrám stavěti zača-
li, nebylo jim však v hod, že Alexan-
der Samarii Řídem podřítil, jímž
žáti proti Řídem mnohem více se
zmáhala. Alexander však roztouci
nešťastelství mezi nimi bylo tím větší,
nejši, poněvadž dobře věděl, že národ
židovský, takto psalati, aby snad po-
zdvihnut se jemu jedu z přáteli do
Asie nezmohl.

Walcenho bratra vláda Alexan-
dra Vel. když po jeho smrti vidcové
vojna a jednolité provincie válčili,
stalo se, že Seleucus, jeden z vidcov
stlex. Vel. který byl Baby lon za po-
díl obaril el pobazir Demetria, syna
Antigonu, krále macedonského a
Gazy 312 Palaeolimu opanoval, jehožto
rod až do roku 136 před Chr. had
Palaeolimu vládl. (312-136) Tak se
dostali Říci i Samaritane pod vlá-
du Seleuciů, od nichž mnoho zlé-
ho sáseti jim bylo. Oni mo žid-
užování lidu židovského pod An-
tiochem Velikým, od Říciů Antiochi-
stem nazvaným, který se i psemelmo-
sti i násilím o to zasazoval, aby je
odnárovnal a zprohnil. Takto se gla-
to v chmí stěsati, tak bylo i toto on-
vám lidu Antiochem zhořstlým pro
Říci, aby se více v pravého Boha
a v zálčné stajžisové upočinu
byli. Dobře zhlédli tak obrátili žid-
ně známý jsou stěsly jejich, ja-
ním se pro vinu v pravého Boha a ži-
don stajžisové podjímali. Komu ne-
ni z náma odhodnost a více se smil

bratři Machabějských, starce Eleazara
a jiných, o kterých nám knihy Macha-
bějské vypravují. Říci z toho zhořstly
byli Samaritani. Právě jsme již
řekli o nich, že sobě vstřívost lidu
židovského v plné míře rozjili a ji
pro všelijakých přílež. dostali na jivo
dali. Všechno patř světle se opovrženo
jich povahy neustavovala, jako nyní
za časů Seleuciů. stly Říci všo-
becně, jako na Říci Říci dopu-
stil, ušli, namluvili Antiochem Vel.
k tomu, že Boha Říciů nikdy nechtí-
li, že vystavěse na hoře Garizim
chrámu je židovským učitelům Božím
nezasvětili nazývající je árořpov.
aby více svých slovům živým zistali
pravili se křiti původu brzy Chaldej.
stého brzy joenického, který to Říci
rod hndá zase zabírali, j kterým jich
živé politice odporoval. Toho všeho Ří-
ci pamětlivi jsouce do větší nenávisti
je brali, všeho zlého jim přáli i posma-
ti podíl na bláznivém z metoichy tam
jim upřáli. Když později stěsly
rod Machaběů pro vinu v stěsly
a zálčné stajžisové horliti počal a spomo-
ci proti stěsly sobě počínal, obrátil
se Anēr Říci i na Samaritany
až Jan stěsly chrám na hoře Gar-
izim zrušil a nový stavěti započal
Říci. Samaritane však v svém roz-
hodl. Říci, dále pokračovali, hornu Gar-
izim, Samarii a Říci po stěsly
stěsly stěsly jako své stěsly do přeho-
du Christa i za jeho učitelství v ni-
jím se rozměnil. Herodes, který za
časů Christova narození pro první-
ním stěsly had Říci, panoval,
nepovázil se pro strach před tímto

Planchette tedy jich politické stran-
ky a právní se na jejich život nábo-
ženský blížeji, abychom poznali v
jím bohorodný božejich věd lidu se
lišila a jate mluvit má božský udi.
kel 18 Planchettin se choval.

do Galiky, pričelisi posrati nechteli,
ponovno videli, že prihajajo od Rimanov.
Sam Pan Jožič na bejmateľstvi
koto narajajo v prodobenstvu o milo-
pravnem Samaritaniu, Mlada kolo.
To na skupen seč, vseh, kim bi se ukli-
gal, koto našim sledimim jost. Dne.
nirivati se jathoz) o o pošte, kteron li
hoče Galiky, ind chovali, vypravuje ovan-
gelista Pan, re 4. 11 v. 3-25 v. 10. 10.
mlavé Pana Jožiče se Samaritani.
Mon u stuanise Eathubore, jath kaj-
denim gnaino. Vidime, z koto de-
ho, že rozpishta Sam dritani s Li-
ay, pald, vije politickhe, rez naho.
ženstha, kteron s roz kolen, vithve
pethhe na latinosthe, nejathon pod-
brast ma, polozimeli misto Riman
Latinitly a misto Samaritani. Co-
thy, a upamatuje me. ti se na jath,
jathon Rethare na Latinitly, G. j.
gašadri krestany meli, kaj, o i-
sastoi rimsthe, pica predovetnem
na koto prešlo. —

[illegible]

MUSEUM.

Bud' váš život jedna Boží Jídla,
Stastí Christus, tužbou cnosti krása
Choť církevo a mzdou lidí spása
Fr. Sušil.

Ročník I.

1870

č. 4.

Katolický křesťan na prahu nového roku.

Všem: Čas ten ve kterém
Své Monie skutky, brzo mine,
A jako řeka do moře
Běž, navrácení rychle plume!
F. Douček.

Přidáš kdo oplývá tak blaženou
radostí, zřídka kdy člověk raději
se prozradí, přecem tak vyjádří blažen
křesťan - jako mořský plavec, který
po dlouhé a nebezpečné plavbě moře
němí do přístavu přijde, na pevnost
přidu své otčiny, z doita a po druhé
době opět v kruhu své rodiny a mi
loných přátel svých se setne. Přítel
jeho v prahu musí být, ra
dostný a srdce unavěný! A jako ni
žádne pero neopíše, než údny štětec
novotroule, žádné křesťanův motto
stihne ten dojem: slýseti na moři po
plavbě boží modlitě se slásem nít
mánilky: "Sve Maria", vyjma toho
jenž očetím takového náhonu byl
vlastem - rovněž tak nemůže poci
titi nádo radosti své, než plavec z
daleké sestry navrátení se a poz
dravové jeho. Ten pohřbuje, že ra

dost nebývá věčně, aneb jati d' velmi
trpěně Celatkovský, ve své písni: "Stě
radost ach radost, hořká to tráva
jen škoda přišlo, že Morinův ne
má." To krátkým oddechem po krá
tce potěše a radostném uvítání, opět
je nová cesta do dalekých svět
Monie, očekává. On z novu se vyder
vá s lodí na bezmýslou hladinu
mořskou, jež mu mnohdy krátce
jen záhleda hrůzy a ve svém
chvilance jím náprea tmavý hrob
připravuje. Tudy, rozmanité myš
lenky, úvahy se před očima
v duši jeho: zná on vesla, vše
chmy, masnaje, a v každé době
že v čas prouvených vln a živé
všodlivých chabů a jeho loď každým
ohamžetím vlnami roztřáská, blá
hem zapálená a v šialistho rozpol
tění, se všim náhlarem a ledem

v bezedné hlubíně utonouti může. Pro-
čímž, samélliv je a pravdivých slov
Páně: „Nescitis enim, quando
hora veniet“, připraví on duši
svou a smíří se ještě s rozhně-
vaným s nad Bohem.

A hle loasťavý, Etenáři!
Jakkor jest v plavcem a jeho plav-
bou po širočím obědnu, nejinak
to vypadá s člověkem a jeho po-
zemskou poutí. I my jsme do-
RONALI opět jednu pout a dru-
hou bez odchladu nastupujeme.
Rok Hlav, uslynul do moře věno-
sti - a noví k nám zavítal. Vy-
žaduje toho zajiště důležitost v
křesťanské samého, abyhom co
křesťanské přestavě o nastávajíc-
ím trochu rozjímali. Přesāk vy,
žadují se křesťanské rozjímání ze-
jména od křesťanů, nebude
s nad od místa, zároveň těch
zminiti se, jižto zásady, v nau-
kou nast naproti se nesrovná-
vají, a nebož zcela je odporují.

Přesāk ohledněme se po on-
nom druhu našich svícenec
a oblažitelův národa, kteří ni-
žádneho štora rozdílů nestelají.
se mezi světem antickým a světem
křesťanským, stejě „náhodě“, než,
vratnému „osudu“ (fatum), jemuž
ves antický svět i bohové jeho pod-
maněni byli, vesměs se podrobují.
Oni přisobnávají štory, přisobnávají
křesťanským křesťanským. Jakkor v přiro-
dních úhonech, praví oni, bezvý-
mínečně panuje pravidelnost a
to aspoň jistým smérem tak, že
se úhony, ač předvídané nijak

zaměnití neb zrušiti nedají - zrovna
tak mnohý člověk při všem namá-
hání nistkerak nedovede utéci
udalosti mu hrozící, jakoby, ne-
vyratná nutnost, totiž „fatum“
vládla všem úkonům lidským,
kážto jiný i bez namáhání do-
spěným se stal nenadáleho št-
sti.

S jistým nst přitom narou-
pmon što nový, rok? O zajisté,
že se prokrojenou myslí, neboť
oni takto soudí: „Co mi v bu-
doucím rohu „osudem“ vyřeno
jest, to nedá změnití se, a při-
udalostech, jez změně nepodléhá,
já, je nejlepší křesťanským a bli-
žším křesť.“ Taci lidé inafte,
sentismu přilís holdavici jsou
ohledem na vyšší důvěrné jistiny
člověka, jako náboženství, roba-
du, národnost a j. zcela nescímí;
jimž jest jednostih, jatkých
náboženství jsou, poněvadž mil-
ně soudí domnívajíce se, že ná-
boženství na rozum, mrav a št-
tenosté blaho praví, a něho učin-
ku nemá. O nstřastné křesťan-
nosti, která většere národy
pozněáhla umrcuje!

Dále přikročíme k tem,
kterž dnem i noci po peněžích
a křesťanských št-
zemským věcmi zanděší, Pro-
ha a blaženost nebeskou za-
malichostost považujíce, při-
bec kteří mamone, št-
oddaní pouze jen v št-
něž nejvíce št-
křesťanskou na restu nového

roku? - Jedni snad řeknou:
„Máme dostatek peněz, a vímeť
dobře, že v novém roce rovněž
také všechno nám klaněti se
bude, jakož se to stalo ve sta-
rém. Ne řeknu nám tedy, na-
vého roku třeba, co nám na-
nem záleží? U nás i bu-
doucí bude ^{plakati} ~~zavada~~ Epikur,
nebo: „Radujme se ze života
přátelé: uprávejme se rozkoš-
mi! Radujme se, neboť vše se
ukloní přichodem smrti, a po-
tom neorekává nás nic. Plá-
to byl ploditel přeludů a mu-
drci byli hlavní mluvčí o ne-
smyslnosti duše.“ - O vy
světli mudráci, o křesťané, o
pomýjejší věci tak zamilova-
ni, vizte jen malý katechismus.
tam čtete čísti a nebo poslechně-
te, jak moudře a krásně
nám odpovídá na otázky.
proč Bůh lid stvořil? Bůh
lid stvořil, aby ho poznali,
chili, milovali, jemu se klaně-
li, jemu sloužili, jeho pro-
slouchali a hláskovali byli.“ A co
pravíte vy?

Druzí zase řeknou: „My, ne-
máme peněz, nož proto si zou-
fat nemůžeme, vzdyž co nem-
můžeme jasně být, co jsme ne-
obdrželi letos, obdržíme na rok
budemeli jen větší, spekulovat,
a chudinku obírat.“ - Tak a po-
dobně mudrují v naší době
lidé, kteří katolíky, slouží ch-
já. Nešťastný soud a peníze
jsou jejich bohové. O rozkoš

27
vy opozdili, že při všem našem ba-
ženi nepošle se nám, aniž
nasytiti, - jestli ona pro Bůha
stavena jest. protož di už řa-
lomoun: „Nashrotnož díl jsem
sobě stříbra a zlata a no-
byl bych králem. A jehož králi
žádaly, oči mě neodějeval
jsem jím, aniž jsem zbořil.
val, čemu práci aby neroz-
valo všeliké rozkoš. Ale přel
jsem ve všech těch věcech mar-
nost a trápení ducha a že
nic neroz pro sluntem“
Konečně nám narra-
va ožal, jaké myšlenky
a cíle budí náš lidský rok
v hradu pravého katolíka?
Tenž za se nám byli nej-
nešťastnějším, - neboť každý
jeho smutky a balvany, křá-
zostis nýže mračen na obloze
nebeské vydrupis, které vza-
střeose ji jak přikrovem, ob-
stij, a promobiti na vše stra-
ny vyhledují, mudrou vichř-
ci vodu rozolávají a lodí na
které on se životem bere, ja-
ko mícem perotam smy křá-
a káži - ku se on na osudu
odolávají nemůže, jestli co
katolíka a vůbec člověka
rozumný, v něj věřit nesmo-
katolíka, veděti moudr, že
všechno, co se v dějinách do-
věčenstva vůbec a jean ošlivo
zobast přikáží, není nástet.
Nemí rozohadného soudu ak-
bez nástetom, vyhované
všemohoucnosti a doboroty

„Druhdy jsem tu chodil - takto pravi' k sobě -
 A jen ve snu sladké duch můj vždy se nřil;
 Nebot' ještě v oně přeblyskavé době
 Nešťákal jsem pro ni, z které jsem se zrodil;
 Nyní však mě oke na hrob tu, se dívá
 V kterémž máti drahé srdce odpočívá.

„Máti drahá máti! - Dříve než jsem tobě
 Mohl odměnit, za svou o mne starost;
 Chladně natěkla jsi lůžko v mém hrobě
 Kterýž utonul též pozemskou svou zálost.
 Má však naděbe bledé krajina volná víra
 Te žal blahomorný, mladou duši týrá.

Když bych drahemu se mohl odměnit
 Skácí, kterýž bylo zřídlem lásky čisté;
 Když bych mohl rukám pilným odplatiti,
 Které jsou mne vedly po dráze vždy jisté.
 Též i ustám všecky díky, moje vzdání,
 Která učila mne, Boha mého znáti.

Dámo se však v tomto staršíplném světě
 Drahá máti tobě odměnit snáším;
 Dámo pro slovíčku, sočepří hlavy hněte
 Bolest nitro jiné, pro utěnění lážím;
 Nebot' mne více neoblažé slovem,
 Tvé již srdce práchní pod zeleným rovem.

Vyslyš mojí Bože prosby sluby svého,
 Jsem se v prachu kohn' před svou velebností.
 "Popřej matce mé blaha nebeského
 A ji takto odplat za mne na zemi.
 Moněné až i mé, Moně se zde strasti,
 V nadhrobní mně popřej s matkou žiti vlasti!"

Stumnatelské zprávy.

A je není na světě tak věčného,
 toho by se nebylo k rozlivení m
 správním polítilo. Není tedy divno,
 že se mnohdy také mají nám
 noviny, což provede. Tak se stala
 v poslední době následující zpráva
 mava událost: "Pastoralisté byli
 poděleni starými knihami, dříve to
 po zemřelých alp. farářích a po ně,
 když se to vícekrát stalo, — a jím
 dříveji léta stávalo, — přišel jeden
 z nás na ten myšlenku, aby druhé,
 ho společníka, který bednu knih ve
 spánně obyčejně stáli mívá, kouto
 restou ošálil. Požil se s tím křesť
 mui a hned bylo ujednání, — by
 se přiklil na bednu nápis a patk
 aby byl napáán list, — svědčí se
 drakem z těchto dvou posledních,
 který by obsahoval as tuto zprá
 vu: "Jeden známý farář, který
 se odebral na baročinské, pobíla
 tuto bednu knih, pastoralistám
 k rozdělení." List byl napáán a
 donesen k vrátěním. Po věci byl
 list komu, na toho psán byl, ode
 vzdán, a hned před majitelem

bedny přičten a smobil velkou rač
 dost. Hned na to vyšla zpráva,
 že jatkas bedna ho rehtí, jemu
 list přiradil, a vrátil se k
 žena byla, což tento hned z a
 bednu, o níž v listě zmínka
 ve čim, užíval. Bedna byla
 za velké radosti do světnice
 donesena, a když se ji maji
 tel byl dostavil, — otevřena.
 Otevřená byla proto hned, aby
 majitel, skřín viko, — bednu
 nepoznal a tak před časem z
 du konec učinil. V zajištění
 si to zajiště bylo, když se kni
 hy z bedny přičly vykládání.
 Jeden z nás, nověa franického p
 nastojením žensk, vykládalo ve
 lithou horlivosti knihy z bedny
 ven, předčítaje vždy s horatí
 ným hlasem, nápis knihy správe
 vykládal. Za tím stál pravý ma
 jitel bedny a vyjevoval si ohole
 stojícím svou spokojenost s obsahem
 npu lepší knihou vždy, slovy: "A
 to jsou krásny knihy!" — Horliv
 klasatel vykládala a majitel ob
 divoval tak dlouho, až se přišlo
 na knihy, které jímto kouto

psáno na sobě měla. Nyní poznali oba, že byli podvedeni, a uvolili
za všeobecného smíchu ve své hořlivosti.

Děts. regens darovat naši slova. Někdy ovšem v. z. D. Douša,
me, že nám to nebude pohladat za zlé, uvědomíme v tomto listě,
kde všechny znamenitější události zahrnujeme, ať
velkomyslný čin spolu se předešlým, ať všecko stiháme.

Opolna z čísla 2.
Nápis: Dvouversí tato obsahuje v sobě vyborné jádro ať ve formě
znamenat, že ji p. skladatel za přímou nedostatečnou vzhled ještě
voládati nechtěl. — Velmi mu třeba přičísti si presodii Lušiloun, zlatě
o verších iasoměrných. Vypravěna z ní báseň tato následovně:

- I. Lášky co věst slavně všem hlásal Tonté mouhan;
Přiznaly, ulohu tu, brach, děla ztrápena?
- II. Proč rody, dva vyvolané se hubi vachon, velilou?
Jin' nevěda-li že Bůh oběma jim je Bůh?
- III. Ne chmurné proč poucho hális, boví bláhyte jasný?
Na dvě válčících, nelze mi znáti děl.
- IV. Kam se poděl zálou, kam půd, kam právo a pravda?
Proz Boha, ožená zni, „volno a rovnobudí“?
- V. J. dby se v háj slabi, uveš lid snazně by, dumeš?
Niz Vlachy, poctivom, jati bláhyti pladavom!
- VI. Vědělka ztrápená, proč Vlachy, přestavme navždy?
Kdáž, proč potročí, v láse, kate potročí?

Ať jemu to muselo. Článek plný, dobrých myšlenek a křesťanských
obrazů v píči ranní a shoro vestige, správné. Toliko místo: „mohl“ polož se, „dovedli“
mi, nom. k. opoženi „raději: neopozdění, opoženi“ a mi: „galkopán“ haviči: „galkopán“

Historie am.ritáninů: Článek i, ale obsah i, ale mluvy, správný. Toliko místo, „no,
dise, obetovat“ polož se, supinum, obetovat a místo: „na sebe“ přivěsti chlebi, „polož se“ raději
bua, „odhousli“ dnek, k sobě potáhlosti usilovali, a místo nominat, „Samaritánin“ se hor,
zjevali polož se, infinitiv: Samaritánin, „Nom. množného počtu jest buď Samaritánin
aneb Samaritánin“.

Opolna z č. 3. Novice. Někdy ovšem hlavní v. z. Douša, ať provedení její zlatě
v druhé a patě slove míne plynne. — Historie Samaritáninů: Ať sloh v tomto
článku jest dole už vybraný a vystřihný, přece ještě opravit třeba národních prav:
misto, na starobě se zhlubiti „polož“ slovy se, infinitiv: „na, chisim, pochl miki“ recte, ve chrámu;
mi: pomýšti, „recte plný“ m: j. dby se, polojimati recte, j. dby: „mi: smišné“ „smišné“ m:
nepr. pouli, nepr. pouli: „mi: Kdáž, uvážim“ recte, „uvážimeli“.

Der Coelbat: Kdáž, uvážim, „mi: Kdáž, uvážimeli“.

Der Coelbat: Kdáž, uvážim, „mi: Kdáž, uvážimeli“.

Děts. prof. M. Procházka.

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chvátka,
Stastí Christus, tužbou cnosti krása
Chotí církev a mzdou lidí spása
Fr. Sušil.*

Ročník I.

1870/1

1. 5.

Lnělka.

*Užnám já místo lůžné v háji tmavém
Daleké to ruchu bezmezného,
Kde má duše klidu nadhvězdného
Účastna se stává v bolu zřevém.*

*Pod loubím tam dubu hustotkavým
Visí obraz matky Boha mého
Který za mne syna ztraceného
Věloval na kříži se drahým.*

*Před tímto každý obrazem sám dřívám,
K pozemského prachu něsem bývám
K tichosvětlym duchům můj nobesnivám.*

*A vše svízel, jenž mě nitro stíhá,
Obrací se v pohládí veseladský,
Na obraz každý patřím moore matky.*

Svobodní zedníci a jejich snahy.

Svobodní zedníci tvoří tajnou společnost nyní po celém světě rozšířenou. Měla se sice vytknula z účel vzájemnosti, člověčenství a látkemusi veličnosti bratrstva od náboženství a státu zcela neodvislosti. - Počátek ozvala společnost tato od bratrstva skotských zedníků, jež již ve středověku se veličnosti počtu stavalo. Spolkové tyto ho nosily se výrobnými mistry a z místa na místo chodíce, stábeli vny nebelyjné gotické chrámy, kterým se až dosud divíme, a jakýchk by nyníjsi svět zajisté nezbudoval. Měli také svůj slavný spolkový řád a jisté své umění se vzájemněji tajnosti. "Svobodnými" však nazývali se zedníci této, buďto že přiznávali mnohdy výsad aneb že se navzájem k navzájem láhroude lépe znali svět. byli tedy náhledu svobodnějších než ostatní, Mao doma žili.

Spolky by honosily se i četnými údy, a vše obyčejně vynikajícími osobami. I preláti a biskupové k nim přistupovali, kterým to, poznáve vzájemný účel spolku, jim přáli a ve stavbě svých chrámů účast brali.

Během času odchálo se, ale svob. zednictví od tohoto svého účelu a šlo na se směr zcela jiný, od dřívějšího podstatně vzdálený. Cím více rostl počet lidí pouze řet, ných, tím více mizel onen prvotný živel operativní a na jeho místo slo,

ail se živel spekulativní. Ze to prozrazoval nejprve u zednické anglie. Mých. Předkem 18. století, obývaj, ho v Londýně více schůzi, ve kterých stará pravidla spolku podstatně změněna. Do spolku neměli se totiž přijímati pouze skuteční zedníci, nýbrž muži jakéhokoliv zaměření. Na to aby měli se svob. zedníci ve své stavitelství skutečného zabývatí také stavbou duchovní, měli totiž pěstovati vědy, čistou morálku a právo humanitu. Pozdě ale tento nový směr spekulativní převládá a dřívější operativní zcela vytláčí. Tak tedy postalo zednictví v moderním významu a v této formě rozšířeno je po všech dílech světa. Mnoho badání, vědecké svob. zedníci rádi se také honosí dobrotivostí a jinými ještě šlechetnými úcty. - Avšak není všechno zlato, co se leskne. Jsou to jenom krásná slova nalitá, na polapiti nevědomce, a ziskati sobě příznivého veřejného mínění pod rouškou praxe se ohýbají nevědomci. Dříve ale nežli sblížíme tu věc, a pravé jejich snahy odhalíme, spojíž tu několik slov o zřízení a listině spolku zednického.

Svobodní zedníci jistě v merra a otoli tvorí spolek je, jediný spolek, jenž loží se nazývá. Ve velkých městech bývá také více loží, z nichžto jedna a více ta nejstarší sluje veluloží,

ostatní patk jsou jí podřízené. Vůbec
nalezáme mezi ložemi tenkýj poměr,
jako ve staré eklezii mezi metropolitou,
míst a jím podřízenými katedrálními.
Každá lože totiž, máti pozívatí za
konních práv, musí založena býti
některou loží starší tak zvanou lo-
ží materskou a přijímá od této
jakžto filialka svou ústavu. —
Má také každá lože nějaké sym-
bolické jméno k. p. „Věštky orient v
Paříži“, „Minerva u 3 paláců v Lipsku.“
Obvyklejší lože dělí se na 3 stupně: 1.
úřednický, 2. kováře a 3. mistry;
tito poslední museli už po delší čas
v loži pracovati. Mnoho to vyvolalo
u každé lože představeného. Tento
mistr lože po přednosti — řídí všechny
záležitosti lože své, zahajuje a zaví-
rá obvyklé shromáždění atd. Má
také ještě více členů hodnovstá-
ných své podpoře. V zemích, kde
vládá, některý princ aneb jiný při-
slušný panovník rodiny svobodným
zdaním, bývá tento obvyklý pro-
středkem všech svých loží. — Na
ústa příslušnického jádra se jistě
stává, má býti mluví zachovalých
a musí složit zhoustku před zlatými
konními. Přes počátku jest mu při-
sahati na evangelium sv. Jana, že
nikdy neprozradí, ischotoliv se p
sob. zednictví a jeho vnitřních
poměrůch dává. — U šumavské,
ních jsou sobě zedníci úplně kromi
neuvádající ani přednosti rodů
a rozdílného náboženství. Má
znamení vzájemné pomoci, jakon
jsou si vzájemně zavázáni, zovoz
se mezi sebou „bratři“. Jinou ho-

dinu scházejí se do lože své práci k. j.
k rozličným poradám spolku se k.
Maficim. Dostavují se ve zlatých
oděvu: s kloboukem na hlavě, v
bílých rukavičkách a s kloboukem za-
stěnou. Má znamení, že se zaby-
vají duchovním stavem, než roz-
ličné symboly ze skutečného ze-
dnictví. Tak n. při mají nějaký gla-
te kladivko aneb stříbrné ložice ze-
dnictva u vesty připnutou. Zlatých
obrádků se užívá při práci vame-
nesnadno je udati, jakou o tom
pověsti má nejvíce podivné. Poston-
jené práci obdivují se lože tak zva-
ná hodovní; je totiž přichytá na
hostina a provozují se rozličné
zpěvy.

Co do vývinu a historie moder-
ního zednictví: kloboukem spolku těch
je Anglie; odkud patk bývají přišly
do Ameriky, do Německa a do
Francie. Kde zlatě ohromnou čin-
nost zřizovaly před a za časů di-
voché revoluce. — Rychlé rozšíření a
zhooubné působení zednictva vybudila
lo různé správné starý, pročež
na mnoha místech bylo zakládána.
Marie Terezie také své zapověděla
jeho rozšíření v Rakousku, než
Josef II. zrušil tento výzdvih, a r.
1785 zrušila veličtá lože ve Vídni.
Kromě to směřy se v každém hlavním
městě zřizují 3 lože, za tyto stály
pod kloboukem úřadu. Císař Fran-
tišek II. říkání tomu pomělně za-
kročil naříditi, aby každá úřadní
podpsal revers, že sob. zednictvem
nemá ani se tím nikdy nezabývat.
Za našich dnů strati sob. ze-

dnictví nejvíce v Anglii, Francii, v Němcku a Itálii. Tak v. př. v Anglii počítají se 4 velelože a více než 9000 letišť filialních! V Berlíně jsou 3 velelože a nyníjší král Vilém byl sám nějším velmistrem; ve Francii je pro-
keltorem princ Napoleon. V rohu 48.
u silném počtu objevili se svob. zedníci ve Vídni, nyní to ale zase lůtichlo.

Co pravi se křesť. sv. cirkve: tato svob. zednickým křesť. nepřála ano z př. čím veledulež. i těch, v kterých soběv. něj buderke zednati, k polhly by věřejně zavrhla. Tak hned v. 1788 papež Pius VI. a Tolický Benedikt XIV. (1751) na svobodné zednictví křesť. vyřadili. za našich stať císař opět zav. křesť. je nyníjší sv. otec Pius IX. ve své althuce dne 25. září 1865. (Dobroměm.)

Jak máme Monaci pobožnost k Božskému Srdci Páně?

Pobožnost k Božskému Srdci Páně zále. v. ve vrouci lásce k Pánu Ježíši. Neboť křesť. Božské Srdce, modliti se k Božskému Srdci" neznamena nic jiného než vroucně milovati samého Božího Města, a častěji si připomínati jak velice Božský Srdce náš miloval. On nejen k láshy k nám slo. ve svého Dce nebeského opsalil, č. větrem se stal a na kříži umřel, nýbrž i jeho Božské Srdce bylo na. při očiřeno na dýchání jeho ne. stihlé láshy křesť. slověř. slov. Monameli tuto pobožnost, oplácíme aspoň částečně Ježíši kř.

sle tím, jehož dýchání On nám dříve v nebesce mše na jeho dal, a zanechal nám za potěm sama sebe v největší svob. olávní, až posla na jeho dává. oplácíme láshu křesť. láshou. Proto pobožnost jest pro nás na nej. výj. důlež. i, protože nás v křesť. vinném spolení s Ježíšem křesť. navazuje. Kde láshy chladne dne oteplene a zapomíná na svého Vykupitele a Spasitele. Jde! v tuto pobožnosti nachytuje se k účinnosti, jici prostředky poznáti jistot láshu srdce lidských křesť. lásh.

Koť jak máme láshu křesť. pobožnosti přivesti a nachloniti? přebavim musíme náležiti vyvě. tleti v jem tato pobožnost záleží a jaltým způsobem ji Monameli, me. Koláři se, máme chváti, k jltý milaj. návodů k pobož. nosti Božského Srdce Páně, j. jsou následující:

1. přemimě při vyhladu a na. rodu záčiti onim vinním, k. r. měla bl. Margareta Alacoque g. řádu. A vlivem bl. Panny Anny, která žila kř. Monaci 17. století, k. nesmíme nítte, r. kř. tvorit, že pobožnost k Božskému Srdci Páně má svůj původ a záčatek ve vinném č. živem, kterýmž křesť. jsou Chortivon č. křesť. bl. Margareta Alacoque významem. Mlý. bl. Margareta Alacoque jeatoto dne meš. setaven Božího Srdce před nejv. Svátostí olávní na mo.

alibach krala, uslan al se p' Pan' Je.
žis a pravil k n': "Začelam od Sebe,
čaty p'utek po octave slavnosti Božjho
Sela k učeni mého protre zoláste byl
zasvěcen, kteréhožto dno učini se při
jímáním nejed. Prálosti olásti
náhrada za uvažky, kadei mému
v tomto slajomstvi přistomnému nej.
vise v toh čase činěné, Mduž k ve.
jejmému učeni věřicích vy slaven sem.
Čslibuji, že všichni ti, kteří kato.
vym z p'isobem mé prave, čili bu.
dou, hojnost nebeských milosti při.
sobením této Božjho kadei ob.
dž s' Al, všach listé komuto z je.
voni úplně porozuměti, vysvětlil
ho sám Božjho Spasitel své slu.
žebnici k této slovy: "Tein, aby ka.
to pobožnost vauče se rozšířil a na
největší ji lidu oprotičej, nejen co
jisti aléby i co slastky a velice
pletky protřiceti k dosazeni prave
lástky Božj. Odpovědi Ji k něžim
a kcholhismu co nejvíceji kato,
na kterej k dohon, dloka svého sta.
on přijalov: "(Vj nále, Niller stova,
kiondus kessoram Sacratissimí Cor,
dis Jesu a Dnijsimí Corbis Marioné)
Těmto slovy zjevil Ježíš křistov žej.
mě svou vůli bl. Margarete Alacogre.
Co kato světitě od Panu křistov slo.
žela, buato sama, p'etem zagnamena.
la buato, vde svého duchovního v'itě
a v'itě zagnamena dala, bylo od
sv. Congregace při jejím prohlášení za
blážekou za pravdivé a hodnověrné
učiněno. Thžemo tedy a smíme v
kathové v'itěti čili zjevení věřiti, m.
kto sv. cirkho vyjstí v'itěla se, že kato.
vym a podobným zjevením, kterej

37.
Grati a křetire Božj mivali, nic ne.
stoj na odpor aniž co vadi, proč by.
kto je neměli zka pravdivé uznati.
Těmto k jež zapotřebi činiť
rozdiel mezi zjevením svatých, a zje.
vením Božjím ve sv. písmě kare.
ho i nověto zálona, osvazeni m.
k tohoto vyvinu se dogmata čili
članky kery, které kato sv. Cirkho
k větemi představi, ono se jenom
předstladi nábožnému m'itěni
věřicích co kato pravda, a kbe.
něz nemůžeme kradit, že jest nemůžna,
aniž by se nám v'itě co dogma k
větemi představoval. Toto k' uho.
čilo k Apokalypsi čili k křistov, žje.
voni sv. Janu, ono se m'itě k
vž dospová a i budověné.
k toho m'itě je, že nem.
na m'itě, pravili kato: pobožnost
k Božjho kadei m'itě proto
kato, protože Ji Ježíš bl. Marg.
kete Alacogre zjevil. Absolutně nové
zjevení se v'itě meděje a pobožnost
k Graci Páně kato se Ji d'ivno
před Margareto Alacogre. Ji sv.
Jan Apokal kento v'itě k'it
kato Páně, an pravt sám o sobě,
že, spočival na prsou Ježíšových". Sv.
Augustin praví: "in manali: Long
abius aperuit mihi latus Christi
lancea, et ego intravi, et ibi requiesco
securus". Co. Bernard, in tract. de
Pasione Domini: Sed quid per me
venimus ad per aulicissimum Je.
su, et bonum est nos hic esse, nec si
namus nos facile avelli ab eo". Th.
žemo tedy v'itě, že v'itěti čili zjeve.
ni, kterejm m'itě Spasitel svého k'it,
k'itým Margareto v'itěm enal,

mondrymi, připomíná i ká: Umárim
mondrost moudrých a rozum opatřu-
ních zavrhnu. (Joa. 29, 14). Takž i
blahoslavený Kristus Pavel pln
chcá po. a poslán jím, aby zřítel
a učil národy, plovouje a učí,
i ká: Především, ať vás zavedu ne,
otklame moudrosti (světšton) a
marným podvodem podle učimo-
vení lidského, podle začátku
učení světa a ne podle života,
nebo v něm přelévá všechna pl-
nost Božství. (Koloss. 2, 8). A na-
jiným místě praví: Kádemuž
sebe nedová. Kádlí se toho z vás
mondrym býti, bláznem bludným
somu světu, aby byl moudrým.
Moudrost zajisté tohoto světa bla-
zností jest u Boha. Neboť prá-
vo jest: Polapím moudré v loup-
kosti jejich. A opět: Kámi sám
mysleli moudrých, že jsou moud-
lí. (1. Kor. 3, 18, 19). Protož moud-
lí takto moudrosti pravé, nemu-
že býti ani pravé křeslivosti. Ne-
boť šlag moudrým jest ten, kdo
poskorných a mluví jest, má,
dce ale ani poskornými ani
mluvými býti nedivné nebož
jsem samolibými a proto, ten
se jen sobě líbí, Bohu nelíbí se,
dovrhuje a toho, že není pravé,
křeslivosti sám, šlag jest zpráva
svoboda kvárení (vyvrácení)
svobody, a není dle chlouby,
vst skrze polohného (a se vy-
nášejícího).

III. My ale, bratři nejmilostiví,
kteří moudři jsme ne slovy ale
skutky ukazujeme moudrost, ne

v světu ale v pravdě, my jenžto
známe ote předem šlagu než chlou-
bu, šlag nemluvíme o belhých
věcech, nebož žijeme jako služební,
a učitelé šlag, snažíme se uká-
zati křeslivost, které jsme se ne-
pochlou náukou naučili. Mámeť
tu šlag s Bohem otečen. Z
něho pochází křeslivost, onť jest
přímou jest šlag a důstoj-
ností. Šlag jest, a mohutnost
křeslivosti, má Boha za svého
přímou. Co Bohu šlag jest,
má se líbiti šlag ilovně. Do-
bro, které mluví oaporně
velenost šlag, šlag šlag
jest našim šlag a šlagem,
mákejme křeslivost šlag ro-
anž si šlag, nebať jako máš
šlagu býti služebníci, šlag
tak nešlag šlag šlag
handelnými a nešlagelnými. (Bohušovan)

Opolnoe z. c. H
Křeslivost šlag na prahu morého
rohu. Velmi doby šlag, šlag po-
křeslivosti, mluví oaporně, a šlag
vestige šlag. Šlag mluví šlag
se, šlag: m. šlag šlag, m. šlag,
m. šlag, šlag, šlag, šlag.
Šlag šlag šlag, šlag šlag šlag
jest šlag šlag šlag a se o m. šlag
šlag šlag šlag v mluví šlag. Šlag
šlag šlag šlag šlag jest m. šlag
šlag a v šlag šlag šlag šlag
šlag. Šlag šlag mluví šlag
šlag šlag šlag šlag, m.
šlag m. šlag.
Dimp. prof. M. šlag šlag.

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chodla,
Slasti Christus, tužbou onosti krása
Choti církev a moudrou lidé spása.
Fr. Šustl.*

Ku 22. lednu 1871.

*Smutně truchlověstné zněly hrany
Nad cimbuřím, Brna prastarého,
Telepastýř když se milovaný
Odebral před trůn Všemocního.*

*Přehojně proň volně prolévalo
Slzy stáde, nyní osiřelí —
Každě srdce k Bohu zasilalo
O pastýře znovu prosby věle.*

*Ahle, národní král milostivý,
I nebe zhlídnul na svých dítek škani,
A již otec jim dár starostlivý,
Tenž je před outoky pekla chráni.*

S věže domu hláskot zvonu slavný;
 K blankytu se vznášej nesměřnému,
 A chrám naplňuje starodávný
 Zástup, vzdávaje dík Všemocnému.

K oltáři se běže předúctojný,
 Zbožně slupa Boha jediného;
 Zehnaje tu zástup bohabojný,
 Jenž se modlí za biskupa, svého.

Ve hrudích vše volost dítek zřívá,
 Obrací se v poklid převlažený;
 Tisícový jazyk provolává:
 „Zdráv buď Otče, církvi zasnoubený“!

„Zdráv buď, a svěchraň vždy věrně stáda,
 Toužebný jež pohled k Tobě vznášej;
 Při nás otčovský vždy stůj co rádce,
 Vboji za věnu a za vlast naši“!

Die 8. Januarii

43.

Alta adhuc premit acris membra acies, Aquiloni S
Nonne alba regio prepsa est sua veste hiemal I
Nigris in tenebris tenet omnia dirus, Averna S
Omnes flent oculi, procella invehit aspera turri N
Haret in corpore sanguis et rubra squalis in carne E
Omittunt splendere et sidera tecta alioqui N
Carmina nos tamen omnes obruti facili ris U
Cantantes ardescimus suavis et additur humor R
Omisso moerore, qui prepsit en acriter Hio B
Nacti sumus causam, quæ gaudio candidus ut sol L
Scivit ornare hodie mentem primo corpora et adhu C
Ex tuis internis saliunt soni fataque donel C
Causam scire velis mox isto hanc carminis prenda E
Regem hodie accipiunt oves orphana tamdiu omnes S
Accipit pastor almus gregem Dei præstita manu U
Tractus a Numine, pascatur ut pastor, non ut, Aristip P
Urunt amore lucrandi animas malas arduo coel O
Salvare, Agni instar pretiosam animam tibi, donel C
Egressam suo templo recipiat coelitus Agnu S
Rexque, Redemptor, Jesus Christus in atria coel I
At quis est hic pastor amoenus? An anouila, Philip P
Taterimus draco coetum qui divum gravi furor E
Conteruit, sine laude decesserat, Notus ne, Iovin G
Arctus ille malus, Bruna nuntium auribus aud I
Respice divus, A Mos tibi custos, Si Xtus (v) arisi T
Ob Latam supra manu se Dem e Levatus adivi T
Linguam animæ pie solvite, precep In gurgite et auri E
Ut resonent ne desint et cantus, p Laudite div O
Salve pater, vive rex bonus, au Cto tempore, Ame N.

Grati alumni.

Svobodní zedníci a jejich snahy.

(Dokončení.)

Než, proč právě je svobodné zednictví tak rozšířeno? Jeli účelem jeho dobročinnost a péčování o věd, proč lidově státní proti němu vy-
stupují? Leží-li spolkům těm, na které lidově státní a po-
ně mravy, zdá se ona přirozenost sv. církve? Proč právě opět spolků by zavrhli? Tak bude se asi mnohý tázati. Může jenom trochu pozít, milý čtenáři, brzy tomu porozumět. — Předně s počátku pravili jsme, že dobročinnost, humanita a podobné věci pěkné: to vše je je svob. zednictvím toliko zřetelně, že to pouze zevnější rozšíření. Přiveďte však k tomu jejich jsou jiné, jsou to základy náležitosti, náboženství, státní a celé společnosti, ali nanejvýš škodlivé.

Předně je už velice po-
dobné, proč svob. zedníci vnějšně záležitosti svého bratrstva, takové blízkosti udržují? Každý při-
slušník od chvíle počátku mu-
si se přísahou zavázat, že nic z toho v spolků nevypraví. Může se
chytit se, každý totiž někdo z
nějho oddělení postupuje na
hodnost vyšší. — Mají-li tedy
svob. zedníci vstoupit, skutečně ja-
sně náhled do věci božské,
proč toho nevědí? Žádný je
povinnosti mluvit, aby mluvit
svou učinil dobrem obecným.

Mají-li prostředky, jakými by
se potlesk mravnosti pomohl
na rohy, proč jich neznají?
Žádný je toho nutná potřeba, aby
se zahájily mravné a sociální
idny člověčenstva. — A co do té
rozhlášené dobročinnosti, stejně,
tenž dobrodinec všem nevid
se zhlubí. Než je známo všem,
že spolek podporuje toliko idny
sv. Bylo by také nerozumné
ano směšné, ušetřit ten do ta-
kové tajnosti zahalovat, to-
liko přísahami jej utrhávat.
Tak se to tedy má v těmž ste-
chetným účel? Kda-li tu
spíše neplatí slova písmá sv.
"Když nenávidí světla a nepři-
cháze na světlo, aby nebyly
zjeveny skutky jeho"?

Přijeme-li se dále, v ja-
kém poměru stojí svob. zedníci
k církvi katolické: tak stanov
spolkových mají více věcí roz-
pravy v náboženství naprosto byti
vyloučeny, a každý má zítka,
ti věcným světem významní. Než
svob. zedníci sami praví, že
schází se, aby oddělivě zevnější
formy církve a státní tvořili
jakými pravor člověčenstva. Ne-
váhají tedy do spolků přijímat,
ti li židy. — Před několika
lety byl dal v Průběhanech učer-
ny a poctivý dopisat čest,
zájímavou knihu, ve které

líci poměr svob. zedníku k církvi a státu, mimo to uvažujeme ještě, že zedníctví lístiny. Bůž mi dovoleno z vyborného díla toho ně, které věci tuto podati. — Proti jiným uvádí fektur vyznání jistého svob. zedníka: „V jejich společnosti nebyl jsem ani Lutheránem ani Malvinistou, ani katolíkem, ba ani křesťanem.“ Dle učení zedníctvího Kristus Pán neměl v úmyslu založiti náboženská společenství, aniž chtěl zdražiti církev: to všeť prosí, ale nepro později ne, vědomostí lidskou. Všichni lidé radili prý se vzájemně, jak by mohli nad ostatními panovati a vymysleli k tomu úřad, ku kterémužto. Je tedy proma a hlavně ilouhou svob. zedníku, aby zničivše církev, rozličná byznáně spojili v jedno náboženství. Přirozeně, aby zednali všem věřícím, prab, stejných rozličností, o němž filantrópského působení. Proto nechtají let od Krista Pána, než prý jako Kristus od stvořením světa. Vím, naději lástku, toto krásné křesťanství, které trio zavrhlí posoudíme na jeho místo, „moudrost, síla a krásu“. — Podobných věcí více ještě uvádí fektur z autentických opisů zedníctvího. — Příměří politické, ho náboženství, slavnost a indiferentismus: Stať jejich snahy. Vskaz od se státi

45.
vyčetli ona přisnost v. církve a zavrhujei detekty úmyslných pašejů.
Ké svob. zedníci i státním úhlavny seji, že zlatě mon, archieptým vldám záhubou krozi, to dosvědčuje jejich za, stada nám všem dobře zná, má: „Dříve nebude na světě líp, než přecy protedního kře, že přitrosen bude poslední kral.“ — fektur uvádí i tu některé vý, Grothy, zedníka v jejich poli, tičkém s mrač s vědci. Když v. 1848 diva revoluce co zjed, buj požár všude vyšetno, vala, takto řečnil D. Gie, seker v jistě německé lži: „Veliká slova svobody a rovnost zni nyní světém. Pádali to nem ohlas našeho spolků? Ano duch svobody, prorazil už meze lže naší.“ A zedníctví, karalis z. r. 1857 praví: Demokracie je dítě zedníctví, my ji musíme co své dítě umnati a je to naším povolením, ne, mluvne to odhodati k ně, spělosti.

Zedníci Moniečnē ne, žvů proti církvi a státu, takto slovem, nejprz i spln, them, giusadám jejich, co, povídal takto život. Pohle, dněme jenom na rejdy francouzských zedníku na Monci přeběšeho století. Než, expulmēji nejpratek církve: Altembert, Diderot a malni

Enochlapeďské, všichni tito na
rádus Vládní. on přikoupi.
li k zednickům. Neopouští živý.
si zjednotí pracovní křehký
v říších francouzských, revo-
luci a dále k po celé Evropě
podnětů. Avšak stáli pod
ochrannou křehkých pracovní.
Prála jim přemoci křehký
Dompadou a zulaťe, vedou
Choiseul, tenkrát, který zrušil
Fermity. Ve Španělsku křehký
reston křehký minister Pomal.
A co teprve za jasnou revoluce
samé, "Liberté, égalité, fra-
ternité", tato vyřešení slova,
jako křehký dělníci jsou
vyloučením zednicků! Prá-
voali, mistři zedníci jako
mistrovsky uměli zacházet.
ti s guillotinou! A An-
glist také, divadlo už dříve
provazovali zedníci Purita-
ni ve Independenti; připra-
vuje křehký křehký p trůn
a o život pomáhali Cromwel-
lův při jeho křehký křehký
ste. Je to vůbec přezračné,
že mistry křehký i Španěl-
ci křehký křehký zednický,
podrobují. Mistry pomáhají
podobu křehký křehký, aby
práti revoluce bez odporu u.
křehký je. — A jeho už na.
trpěli zedníci ve Vládní,
je velmi známo. Práti se
jim tam "Carbonari" a křehký
velmi křehký je omen
pověstný křehký. křehký,
ukazuje ve svém pojednání,

Merath přer křehký evropskou
revoluci odbyval se všeobecný
sjezd zedníků. Tak v Paříži
r. 1835, ve Vládní r. 1847
a ve Španělsku 1848.

Tak tedy vypravují rob.
zedníci ve své práci podobě;
křehký křehký sebe křehký
učelý předsedati, mohou sebe
tajněji své snahy ukázat:
"Et fructibus eorum cognosce-
tis eos."

Tak máme Monati
pobožnost křehký křehký
Práti
(Dokonce)

Slovo "práti" má dvojí význam;
práti znamená o křehký
omyslu, mysl; tak křehký křehký
křehký křehký při oběti mře křehký.
křehký křehký křehký křehký
a křehký křehký křehký se křehký
"pursure, corda". V tomto křehký
křehký křehký křehký křehký
tělesné křehký křehký křehký,
ovšem, v křehký křehký křehký
křehký křehký a z křehký
křehký křehký křehký křehký
křehký, křehký křehký křehký křehký
křehký křehký křehký křehký
slova křehký křehký křehký
v pravém křehký křehký křehký.
křehký v křehký křehký
křehký křehký křehký křehký
křehký křehký křehký křehký

co v nás působí lásku, naději,
radost, garmutě, strach, zá-
vist, nenávisť, vůbec každý
vniterný duševní stav. Těži
kudsi řek o pobožnosti k Srdci
Božímu, rozumíme tím
hlavně a především především
nevyjádřitelné, především v smyslu
trapištěm. Nevyjádřitelná láska
k hříšnému člověčenstvu to
byla, která Syna Božího
pohnula slávu Otce nebeské-
ho opustiti. Připomínáme-li
tedy také tuto lásku našeho
Spasitele protože si jen před-
něl uctívati této lásky Boží
Srdce Páně, pak nemohá-
me nic jiného než pobožnost
k tomuto Božímu Srdci.
Je skutečně Páně Boží
mnaho na tom záleželo, aby-
chom na jeho lásku, neza-
poměli, co tomu svědčí především
to, že se ráčil vtělit,
na hříšný umísti se v Njro.
Svatosti olávkami s námi
žít.

Na toho jasně, co naši
první rodiče zhřešili, stala
se země slavným i idolům.
Přijímať Boží biely a svatosti
a žalu jen hříš. Mnoh
biak hříchu jen pýcha a
sobectví. Nož, láska nepartí,
hlav pohnula našeho Spasí-
tele k tomu, že nám dal
hříšný svět na poručení
přati pomůcky zahubnému
hříšnému Božímu hříchu,
který že nám ustanovil

svatost. Svatosti. Asiak, pobožnost
k Srdci Páně není nic jin-
ného, jak jsme již pravili,
než pobožnost lásky k Pánu
Božímu. Jestliže tedy tuto
lásku Spasitelovu si připo-
mínáme snažíme se aspoň
částečně odložitými skutky
ji splácti, pak můžeme
si směřovati, že skutečně
náboženská tato pobožnost
nejde připoutati nijakým
zádržem.

Chceme-li pobožnost
k Božímu Srdci Páně
uvést ve známost a učinit,
která je populární, musíme
k ní před očima Srdce Páně
konečně přivést co znak
(symbol) jeho Srdce nevypá-
dajícího, abychom se tím
co smyslně lidé utvářejí
pamatovali na tuto po-
božnost. Pravili jsme již,
že Srdce kněžské a mor-
álně je především hlav-
ním předmetem této pobož-
nosti, tím ale nemíníme
řici, že bychom nesměli
a neměli čísti i Srdce
tělesné Pána Krista. Ano
i jeho tělesnému Srdci mu-
žeme se blízkost, což to jest
lid toho nejvšechněho s dru-
hou Božímu tělem a spo-
jeného těla. A to přišlo,
my podvědomě také promě-
něné tělo Kristovo po-
vrátit, Krista z mrtva-
renu křesťan Srdce jeho

učiněnou na dištan jati
veliká k nám byla že
ho lástka. A učiněné mu
si nám byli srdce tě.
lesné srdce jen co v
gnatí jeho neviditelné,
ho srdce, nistoli ale hla,
vním před mětem naši
pobožnosti. Jinak by
chom nemohli, ani po
rozumět mnohým mo,
dali štám, jako na př.
hlad: „Jesu, misis et
humilis corde, fac cor me,
um secundum cor suum“,
Jezísi lichý a postorný,
srdcem, učin srdce me
ste srdce svého. Pte ne,
prosíme Jezíse Shíra, a
by učinil Srdce naše, jak
ho bylo Jeho Srdce tělesné,
nejbíl pby vliť do srdce našeho
chom franci látky, tuchosti,
postory a mnohé jiné ctnosti,
kterých se nos něm co nejdo,
monakijím vzorn v nejvš,
si naše sthčely.

Jelikož tato pobožnost
je pro nás velice milá, jest
to sám náš Spasitel Pán,
gavetě Alacogne zjevil, a
pro nás spásitelství: máme
ji nejen sami Monachy, ný,
byť si mezi lid rozšiřovati.
Při tom se můžeme pou na,
stějí Mojst, že naše práce
nebude bez úspěchu, amžto

naš iesthomoravský lid nemá
srdce bezcitné a ledové, kte,
rby byl nebylo schopné Monach,
kto křesťovstvo pobožnost, mň,
žeme se zajišťe špoléhati,
že v dábím a ústlechitěm
srdci našeho lidu najdeme
přidu srdce non, pro hojné
ovore své snahy. Škola
Prošlého Srdce Páně, od
P. P. Malbona v Rajhradě
probudila již mnohé srdce
lidské k účtění Největší.
Šího Srdce Páně. Pročby,
chom neměli pracovatí dle
ve věci tak Bohu milé, kn
kterýž nám tento čas pro
srdce připravil a usnadnil?
Jest takého zapotřebí štátke,
ho vysvětlení této pobožnosti,
bi a můžeme byti křesťan,
ni, že by buď lid Monach,
jati zapotřebí laického po,
vzbuzení a napomenutí, a
můžeme být jisti, že obraz
přítelství našeho spás,
vítěz k Jeho kaméným
srdcem bude v štátkém
iase ožebou a otkrasou
v mnohých světnicích, kte
ještě zloží, Pána Jezíse
čistou láskou milující
lidě přebývají.

Pos. Opolnu z čísla 5. uveřejníme až
v budoucím čísle, které vyjde v únoru.

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chvála,
Slasti Christus, tížbou cnosti krása
Chotí církev a mzdou lidí spása
Fr. Šustl.*

7

Hrob v cizině.

*Na planině široké stojí
Nade hrobem mrtvým mohyla,
Pod níž syna stobuká smut' vložila,
Pro vlast svou jenž padl v krutém boji.*

*Matičky tu není, jak by svoji
Ruslou vynesl na hrob uvila;
A za své se dítě modlila
Kru močenému, milosti všech zdroji.*

*Avšak ještě v otčině tam, dále
Zanechal svou drahou sestřičku,
Taz pro bratra voní slay zálně.*

*Tyto zefýr z tváří jejich snímá,
A je klade pak co rosičku
Na hrob, v kterémž bratr sladce dřímá.*

Simon Petr.

Známo jest, s jakou bedlivostí a vytrvalostí pátrává se, jednali se s to, mluvíli cín nějaký něčemu připočten býti, po rozličných ústa-
rech, z nichž by přirovnáno bylo, že cín ten vůli jeho podporuje, ný, bříž se z ní vyplývá. Felikz vřel člověka dospělého dle vychování a dle zkušenosti jeho jaksi ustale, na bývá k jistým předmětům po přirovnosti jsouc obrácena, proto ta, nové pátrání mnohdy až podivu, nových rozměrů nabývá. Patrný důkaz toho máme při řízení sou-
dním; tu pátrá soudce až i po de-
tinství obřadovaného, skoumá, jaký jeho dosavadní život, jen aby du-
ševně sernal, v jakých poměrech duch jeho se vyvíjel; z poměrů těch pak soudí, jaká asi povaha se z nich utvořiti mohla. Pravím toliko; jaká asi utvořiti se mohla; vždyť zajisté přetexto jest, bys by poměry ty sebe lépe znány byly, spolehlivého se v této věci, do-
dati úsudku, nutně tu vždy ještě zapotřebí nějakého vodítka, ze-
vnějšího to ústředí, jenž by bádá-

tele stále provázející při každém kroku uberpřevládaly, se s úsudkem svým se nemýlí, poměry ty se vstřítnu na ducha osoby, o níž se jedná, takový dojem činily, že se v něm jistá povaha vždy víc a více utvo-
rovala.

Zevnějšími těmito ústředí, jen vnitř-
nou povahu člověka nám zjevují, mohou býti toliko vlastní jeho výkony, tendence, hyby a z nich složené skutky, jatož i věci jeho; tyto bezprostředně k tomu jsouc urč-
ny, ony však však i bezděky, mimovolně do nitra lidského jinému nahlédnouti dá-
vají. Porozováním tedy skutků věci jistě osoby stává se úsudkem, o duševné její pov-
ze, její z poměrů jejích čerpáme, mnohem spolehlivější, a sice tím jistější, čím četně-
ších, čím nepřetrženejších stejného, druhu vy-
jevů pozorujeme se nastýtné.

Takového-li spolehlivého poznání povahy osoby nějaké dosáhnul vůli, v jakém oboru myšlení její se pohybuje, pak lze mu již s dostatečnou jistotou souditi; k jakým před-
mětům vůle její bývá obrácena, a tendence ta, k čemu jistý cín se vypo-
kládá se mluví, či nluví. Měli stantek ráklat a korek svůj ve vůli toho, do nichž vyjel, pak se říká, že to byl úmysl jeho,

tento skutek vytknouti.

Faktický dosah nejen u soudů, ale i v životě vůbec poznání úmyslu mívá, komu by to nebylo přece domo? Pročž zamerchaje, dalšího věřiteli toho, rováni obrátíme se ráději tam, kde nám taktéž z pozorování úmyslu vy, datně těžiti lze k utvození jednoho z hlavních článků věronty naší. Je jsem se šířeji snažil tuto rozepsal, opustit lastkavý itenár, považili, že se takhle jen proto, aby závažnost důvodu mnoh, že snad podceňovaného tím více byla patrna.

Když Kristus vtelný Syn Boží, že na zemi mškal, aby potíle, ni lidstvé z poddanosti ďábelstvé vyprostil a s nebeským Otcem smířil, tu přistupem prohlédaje věřím o to se postaral, aby zasluby výstupné smrti své všem nazřdy lidem poskytl zábořiv církve svou, v níž by lidé učení jeho vyvádějí, více vytknutí stáovali se účastnými. Po nívdě, ale rádná společnost viditelná nemůže obstati bez hlavy, nake se mltte, ratl domyslet, to neston ale' moudrosti Spasitelovy, aby církev svou, uspisobiv ji tu přijeti všech vsudy lidí ze všech kiončin zemských, byl zanerchal bez náčelníka, kterýby veskeré věřící v jedno

te spravoval. Ustanovení tedy přečtení v církvi úplně se shoduje s ostatní činností Kristovou, ba ještě více, ono z ní nutně vyplývá. Že však srovnává tato moc právě Petrovi a ne jinému z apostoů svěčena byla, to aby se doházelo, potřebajij zjevnější, sích výjevi nejsvětější vlt Kristovy. Bohu díky, zachovány nám u věci tak závažné sama křesťanská slova Páně, jejichž výkladem zanášeti se nemníme obrátíme se k jiné mltb. Stí, z níž vysvltá, že ustanovení Petrovo předsítním v církvi Kristově jž de dávna, o samého s Petrem se shledání bylo úmyslem jeho.

Povolání Petrovo s bratrem jeho Ondřejem vypravují nám evangelisté Matouš a Mareš stejnými slovy, tento v Mt. I. 16-18. onen v Mt. II. 18-20; šířeji se o tom vypravuje Lukáš v Kap. I. 2-11. Mluví zde první o Simonu kterijž slove Petr, druhý pak o Simonu, posledm zase o Simonu Petrovi; mohla by snad v někom vnitřnosti pochybnost, mluvíli všichni o téže osobě, kdyby místa ta a sice Matoušovo a Marešovo se do slov storo úplně, obě pak s Lukášovo vým co do věci nebyla souběžná;

coi vysvětlá ze souvislosti vy-
pravování s předšlým a na-
sledujícím. Všichni tři kla-
don povolání to do řasu, když
Kristus Pán z pouště se byl
vrátil do Galileje, nemileho
v Nazaretě přijeti utrpěv
šel do Kafarnaia, v jehož
otlohi na břehu moře galilej-
ského, jatiž výborně všichni
tři pozorovali, shledal se s
oběma bratry. Na to násled-
valo povolání bratří Fatioba
a Jana a další přivolení v
Galileji. Teď tedy máme vše
pokryto, že se jde jedná o
jedné a téže osobě. Žijvá to,
kito vyložit, proč evangelisté
osobu jednu dvojím pojmenov-
áním naznačují!

Potřebného vysvětlení po-
dává nám sv. Jan v k. I, 42.
Z toho, co zde vypravuje,
důležité je to mít, že již dříve
Petr s Kristem se byl seznámil.
Ple vypravování Janova (I,
35-42) byl Ondřej učeníkem
Jana Křtitele; uslyšev
slavné svědectví mistra svého
Krista k nim přišedšimu

vydané, šel za ním a vyhledav v radošném
spěchu bratra svého Petra, ověřoval mu,
že nalezl Mesiáše. I přivlehl jej k se-
bě; pohleděv pak na Petra hledem
jeho proniká ledvi a srdce, a seznam upří-
mnou a ráznou proslav ducha jeho, pro-
vil jemu: Ty jsi Simon syn Joniv, ty
stoulti budeš Kéfas, coi se vykládá Petr
Kála. Slovy těmi vyjádřil Pán, co hned
od toho okamžiku s Petrem zamýšlel na-
značiv jménem novým budoucí úřad a po-
stavení. Coč abytkom sjejmě nahlédnutí,
poznáme, jakého významu má to sobě zmi-
na jména vůbec mivalali ho též u Lidu
a břeji je v tomto zvláštním případě jatič
váhy přitládati.

Veteroznamité výhledy a stavy, ac jatto
vlny na moři v chvilu lidstvem se stihají
nikterak jako vlny břežní se netráti,
nýbrž znenašla stávají se ovědomělym
majetkem duševním, jež si člověk tím spí-
sobem osvojuje, že všelikou rozmanitost jeho
k temně jednotnému středu v nitru svém
vstahuje. Tato vtríděná vědomí, jeli si ho
člověk povědom, jeví se mu ro vlastni jeho
osobnost, ro vlastni jeho ja. Představa své-
ho ja jeť tedy toliko logickým pojmem, ni-
koli snad souhrnem našich představ, ci-
tn a smah, a proto zádneho objaku nema,
jic všem rozvíňat v rozvíňujících pos.

bůch o sebe odmyšlá. Přesto všechno
ale každé já svou individualitu vy-
níká, což vyložit lze jen z toho, že
představa svého já je úplně pře-
sností ani u nejvzdělanějších lidí
leč jen ztěžuje se vyvinout. Přeci vše
obecně lze za to mít, že ve předsta-
vě této vždy se objevá zvláštný ráz
našich představ, citů a snah. Et ta,
ta individualita skrývá s našim
jménem, kteréžto pro nás máne po-
jímání citů představ své osobnosti
vzdělanci i nevzdělanci jest výraz
sem a obrácem celé jeho osobnosti;
na něj ať nepravě přenesí se celý
bohatý obsah ducha. Z toho plyne
ona velká moc, jíž jméno v životě
duševním shyne. Dejme však tomu,
že něčím své jméno tohoto zastupuje
své osobnosti, ztratí; jaký to převrat
pro celý duševný život jeho! Věste,
že jeho vědomí xda' se, jakoby bylo
ztratilo uoytlé střevítké své, a ať
když samo své nemůže, přece v no-
vý poměr k novému jménu vcháze,
si musí. Trvá to po delší dobu, než
li myšlení a ostatní výkony duševné
opět nabývají bládn; člověk neví
po ten čas, či je, a protože v pravdě
říci, že mně, že člověk, ztratí i jméno.

no svoje, ztratí sama sebe.

Má něho toho dojmu se ztrátou
jména spojeného puvčivá se při ustu-
pování do řádní církevní. Kdo se
životu klášternímu oddává, zane-
chati má všechno, co ho na tento
svět poutalo; samy představy z do-
savadního života svého, city z nich
se plodí, jistě i snahy k pygmu-
ským věcem se nesoucí, ano vlast-
ní svou vůli; ztráta sama se,
be má odložit. Nuké, ro jiného
mice mu hluboký význam toho
kroku morněji představit nežli smé-
na dosavadního jména?

Stelze své upřít, že u Židů jakž
u východních národů víber jména
přecasto se měnila, a jehož však
nikoli nenásleduje, že by takové smé-
ny jmen byly bývaly bezvýznamny,
poněvadž se neděly bez příčiny,
mnohdy ať došti nepřatné. Utká-
ten vyložit si lze jen z toho, že jmé-
na nedědila se jako u nás po
otci, nýbrž že se dítěti dávalo jmé-
no knačipí bndis nějakou zvláš-
nost jeho těla, nebo okolností času
a místa, mnohdy i jméno Izci
s nějakým předavkem; někdy se též
jmenem přísti povolání a osudy stí.

těle druhem prorockým předpo-
vídaly. (Postrachování).

Pekla.

*Flumina amem.
Virgil.*

Jespoť sídlo stálý vyvírá bystrý
pramének z náder matičky země.
Nad ním rozestírá vypořád tělenci
své větvičky a rostlinky jeho stříbro,
pěnou vodici, která ostře napájí
poutníky a pastýře veselé pějící.
Čarovně šepotaje valí přemíci vlnitý
hustým proudem, nic se neohlížej,
kterak ostré břemeny jeho hladoun.
Tý povrch poraňují. Za nedlouho
přilátá k sobě několik jobra.
Tímto, vemouci se a v divším roz-
měru valí vodici svou podél břů,
šátečka březiny, z něžto jej chla,
divý vánek pívá. Růžím, kteréž
naň vábně hlíhvají, oplátný ušle no,
žentky a vyfívá svou vědu nejnej,
si vodici v náručí dolíně přepěstí,
mi květinami obsypané. Zde ztrá-
ci se řečiště a pláň uřevši nebo,
hou širotu, stěle ji k dopročinutí he,
bounstě okrouhlé hůže, modrozele,
navé jezera. V jeho kraje zhlíže,

prose

ji se raťné vinohrady, blikavé hvě-
dičky naslonchají v nočním tichu sn,
miesim vln šepotání a bleďá luna
rozsevá čarovné světlo na vrby, které
v řádu na břehu stojí. Ale vodici to
půs' dále. Hluboká stráža ji při-
jímá, lurné břehy ji obdávají. Čaro-
vatné vesnice, obemstnuté plodomosný,
mi krahadami jsou jejími družkami,
bledohé věren ji touží ve svých pu,
stěho krad, svou vniternou
bolest, prose károveň, by kaměsta tam
do daleké dálaoy vroucí porádrav
zamířené choti a pláčím dětem.
Ještě tisíc thráte se vrací u svém
totlu, jatkoby smůtila po rodném
kroji, tu poslední posílá ještě jeden
porádrav po čarokrásné dolíně a pak
unavena kasne v náručí nezměr,
něho moře.

Primorští.

Moudrý rolník.

Rolníci mají obyčej, že dříve
nebo později odcházejí šáteci svůj je,
dnomu nebo druhému synovi, oplátní
patř hleďi dořáti na nějakou ři,
vnoř, nebo jim jímají tu chleba
dopomáhají, sami žijí obyčejně ve

výmence u syna jemuk statků odovda-
li. Vše to bylo by dobře, kdyby jen
všichni povinností svým činili
radost, ale nejednou povstávají z
toho spory a sváry, které život křepčí,
ji, pokoj a svornost z obyčejí vypu-
stí -

Byl jistý zámočník ale už se sta-
lý rolník, který měl více synů a
dcer již prodaných. Křesťan, že mu
někdo radil, anebo že sám se, na
tom ustanovil, odovdati statky
svůj jednomu ze synů svých a sám
pak v pokoji staré své dny proci-
ti - zavolal tedy všechny k sobě a
děl jim: „Moji draci!“ vy vidíte, že
jsem se keparal a již poněkud oslá-
bnul, tudíž je třeba, bych se odebral
na odpočinek. Ne musím věc tu
dobře u sebe rozvažiti; potom vás za
dva měsíce opět zavolám a povím
vám, na čem jsem se rozhodl.

Dobře - V brzkou chvíli určení
uplynula. Starý otec svolal všechny
dětky své k sobě, a takto jal se k
nim mluvit: „Moji draci!“ Víte, co
by se jsme se neviděli, přiučil jsem
se v starobě ještě něčemu, což vám
milká? Hleďte chci. Dobře sobě to
hleďte vštípniti v paměť! Ehože

jednoho dne po zehradě, uvrhnu v
jistě spustřené jabloni, že mají vrabci
sva mláďata. Vybral jsem je a vtr-
čil do klere, již jsem zavěsil k
oknu na stenu. Starí byli v velikém
strachu, pro své mláďata, kam přišla;
potom sotra, že je uhlédali, bo pro-
sterní letěti ku klere - Mláďata tři
pedala křídly a pískala, by se do-
volala potrav, jak byla navýbila. Ať
v pravdě nevolala marně, neboť více
krát se den přiletěti starí aby je na-
krmili - Když mláďata poněkud vy-
rosla, nalezl na staré, a šťastně mně
oba do lepší vletěti; načež oba zavru
do klere a mláďata ta vypustim -
Potom byla mláďata zavřena, star-
li se starí všemožně jim potrav
poskytnuti; když jsem na to zavřel
starí, byl jsem poněkud mínění, že
budu mlaďi rovněž tak rádi a
svědomitě potrav shýlati; ale zamyš-
lil jsem se nemálo, neboť byli starí
hlavem a zřeteli dříve zcepeneli, než
by se byli o mladých potrav dožíali -
Proto draci moji! budu ještě na dá-
le sám hospodáři, potom budu moji;
potom teprve se postarám o nástupce.
Neboť nechci nic z přenáhlení po-
stříknouti, abyh toho nemusel jít.

sléze hořce pykati - mládeži ne-
může se věřiti divěovati. Taktéž
ptáci náš mohou mnohemu na-
učiti.

Gloznate opravdu mda'loft
tato povsimnutí a přemýšlení -
z Wozice.

Slumrdotře zprávy.

Liníme v pravdě milou po-
vinost, vyjádřit vroucné díky
Vl. S. Kilmovi II. představené-
mu našemu za dar, jehož se ště-
drostou jeho naši knihovně dostalo.

Cenováť totiž knihovně naši,
na knihy a časopisy věru chvilinké
4 časopisy: Gwiazdka, Ciescinskou
tydeník polský, Katolický Zagre-
bački List tydeník chorvatský,
Wejedenik čtrnáctideník slo-
venský a Katolski Posol čtrnácti-
deník hornohorický.

Spanikomyšlným darem tímto
vyplněna poněkud mezera, jížto jsme
pociťovali; odpomocno totiž nedo-
statku, jakýž se jeví ve knihovně
naši tím, že tam literatura našich
slavských pobratimův velmi slabo
je zastoupena. A přece přiučovati
se jiným jazykům nám obrátcených

P. Opolna z i. b. přijde brdoune.

Hmeniv slovanských, mělo by býti ne-
poslední péči naší jednak bychom lépe se-
znali krásu a lahodu jazyka mateřského,
jednak bychom sobě dobyli tím čarovné-
ho klíče, jímž bychom mohli vše otevři-
ti přístup k pokladům duševním, jimiž
se bratři naši na poli literárním hono-
siti mohou. Těšiti k dopravě účele to
hoto třeba nám nevyhnutelně mluvit
a slovnítkův, všech obrátcených nám
slavských věstí, ale i těchto se dopomá-
marně dovoláváme. Da' Bůh, že najde se
nějaký šlechetný dobroděj, kterýž by taku-
tuto neukojitelnou vyplnil. Díky naje-
jádlog i nástupcův našich a hojně ovce,
jehož bychom se sásem dědili, hojnou
by mu byly odměnou. Jež milý Bůh
popřeje, by hlas náš nerozdal hlasem vo-
lejšího na poušti! -

Opolna z i. b.

Oznelka jeft x darila. Toliko m. vše- lépe
vej = vesken (ačkoliv svízel také rodu žensk. byti m.
a yna dlepe řivi: a strast všechna, jež me - -
Svob. zed. a jej. snahy. Vyborný to slánek
od začátku až do konce, řeč jadrná a vytríbe-
ná, pronášeni myšlenek jasné a přímé logický
seřazené. Toliko m. ke svému - l. k jejíh; m. jistě
ho město - l. toho kterého m.; m. x m. - lépe, zagní-
vaji - m. zakročil - lépe i, zakročil refti -
Tak máme H. pob. H. Woi. S. C. V. Član ten
tomto grafi se veskne zdrava, jasná a přímá
logika; Toliký sloh jeft až na 2 místo veskly Jm -
Duš. P. M. Procházka

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chodla,
Slasti Kristus, tužbou cnosti krása
Chotí církev a mádou lidí spása
Fr. Šustl.*

8

Ve zříceninách hradu B.

*Na temeni hory ověnčené
Černým borem, stromí dávného
Zříceniny hradu opuštěné,
Kolibří to rodu slavného*

*Tam kde v siních vládla okrášlených
V dávných časech ruha pečlivá,
Kyrú ve ssutinách zasmucených
Zeměplaz se plachý ukrývá.*

*V rozvalinách těchto sam když ulívám,
Ponořen jsa v tiché dumání,
Jest mě jako když by plodným nivám
Zasílaly smutné žetání.*

Kad městečkem, jež se rozprostírá
 Vidolickou lúznem, želají;
 Jehož synů mnoho odumírá
 Matce draké, již potrdají.

Vidi, jak se posmívají řeči
 Ode svých již otců zdědili;
 Pro kteroužto ve přemnohé seči
 Předkové jich krev svou vylili

Tu když spatí, kterak postrádají
 Potomkové lásky otcovské;
 Tu se volným žalem rozpadají
 Pozůstatky hradu obrovské.

Pročž povstař z rumu kráče slavný,
 Světku věrný věku blažného
 Obnov v národu mrav starodávný,
 Bud' jej spící ze sna klamného!

Simon Petr

Tokračování.

59

Bylo-li tedy jméno od jakýchkoliv okolností vzato, což bylo přirozenějšího, než-li že, změnily-li se tyto okolnosti, měnilo se i jméno, a nově nastalým poměrem přiměřeně se bralo? Odtud samovolné měnění jmen i v době pozdější, kdy se za jména volovala obvyklá jména starých přičastí. Službám pak vůbec, od otrocka až do nejvyšších hodností, dávali paní jejich přijímající je nová jména, aby panětliiví byli, že působitám jejich činnosti přestává býti vlastní osoba, na její místo se nastoupila osobnost jiná nová.

Uvážíme nyní lehcejšího věku, jistým již krokem překročili můžeme ku vlastním případům našemu. Kristus Pán sledoval se ponejprv se Simonem dává mu nové jméno Kefas cili Petr. Podnět k tomu zardalo povolání jeho, zajisté nedlouho na to následovavší; přičinilost tedy velmi vážná a následků plná! Vždyť dosud jsa pou-

hým rybářem měl od toho časuloviti lidi, t. j. ze hlubokosti nevědomosti, bludu a křivých dobytí je na světlo života věčného. Přiměřeně tedy tak důležitá změna života přiměřeným jménem se naznačovala.

Které, řekne mnohý, co pak bylo s ostatními apostoly? Což nebylo povolání jejich pro ně stejně významné, nezpůsobilo takter úplný převrat v životě jejich? A více žádný z nich po svém povolání nenosil nového jména, jež by mu Pán Pán byl obřadil. — To jest pravda; je- nom Matouš, než byl povolán, naznačil evangelisté jménem Levi, poněvadž ale mude se nedočítáme, že by Pán Pán znovu ho byl pojmenoval, že snad s jistou tou tvrdili, že si jméno své Levi po svém povolání sám i své ujmě změnil. Mimoto vypravuje sice, či vlastně jen počtyhá sv. Mareš v k. 3. 17, že Zebedeovicím Jakubovi a Janovi přiložil jména

Boanerges, t. j. synové ho-
mu; než přechodní to bylo jen
dočasné a přechodné, aniž o
něm v celém písmě sv. více
zmínka se nalézá, přejme
nováři pak Simona co
stále a kralé se jeví. Tato
skolnost, že žádnému, ani
Andřeji, který přec dříve
žto následoval a Petra k prvo
k Němu přivedl, podobné pa
zornosti nevěnoval jest
nám důkazem, že toto Si-
mona Petrem pojmenová
ní něco zvláštního znamé
nalo.

Taký byl význam jeho, na-
značeno nám v novém tom
jméně samém. Kéfas, πέτρος,
znamena skálu a bylo Si-
monovi dáno dílem pro pří
rozenou jeho povahu, dí
lem v duchu prorockém.
Oběi dobře nám naznaču
je sv. Jan slovem: „Poté
dáv nář“. Pohledem tím se
anal předně celou jeho pova
hu. Bylti pak Simon ode
přírody ducha ohnivého
a nad míru cíleho, rozho
dný ve smýšlení, vášný k
činu, horlivý v poznání
pravdy, lásky schopný pla
mení, vida tedy Kristus by
to skvělé jeho vlastnosti,

skále ho přirodovně, nazval
ho Petrem. Než komu tu hned
nenapadá, ať nedím o jiných
nepatrnejších slabostech pro va
hy jeho, troji Krista zapře
ní, ať nealouho před tím ho
lov byl, s Kým umříti? Vidi
me tu, že naprosto nepod
vratná povaha jeho nebyla.
A také kdo by se odvážil, aby
u člověka ve přirozeném je
ho stavu hledal něco dokona
lého? Proč má-li ona slo
va Kristova svedhování mí
ti platnosti, nelze nijak upí
rati, že tu prohlídal spolu
ku vznešenému postavě
ní Petrovu, které kdysi zan
jímali měl. Nic ním tak
nepřekážá, abychom onen
výrok nebrali ve smyslu ne
podmíněném, ano samo
spojení řeči toho vyžaduje.
Pronesena jsou předně slo
va ta slavnostným zruiso
vem, jak z obšírného projá
zíření jména dosavadního
vysvitá, řekl totiž Ieris:
„Ty jsi Simon, syn Janní“.
Tale pak, že neař: „Ty sluješ“
nijbř: „Ty slouiti budeš“ Ké
fas οὐ καὶ ὁὐὸν Κεφας,“ jíž
tím poukázal nás, abychom
na lehcejším Simonovu
stavě u vykládání nového

jeho přijmí nepřestávali.

Když snad už nám dovoleno, hluboký význam slov Páně následovně vyjádřiti: „Známe tebe, Simone, synu Sáriiv, znám horlivost, vášnost a neústupnost tvoji, pro kterouž nad mnohé vynikáš: než já teprva tebe učiním skalou mocnou, skalou neoblomnou, nepodavatnou, neboť v osobě tvé založím mocnost, která po všechry věky uprostřed nejprudších útoků zbesí-
lých nepřátel vždy nepohnu-
ta státi bude.“ Tent' jest smys-
sl Simona, Petrem přejme-
nování, a proto máme v něm
převrácený důkaz, že nápo-
tomné jeho ustanovení kla-
vou církve již ode dávna od
Krista bylo zarnýšeno.

Žijící nám toliko ještě
uvěřiti, jakého významu to-
muto výjevu věle Kristovy
příkladati lze. Dvoji tu vý-
střednosti uniknouti duš-
no, abychom totiž ani příliš
málo, ani příliš mnoho z
něho neodvozovali. Přehrá-
no zajisté by to bylo a dobré
věci málo prospěšno, kdy by-
chom snad toliko z přijmí
toho hned i skutečně pro-

přijetí srovnávání moci
dokazovati chtěli; spočít-
vati ono na prvníjsích zá-
kladech, než-li na pouhém
slibu. Než i na druhé strá-
ně nechtějme zase slibu to-
mu odeírati všeliké ceny.
Dati-li lidé u věcech světských
tolik si dávají práce, aby se
ubezpečili, mohou-li tomu
skutek nějaký připočítati,
byla by to aspoň neopráv-
nost potírání hodná, kdy
bychom u věci mnohem
závažnější podobných pro-
středků nepoužívali. Za-
kládá se jic náuka o pře-
driectví Petrově na samých
slovech Páně tak zřetelných
a jasných, že nám ovšem
uplně dostačují; avšak na
proti úskokům nepřátel-
ským nikdy oprávnosti ne-
vážíva. Byli až jsou dosud li-
dé, kteří buďto zlomyslně
smysl ustanovavacích slov
Páně přetrucují nebo je
dokonce co nepravé zavrhu-
jí; jak snadno by mnohou
věřící duši oblouditi mohli!
Než tu máme jiných ještě
zbraní k odražení jejich ne-
kalých nájezdů, nám lze ná-
to ještě jím dotírat, že to
nebylo snad něco nahodí-

lého, (ať katolíci již napřed ví, že ve Kristu co Božské osobě nemohlo býti nic nahodilého), nýbrž že to bylo již od počátku zámerem Kristovým, Petrovi nejvyšší právo mocnost v církvi svěřiti.

Že vile-li Jeho skutek ten vyplývá, nabývá větší zvlášti pro odpuštění zavinosti; pře. Krucováni smyslu stává se obtížnějším, a dlejší-li slova ta co nepravá vymýtit, mude-li by podobně zavrhnouti i ostatní místa o téměř přednětu jednající obzvlášti místa naše o přejmenování Simonově. Tak to ona změna jména Simonova tvoří téměř základ, na němž ostatní důkazy o přednictví Petrově spočívají, tak říka zálohu, z níž se lze utéci před útoky protivníků.

Pročž nepotudajme tak vřadným výrokem jehož nám zachovává moudrost Božského Spasitele zajisté nebere přičině doříditi ráčila. Pomněme jen, kam by se církve ooctnula, když nebylo tak pevně stvřeno, komu povinnost v ní náleží. 'Zatých

to ne konečnější sporu a sváru dejstěm by bylo posvátne pole její'. Zvelebujme tedy neshonalou dobrotu Boží, že se tak shvěle o to postarala, abychom pod bezpečným vřadcovstvím nejvyššího Pastýře svého v pokoji a bez bázně k cíli sobě vřtknutému kráčiti mohli!

Aussichten der Katolischen Kirche in der Gegenwart.

War die Geschichte der christlichen Kirche vom Anfang an ihrer Hauptzweck bis zu der großartigen Entfaltung derselben in der Gegenwart mit Uebervollständigkeit versehen, findet in ihr die im großen, von ihrem göttlichen Stillsitzung zeugniss gebende Aufgabe, daß Gottes lauter und heiliger Geist in der Kirche desto mächtiger war, je größer die Gefahren in. Kämpfe waren, die die Kirche im Laufe der Zeit zu überwinden hatte. Als oft glücklicher Helfer, daß jetzt die Kirche ihrem Untergang

wasa sei, ja wir oft zittern
 nicht selten Katholiken für die
 Kirche, und wir oft werden
 jenseit in ihrem Glauben ge-
 kerkelt, und wir oft der die-
 ses Weltens imbezillat!
 Kinderbarbarische selbst sich
 die Kirche nach jenseit in
 baupandanten Kämpfe in
 mit einer, sehr jungen
 Kraft in. Jenseit in. bei der
 Welt ein Beispiel in einer
 sehr jungen Lebenskraft. Christ
 in unserer Zeit müssen ge-
 wisst aufgestellt sein sollen,
 da Köpfe, daß die Kirche in
 dem Erlöschen näher sei, daß
 ja und werden in ihrem frei-
 lich noch sehr jungen Triumpf
 noch besteht durch den jungen
 von fassendsten Land soll-
 fischen Thier der weltlichen
 Macht das Papst. Doch wir
 Katholiken wissen, was es ist,
 so ist, die die Kirche fällt und
 Widerstande blühend gestell,
 wir wissen, daß in Ewigkeit
 noch bleiben wird jenseit zu
 fassen Wort der Welt der
 Kirche, das Gokunnen
 von Christi: „Et porta infe-
 ri non prevaleret adver-
 sus eam.“ darum bilden wir
 und wahrnehmend soll in
 die Kräfte und sagen mit
 freudigen Bewußtsein:

Was da wird kommen möge, die
 Kirche wird nicht versagen.
 Wir werden einmüthig
 die apostolischen Kämpfe in. Ge-
 fassen, die die Kirche in im-
 meren Teil zu befestigen soll,
 wir können nicht, daß sich
 zutage die Lage der Kirche
 ein sehr junger ist als ja, da
 das Leben zu einer großen
 Macht geworden ist, - das ist,
 das aber kann und nicht un-
 mütigen, vielmehr werden
 wir einmüthig in Kämpfe,
 da wir es wissen, daß Gott,
 das Hand in und mehr ist und sich
 licher sein Gnade aufgetragen
 ist, selbst das Alles kann und
 nicht unmütigen, vielmehr -
 werden wir ja unmütigen.
 der die Kämpfe sind. Es wa-
 re Genuß mögen sich brünn-
 gen, einen gläubigsten Ka-
 tholiken gezeigt ab dem Fim-
 de einer solchen Ausgangs-
 traten. Bilden wir nun von
 unserem Handzettel auf im-
 meren fassenden Welt, so werden
 wir auf die Frage, welche Christ-
 lichen die katholische Kirche in
 der Gegenwart haben, bald ein-
 fassen, daß die Hoffnungen und
 Tröstungen der Kirche in
 den: Es werden soll können das
 Gegenwart sein und als
 gläubigsten Katholiken

wird es uns nicht sparen fallen zu
entfremden, wenn ungiltig das
Lied zu fallen werden. Wenden wir
uns also zuerst den Liden der
Kirche in der Gegenwart zu in-
stellen wir die offenkundigen Ver-
hältnisse zusammen.

Was am meisten dem Katholiken
bekannt muß, ist die feindselige,
oft in fanatischen Öfimen über-
gegangene Gesinnung so vieler Men-
schen gegen die katholische Kirche
und diese nicht nur von Seite da-
rer, die der katholischen Kirche die-
nen, sondern auch von Seite der
Kirche selbst. Die Kirche
aber dieser Gesinnung ist ent-
weder fatalistische Gottheit oder
grenzenlose Menschlichkeit und
die damit gleichen Leiden fallen
da Letzterem, ferner ein-
gelenkigste Vorurtheile, die
Verleumdung und Beschimpfung der
Kirche. Diese Gesinnung wird
durch kirchliche Mittel immer
weiter verbreitet, fort in fort
gepflegt und genährt. All es,
was in der kirchlichen Mittel
dient die feindselige, laute Jagd-
gras und Jagdlicher Art. Aber
diese Produkte auf uns sind
überflüssigsten Blickes würdig,
der nicht nur auf uns aufmerksam,
mit solcher Unmenschlichkeit,
ja, mit solcher Frechheit also,

lingt abzuweisen. Lügen und
Verleumdungen über die Kirche
verbreitet und das in solchen
Lagen nur allzu leichtgläubig-
en wird nicht dankender Weise
mitgeteilt werden. Ganzlich
unwissend in religiösen Ange-
legenheiten wollen diese Welt-
weisen dennoch überall die Un-
schulden spielen, wollen allein
mit ihrer unbarmherzigen Einsicht
sündlicher die Welt reformi-
ren und gedenken dabei den
Christen, all ob sie die Welt im
Liden im Jenseits der Gefahr,
daran Humanität, und die
den Christenbildern aber verlingt
sich um Humanität, die
sich offenbaren können in der Frei-
willigkeit zu führen. (Fortsetzung)

Opolna 2 c. 6.

Báseri jest zadržela - Toliko na str.
12. jsou dva proni verše v 2. sloce méni
plně.

Báseri latinská. 3. saladatel nornel dosti
pochovil, aby tak nesnadně iloue ipl-
ni dostal. - Oslatricki il. isudek
kned při c. 5. kde jsou račičky ilánkiv.

Opolna 2 c. 7.

Zadržela zadržela. Toliko opraviti dluh.
no pravopisni sloh; solik. "lax m. tax.
a. jejich m. jejich, m. loví - "loví."
Simon Petr. Výborný článek v němž
se hlubší filosofické vřetění rači, vř-
borný sloh, v němž jsem se opravě
hochal; tolík m. což abychom x. nahléd,
úci dlužno, což abychom světleji po zna-
li. Tolik m. jistě "loví" podle slovan-
ské hospodari; ten který. "Při slově; nochybnost
přidej se" "vyváženo".

hist. p. prof. Matěj Procházka

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chvilá,
Slastí Kristus, tužbou cnosti krása,
Choť církev a mzdou lidí spása.*
Fr. Sušil.

Námorníka sen.

*Tam nad hladinou moře šumného
Ční skála trávou řídko krytá,
Sež při běsnosti větru mořského,
Ten ptáctvu outocistě skytá.*

*A na skalině této mutici
Dvě lodníky dle opuštěných,
Z nichž jeden v moře zřel šumici,
Vtrob svých to druhý přemilovaných.*

*Boť žhavý jemu hrudi prorývá,
Když druka svého pozoruje,
Tu spánek naň se libě usmívá
Tenž snem jej ludným obcerstuje.*

*On na korábě rychlém uhání,
Tam k milnému otci v luhu,*

Kdež ve státěm proň žije želání,
 Kruh lepomračných jeho druhů.

A k chýši již se známě ubírá,
 V níž ještě dráha žije mati;
 Ta na cizince oknem pozírá,
 A počíná hned slasti lkati.

Nebo pozná jej ta máti přemilá
 A vstříc mu běží ku háječku,
 Kdež s ním se druhy smutně loučila,
 Jež k svému vinou ku srdcičku.

Tu v náruči své matce milené
 On po přestálých strastech padá;
 Již vroucně líbá bratry blažené,
 Že nikdo záděcho tu nepostrádá.

Ahle tu orkán děsný zahnučí,
 A duje v mořské ve klubiny;
 Jež vystekuje matce z náručí
 A unáší zpět na skaliny.

Aussichten der katholischen Kirche in der Gegenwart.

Fortsatzung.

Dazu kommen noch die großartigen Kommunitativmittel, durch welche diese Herrschaft mithin und selbst über den Cobalt verbreitet wird. Wer sollte sich da bei dieser Fülle noch wundern, wenn die Fülle der Manner einen Großmuth verlangt hat, da sie so unendlich viel Löses stiften kann? Der angeborene Hang der menschlichen Natur zum Lösen verflingt eben auch lieber das ihr comenierende Löse und so wird die Macht und der Einfluß dieser modernen Großmuth noch vermehrt. Nicht minder verursachend wirkt die schlagende Legende und Monstroliteration in gallophen Formen. Wißt wir wird in diesen dem Volke auf eine schamlose Weise die Religion entrißen, sondern es werden die größten Linder und Laster geradezu apostrophiert und öffentlich als Tugenden anerkannt — freies Geistesgeistes, was natürlich nicht geschehen kann, ohne die Kirche als eine grausame Tyrannei der Menschheit

zu verurtheilen und dem Volke greifbar zu geben. Oder ist es nicht genug bekannt, wie in lateinischen Romanen jene grünen-sollen Linder, von der der Oberst sagt, daß sie nicht einmal unter Christen genannt werden soll, als eine Liebeskette, die die der Naturgeistes, wie der Volkswort als eine schwarze Tat verurtheilt, wie der Diebstahl als Klugheit dargestellt, und alle jene großen und feinen Anordnungen der raffinierten Sinnlichkeit als Zeichen einer Geistesgröße gepriesen werden. So ist also der Unglaube auf diesem Gebiete der Aufgabe der Kirche mit großer Kraft, Ursprung und Zugen.

Legen wir uns auf das Feld der Wissenschaft, so sehen wir hier den alten Feind ebenso feilschten Tannen wie in einem Mann die Obeliden auf dem Gebiete der Wissenschaft betrauert, so weit sie religiöse Ungelangenheiten berühren oder behindern, so dürfte man billig fragen, ob hier die

Kommunft oder Verblendung
getroffen hat. Kann doch die
wahre Wissenschaft der Kom-
munft, dem Gläubigen, al-
so nicht widerstehen, da
Kommunft und Glaube
denselben Ausgangs Punkt,
Gott, haben, und gerade so
sehen wir, wie weit man sich
für Wissenschaft und Übermit-
tel vertragen kann, wie weit
die Kommunft von dem natürl.
gemäßen Wege abgewichen ist,
und auf dem Wege eines ge-
fährlichen Irrthums ver-
dallt, der früher od. später zu
einem jähren Abgründe föh-
ren muß, der Alles verflücht.

Die Philosophie sucht nach
Abweisung des Glaubens den
Ungleichgewicht aller Kräfte ge-
funden zu haben und stellt
Gott aus, die man aber
für Uebertreibungen einer be-
trübten Fantasie, als für Egoi-
smus gestrichen und verwerf-
t haben könnte, während der
Glaube ein Fundament für die
Kommunft sein kann, sondern
im Gegentheil die sichere
Basis für die Fortsetzung der
Kommunft abgibt und sie so ver-
fügt, daß sie das richtige Be-
stehen gewinnt, oder im ent-
gegengesetzten Falle ist dar-
auf, daß sie sich verirrt habe,
durch den Glaube und also

gerade die Fähigkeit der Kom-
munft selbst und der Überlegen-
genheit. Aber auch die Natur,
wissenschaft schalt seit einiger
hochmüthiger dann ja der
Kunst und glückt mit ihrem
Entdeckungen sind Gebiete
des Glaubens inzueinander und
die Menschen fähig zu machen.
Freilich muß sie ein Verlöb-
ding in. Entstellung einer großen
Kollektive, aber nach längerer
von Litteratur an Verlöbding
und Entstellung? Gering sein
sie, daß sie sich umhüllt ihrer
Fortsetzung fähig, daß aber
kein anderes ist, als der war,
haben Kirche den Todestod
zu vertragen. —

Dieser Geist des Unglaubens wird
fast sich seinen unerblicklichen Ein-
fluß selbst bis zur Entzierung der In-
gend fort, so daß ungeschult in
ungeschult von den höchsten, in
undrigsten Unwissenheit verfallt.
den ungeschulten Lehrer, ungeschult,
hohes Leben gradig von Litteratur.
Die natürliche Folge ist aber, daß
die Jüngere immer weniger werden
sind und die Leidenschaften sich
immer mehr verfallen sind der
beiden können. Mit dieser Ent-
stellung in. Entstellung wird aber
sich der Unwissenheit aller befallenden
Ordnung fähig, die Kirche,
gebeugt, den Überleiden im
Gottablassen zu gefahren sind

darin anerkennen in ihr alle Mä-
ner der Umkleingewerke eine ge-
sammte, einmütige, welcher sie
ihren seitdem fünfmal davor
gesprochen haben. Da, diese Ge-
samtheit ist in dem Grade schon
erblendet, daß viele Katholiken
meinen, sie könnten den Tag
abgeben, oder daß sie das selbe
aussprechen, gegen Katholiken
zu sein. Und betrachten wir im-
mer häufiger das Verhalten, so
scheint es fast, daß sie sich mit
einander gegen die Kirche ver-
halten, und einander
in der Erklärung in. Und der-
halb der Kirche überlassen soll-
ten, so meinen sie ein besser im
Interesse des Staates zu handeln.
Die Ungläubigen, die mir zu weit
voraus sind, daß sie das Pa-
pismus in die Hände ge-
beut. Wir sollen, sagen diese Lin-
gen, die Folgen schon seitdem
sind es scheint, als ob die-
se bösen Tugenden für die einmal
Rast befinden.

Doch nicht nur die einzelnen In-
dividuen, sondern die Kirche, so
viel in ihrer Kraft steht, zu ver-
mehren, sondern dies ist auch
der wichtigste Zweck der
weiterverbreiteten geselligen Ge-
sellschaft. Allbekannt ist es,
wie diese unter verschiedenen
Verhältnissen ihre Mitglieder
anzusammeln können und

die gesammte Masse an sich bin-
den, daß sie willkürliche Handlun-
gen in den Händen jener Ge-
samtheit werden, so daß sie zu
den glücklichsten Taten berechtigt
werden können. So man haben
dieser Gesellschaften viele selbst-
mütig zu Gebote und unterbei-
auf sehr Göttern, die ihre Tugenden
so sehr befördern. In manchen
Ländern finden dieselben ein-
mal organisiert, in manchen
andere Weise, in solchen ist die
Gesellschaft, Mittel, der davor,
das menschliche Gefühl zu rufen,
schwindet, nicht zu schlagend sind,
im Sinne der Verklärung
und noch von Tugenden zu ver-
fügen. — Und diese soll sein, da-
mit alle menschliche Gefühl, ab-
handlung genommen ist, haben
ihnen selbst und die Verhältnisse
der Kirche befindlichen Tugenden
an. Diese Tugenden sind es ge-
wöhnlich im Clavier zu jenen
schon seitdem, denn die selige Ein-
heit aller Menschen in der Katho-
lischen Kirche ein Tugenden im Clavier
war und der jenen bezeichnet
nicht Spaltung der 16. Tugenden
der jenen bezeichnet, der Tugenden,
Mit Tugenden in. Tugenden sind, die-
se Tugenden gegen die Kirche er-
füllt und derselbe wird von jenen
Glückseligen bezeichnet. „Möge
ihre Erfüllung werden von Tugenden,
von der Tugenden.“ (Fortsetzung)

Osud vesnického učitele.

Matias, katolická byl v nejlepších letech, such jako peří, prostřední výšky, neunaveným učením a psaním poněkud shrben. Oči malinké, snědé, nos veliký, ústa rozšířená, a častokrát ironickým úsměvem oživena, vlasy počaly již bílet a byly zvláště na čele velmi řídké. Byl oškliv, nemluvil-li však velmi vábil svou učeností a rozjařností. Láška ku vědám dodala jeho slovicím zvláštní ráz, oči jeho se leskly a obyčejně blede líce potaženy byly krásným ruměncem. Pan Matěj byl chudý učitel a vyučoval toliko děti vesnice H...., které jaskně se četly a psaní naučily, školu opustily. To mu byla velmi nepříjemná věc, on svůj celý život obětoval vědě, čerpal z velkých knih a přával si častokrát, aby práce jeho vzdělanost jiným prospěla, ona jemu ničehož neprospívá. On totiž se svou celou učeností ani trojky sobě nevydobyť, malá záoba peněz se rozprášila a velké folianty zaujaly světlici. Zmizely peníze, hlad se dostavil a aby svůj život zachovati mohl, přecházel právě uprázdne-

ní učitelské místo ve vesnici B....

Pan Matěj, hrdý na svou učenost, šel v blahe nádeji, ve pilnosti a pečlivosti učení a na slovo vzalé muře vychová, že řekne mravy rolníků převrátí a světlo vychová pacholky, kteří na němou tvář po řecku volali a mlékaře, kteří mětanu kupcům v latinském jazyku nabíreli budou, aby takto zřetel na sebe sama pordtil. Tak dojde velkých důstojností a pak všech mocnářů řády odvrhne — tak rozumoval p. Matěj. Však osud pronásledoval učeného p. Matěje a všechno nádeje snění se v níce rozpadlo. Žáci velmi málo vědou zaujati byli, přednášel-li jim o řeckých časoslovec, mysleli na řepu a mrkev, četl-li jim jednu z řečí Ciceronových, štastně a blaže při tom usnuli — Mimo to měli se však obyvatelé vesnice B.... s velkou iactivostí k němu, neboť v něm uhlídali muře, kým jich ve všem předčil a rádi poslouchali, vypravoval-li večerního času sedícím pod košatou lipou o vesnicech okolních, o významu toho neb onoho jiného rodu, dědiny o dě-

jiných předkův našich, které o-
všem náležitě vyplánil, ani
prý se nikdy nerozvoznali tím
skému, a řeckému národu.

„Sá nestástrík! volal p. učitel, že s osly obcovati musím.

„Kdy pak dojdeš místa mne dů-
stojného? Když bych králem byl,
amixeli by klupci v krátkém
čase a království mého. Každý
neučený musel by dlouhé u-
ši nositi, zavěš- bych veškeré
krčmy a zbudoval čítarny;
neměli by v neděli tančeti, ný-
brž museli by hádanky rozlu-
šťovati, dále bych odstranil
zpěv a zavedl deklamování!

V jaké uctě ho vesničani měli,
o tom svědčí, že ho sobě nejbo-
hatší občané za zete přáli —

Nepodařilo se však nikomu na-
příslupného učitele k tomu
donutiti. Tu vstoupil jeden
kráte nejbohatší sedlák do svě-
tnice jeho. Cím mluví učeno-
sti v jeho domě bylo, tím více
bažil, sni se spojití a toto vše
přání bylo přiciznou, že se pan
Šimek k učiteli tak ponižání
choval. Nemohl by nikdo ku
králi s větší uctivostí se cho-
vati, než Šimek k učiteli —

Quid de me dicunt homines,
(co praví o mně lidé), řekl učitel
Šimkovi, aniž by byl latín
ku sčítal. — Šimek se zasmá-
be za usima a breptá: Inn,

pane, Matiaši, přicházím
k vám s jistým zámerem.

— Vída, se zámerem, pane
Šimku, to mne těší, mluvte
jsem!

— Pane, Matěji, nejsem učenec,
nemiluji dlouhých řečí, a
však stím vás velice, pone-
vadž jste stihodný muž.

— A učenec, pane Šimku.
Však mněham slovy, aniž bych
se blížil konci. Vidíte — mám
jedinou dceru. Znáte mou
Bětu, jest 20 let stará, iitla,
rovna jako topol a laktůšky,
trá jako dobrovrdčina. Dám
vám ji za ženu, rád bych vás
viděl za zete. Dám Bětu rá-
dně věno. Takto můžete spoko-
jeněji žíti než při suchoparné
abecedě, a po smrti zdědíte
vše, co mám. Doufám, že spo-
kojen budete pane, Matěji!
Děkuji vám srdečně drahý
příteli.

Vy jste tedy spokojen?

Nikoliv!

Vy nechcete Bětu?

Ne, pane Šimku.

A proč ne? Poněvadž jsem
rolník?

Vy jste rolník, a tím již stihod-
ný, pořádný muž.

Proč tedy nechcete Bětu?

Poněvadž jest vaše dcera veli-
ký hlupec.

Má dcera hlou — hlupec? —

Alumnátské zprávy.

Dne 23. března došel nás z Prahy od velect. p. Fr. A. Urbánka, redaktora „Vestníku bibliografického“ čtený dopis, jehož obsah zde podati za vhodné uznáváme. Zni následovně:

Velectení pánové a milení
Krajané!

S volástrím potěšením čítám jsem dokončení pojednání p. prof. Svobůdky „o liter. ruchu na Moravě v posledním sešitu“, č. 1. časopisu Matice Moravské, kde vyličena jest barvami skutečnými snaha pp. alumnů a rozkvet knihovny tamější.

✓ Já osměluji se nepatrným darem přispěti k rozmnožení knihovny té, posílaje laskavosti p. Kněškynce, Kitzche a bý. I. ročník časopisu svého, jehož jest celkem 8 úplných esm. na sklade, zároveň poštou posílaje vydaná 2 čísla ročníku III, slibuje i dále zaslati časopis svůj v naději, že nepřijde snad v nehod.

K nap. p. Kitzchem posílanému připojil jsem ještě: Slovníkový slovník 1-7. Obraz činnosti I., Pravidla Mikuláše, Herloše, Páň a Růž, Sokol zpěvník, Hebrusův Pukovět, Škodopole, Ot. či nár. škola.

Přeji Vám mnoho zdaru!
S přátelskou úctou

Fr. A. Urbánek.

činně jen svou povinností, skládající se zlečtnému darci a zároveň rodáku našemu za tak velkomyslný čin nejserdecnější díky. —

Plata Urbánka.

Dvě jsou věci, v nichžto neexistovat kochati se musíme zálibou;

Beit a prost.

Kepřítel, který poklesky naše nám vytýká, jest největšíma nám prospěchem, nežli přítel, který je zakrývá. (Pohračování)

Opolna z č. 7.

Řeka: překrásná poesie v piv-
vabném oděvu.

Moudrý rolník: Článek velmi zá-
bavný a poučný i sloh velmi
správný až na dvě místa: totiž m.
na čem jsem se rozhodl, stůjž
jak aneb k čemu. . . a m. sta-
vali se jim poskytnouti, stůjž:
st. se, aby jim poskytl. —

Opolna z č. 8.

Ve zříceninách hradu B. —

Až na čtvrtý verš se čtete sloh,
kterýž jest nerytmičský, dosti
dobrá báseň. Jsemom třeba ještě
vyššího vřelku.

Simon Petr. To tomto pokračo-
vání zůstává v platnosti dřívější
úsudky, toliko při kladném slove-
su, mlti položí se akkumulo geniti-
vu: „srovnávanou platností“ a
a místo spočívají lepe „společ-
ně“ —

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chůle,
Slasti Christus, tušbou cnosti krása
Chotí církev a mádou lidí spása.
Fr. Sušil.*

10

Dítko.

*U koľébky Dítka chorého plí
Matička tam bolem skličena,
Vjízto mutněm oku perla se rodí,
Pro Dětátko choré roněna.*

*"Poslyš máti, miláček tu pravi,
Andělé jak krásně zpívají,
A mne tamto do nebeské slávy
K milnému otci volají."*

*Není to zpěv Dítka andeličeků,
Hudání je slavička to jen,
Který pěje v luzném údolíčku
A tě noří v lůdný, blažný sen.*

*"Pohled máti, ve vinek jak vinou
Lilie a růže přeběle,
Pohled, jak s ním ke mě již se řinou
Nebestí ti strážní andělé."*

Andělé to nejsou miláčka můj,
Kterí tobě nesou věneček,
Donášejí jej tobě bratříček tvůj
Tenž jej uvil z jarých kvítecěk.

„Nech mne, nech mne, maticko má jít,
K andělkům těm dobrým do nebe,
S nimiž budu Boha velebiti
Produjíc tamto za tebe.“

Maticka však smutná bolend hyne,
Ana na své dítěto pohlídá,
Tenž anděl s nebes výše, kyne,
A mu lůžné ráje otevírá.

Růžová již jeho blednou líčka,
Jako květ v noci mrazivé,
A již duch se jeho do nebička
Vznášej, v ony ráje blaživé.

Osud vesnického učitele

^(Převyprávění)
And, pane Šimku. Vaše dcero se
ničemu nenaučila. Vím předobře
s jakou oblibou spojeno bylo, než-
li pochopila, co to jest první a
druhý pád. Nevím sice, jak Pa-
leto sáhá hlupotou dcerino, pravil
s utajeným hněvem Šimek, to však
vím, že rozumí hospodářství, že
zná sýr připravovati, krásy ří-
ti. Přej, vám p. učitel, by jste jen
dostal roonou, mé dítě.
Těmito slovy odebral se Šimek a

nikdy více se sp. učitelem nese-
šel. Tento však snadno se potěšil
a pravil u sebe, že si raději vybere
chudou holku, která s ním mluví.
ti Dovede, než tele, které by na
něho hubu otvíralo jako na nová
vrata.

Blíže vesnice H... byl krásný
statek. Tento odkoupila nedlouho
po události té bohatá vdova,
Volova ta byla asi 40 roků stará,
neměla dítěte, zato však značnou

část peněz k promrhání. Bylať v nejprospěšnějších domech v Portu vychoována, navštěvovala tamtéž vyšší dívčí školy a na žádost rodičův pozajala za muže bohatého kupce. Toužila však po něčem vyšším a nenašla tudíž žádného potěšení v hospodářství. Duch její lnul ku vědě, srdce taklo ji po společnosti učencův. Vdávka se brzy po smrti manžela obchoť a obětovala se zcela umění. Nebylať tedy dívka, že brzy učitel s vdovou seznámil. Na svých procházkách často kráte až ku vesnici se přiblížila a ještě častěji je náhoda s učitelem svedla, ani právě tomu neb onomu sousedu o věcech vědeckých vypravoval. Učenost jeho překvapila ji, že se blíže po něm doptávati počala. Neméně však se p. učitel s paní staral. Účasti, které ona na jeho přednáškách brala, divotipnému učiteli nešlo, ani po lince ho potěšilo. Vdova Navrátilová nebyla sice krásná, však zdála se chudému učiteli anilem, viděl-li pozornost, jakou ona každé jeho pohyb sledovala.

Na venkově vždy active jeden druhého doposud křesťanský pozdrav je. Pozdravují-li se lidé častěji, poznají se a rozprá se živý hovor. Když tedy jedenkráte paní vdova tu krásnou krajinu obdivovala, přistoupil p. učitel.

Tato krásná míže, pohledneme-li na krásná jezera Škotská, tam jest též jezera s plavajícími ostrovy.

Ostrovy, které plují? - Ty musí velmi malé býti.

Prosím, milost paní, na obrat, ony jsou velmi velké; neboť na ostrovech těch jsou lesy, luky, háje, zámky.

A to vše plove? To jest div divocí! Příroda jest bohatá na divoch, pomněnka, však neznáme jich, poněvadž se nestaráme a nebáme, obychom ji poznali.

Ach jak šťasten jest člověk, který všemu rozumí, avšak — větu tu již nedokončila, neboť pelka žába, kterou zahlídla, tak ji postrašila, že se třásla po celém těle jako osyka a pořád volala: Ach Bože, ach Bože!

Jsem velmi smíšna pravila paní Navrátilová, když se konečně byla zpanořovala.

Proč, smím-li se tázati.

Poněvadž na žabu pohlednouti nemohu, aniž bych se mlob neupadla.

Nemí to právě divno a nemusíte se za to styděti. Papr v člověku vzniklý nemožno vždy vůli překonati. Pročej nemá někdo druhého k požívání odporých věcí nutiti. Mnoho velkých mužů to dosvědčují.

Nemá člověk tolik síly v duši své,

by odolal podobným křehkostem? Učitel zde rozprávěl dlouhou a uče-
nou přednášku, že sobě již napolo od-
dané srdce vdovinu zcela vydobyl.
Nevídelo v něm učitele v osušeném
obleku, mýbrž největšího muže celého
století. Konečně došla sobě síly
a provala učitele na svůj stateček.
Pan Matěj nedal sobě dlouho domlu-
vati, neboť byl sobě již vdovu oblíbil.
Navštívil ji ponejprv a již i po-
 druhé a brzy sobě vzájemně přání
vyjádřili, aby sebe nikdy opustiti
nemuseli. Mlůva tedy mu navrhla,
by se konečně sebrali a nikdy ne-
rozloučili.

Nepem sice vnařna pravila vo-
va, však mámi jmění a jest mé
potěšení muže, jako vy jste, pro-
středky zaopatřiti, by světlo jeho se
lému světu svítilo.

Krásy a bohatství se nevsimám,
pravil učitel, že bych i v tenu se
vším bohatstvím nechtěl, kdyby ra-
zumu neměla.

Při takových okolnostech byly pře-
kážky brzy přemoženy a snatek
dávily ne dlouho na to. Novoman
žele prožili mnoho plázených dní.
Pan Matias vypravoval při nej-
menší příležitosti vždy mnoho o
staravěku, by manželce dokázal,
že sobě závního tulpasa za spole-
čnicka nevytroula. Chtěla-li paní
píti, vyprávěl ji při tom, jak za

časů Romulových jistý Mecenius
svoou paní zavraždil, poněvaž ne-
dovolené byla vino pila; jak za
onoho času jedna ženština od
vlastního rodu do pládom ormy
odsouzena byla, ona zámek špi-
žirny byla odlomila; vypravoval
dále, že za starých dob vždy žen-
štiny rodiče po oběti políbili mu-
sely na Dukaz, že závního vina ne-
požívaly. — Troila-li o konse-
mova přednášel o založení
Kortaga; ješto-li melouny zjevil
ji příčinu smrti císaře Ma-
miliána. chabala-li ji ryba,
připomněl ji Erasma, jež ry-
by ani čuti nemohl, aniž by nebyl
jimnici ulovil. Obdivovala-li
chroze obrátit věc na krozy o
nichž písmo svaté vypráví. —
Vztor poutající této rozmluvě brzy
zanevře-li na tichou krajinu ven-
kovskou. Pan Nedolická bývalý
učitel nyní statkář vztor vši
učnosti nebyl závními vlastencem.
Pohleďte paní na staré Římany,
tot jsou rekové a vzor pravé vzle-
lanosti. Tam se jinak učitelim
věšto, o kěj bych se byl narodil
za času, kdy bohové mezi lidem
chořili, a mím obcovali. Za ča-
su, kdy vily vody, kůžkové háj-
ky objívali, jak jinak to dopravelo.
Tá jsem poslán řízení moci na
svět, bych svět opět obrátil

a ze všech národů Římany a děti. Tak posadily opět jiné holky ka-
 žetel. O národu slovanském nechtěmu účastníku, věnec květinový
 měl ani shýšeti. Kde však měl na hlavu. - To bylo příčinou
 svůj úrad apoštolský nastoupiti? všeobecného smíchu; neboť se
 u těch bídých těch, ačkoli jsou mnohý parukáč dříve v tom
 nevyželaní, s těmi nepravými kváří. Každý hleděl nemilého to-
 čeho. Počkejte jen, vy bídohlavci, co břemena se sprostí, mimo
 zastestně se vám po kantoru, až slečný, kterým věnec krásnou
 sláva jeho se po celém světě roz- ozdobou byl. Na štěstí holovnicki
 síř. Nežbyvalo mu něčeho jiného nemohl pan Matěj zádného sta-
 něž se ku středu všeho vyžlétání rovněž kuchaře dostati; by-
 a všeho kalu obrátiti - Do Paříže by tedy potrvy, jak obvyčejné
 lesta byla umluvena a též štěst. připraveny, že všem mlsatkům
 ně ukončena. V Paříži najali zálost učinily. - Že však pan
 spolu byl v největším hotelu, který Matěj zádné hudby neobjednal
 de římského, řeckého, egyptského přimělo hosti brzy se vyžlétiti.
 vkusu ozdobili. Po ukončení při- Pařížané to jsou lechtomyslný
 pravě prohlédl pan Netolická ad náhod, mrúel pan Matěj po ma-
 resni kalendář a vybral ku první le ot stávce ku paní své, avšak
 hostině sto ku druhé a třetí, tři. musíme je donutiti, aby se necha-
 ste nejvznešenějších hostů. li poučiti. Dost na tom, že naše
 V Paříži bylo vše pobouřeno. hostina vybudila všeobecnou po-
 Každý chtěl poznati pana Mateje, zornost a doufám, brzy okade-
 který své hosti novým způsobem mui nějakým diplomem obda-
 raviti chtěl, pročež se mnoho hos řen budu.
 si k tomu veseli dostavilo. - Vskutku mnoho mluvili města.
 Pan Matěj přetřeloval kurcia a ne o panu Matěji, však nikomu
 paní Saphu. Kba byli de stového nepřišlo na mysl ho za to pochrá-
 kroje osáceri. - Každý se hosté by. listi. Vskak pan Matěj a paní so-
 li rozsesti, přišly mladé za straky. uminili tak slávy velké dojiti a
 ně přestrojené holky v nádobkách jedny račovanky sledovaly druhé.
 podmimi ku každému natějece Ten ku předu! bylo heslem jeho.
 vodu k umytí rukou. Nikdo však Vskak ku předu! brzy se stavely pře-
 mechtel kto příležitosti použiti, an Každý. -
 přijísti již z domu byl došel. (Dokončení.)

Zlatá zrnka.

Jeden blážen může více otázek jenom ti se rádi zaklínají, kteří
spřednísti, než sto rozumných rádi lhout.
postaví zopovídati. Štěstí čim' občejně lidí nevtěšný.

V rozkoši nevýstřed, neželáš-li mi.
nenávisti vzbuditi.

Mnozí jsou přátelé našeho štěstí, zly jazyk.
málokterý naší osoby.

Náboženství jest ona zlatá spona, dy má také před zrakoma budoucnost.
ktera zemí pojí s trůnem věčné. Lidský život bez přátelství podobá se
ho boha. malovanému ohři, kdežto se mar-

Láska a naděje - jsou dvě perlaty mé traviš. bys veň hořkost a život všíl.
duše naší. Pravý mudrlec jest na všechno připraven

Čnosti čim' člověka rozšafného, on se nevá v neštěstí a bojí se ve
činy slavného, a náhoda ponejvíce štěstí vřekavé sudby.
čim' člověka slovného.

Věcným onoho světa, rádemota a ozdoba hrot náš.

noveno, že žádný glo dlouhého tr - Kdyby byli všichni lidé šťastni,
vámí mlti nemůže. byloby zajisté málo lásky na zemí.

Podporovati ono, co národu pros. Štěstí nezkalené nečim' lidí rozšafné.
přívá a otvaracet ono, co mu škodí. Kdo nikdy nic nepřetypěl, ten nic
v tom značí se povinnost pravé - pozná. neboť on pozná štěstí a
cho vlastence. neštěstí, pozná člověčenstva, ono

Kráska bez rozumu jest květina ani sebe samého.
v blátě.

Pochybiti není hanbou, ale v ku přátelství a lásce.
chybí setrvat, to jesti hanebné. Nešťastník pozná větší slasti
a škodlivé. nad onu, když může srdci svému

Čim' jest mužovi um, tím jest sdělením bolu uleviti, a proto tak
ženě srdce. ké miluje ony, kteří smím mají

Všecko co člověk myslí, může vy útrpnost.
jádřit; ne ale všecko, co cítí; ne Skromnost jest největší poklad;
bot mluva jest více nástrojem, než jestli ona. Láska čim' čim' jest
zumu, ne pak srdce. zpraví tělu; bez jedného z obou

Kdo nic nepodniká, nech se ta. Dvou nemožno pravé užiti na-
ké ničeho nenaděje. dosti. — Z horvatského. —

MUSEUM.

*Bud' vás život jedna Boží chvátka,
Slasti Christus, tvorbou cnosti krásná
Chotí církev a moudrou lidé spása.
Fr. Sušil.*

11

Kvítko.

*Vhájíčku své očko modrojasné
Kvítečko tam z listí porvedá,
Nimžto k nebi vděčně pohledá,
Ků zdroji tam rosy spásné.*

*Ve kalíšku květinový té vlaje
Jasnější než krystal perlička,
V kalíšek ten, jež co slzička
Padla z očí rokosného máje.*

*Přelibeznou vinni ve svém línu
Květinčka ta skvělá spasilá,
Již co obět' vděčnou vysílá
Ků hvězdnému nebes trůnu.*

*Tuto její vinni obdivuje,
Vhájíčku tom plavá růžička,
Již dít vřelý vzdává vělička,
Jižto rosou sladkou obkřesluje.*

A acť také chválozpěvy slyší
 Přírody to dítě o sobě,
 Ktož se púcc ve své ozdobe
 Tomu, jež dle v nadpozemské řiši.

Táček snad se, co to za Květinku
 Zamilovalo si srdce mé?
 Muž navštíví luhy zelené,
 A v nich najdeš něžnou, Fialinku.

Důležitost historie církevní.

Křídlo má mravce nepo-
 rušenosti. Když duše po o-
 blaňujícím zatouží vzhledu
 ke chlubě Křesťanské do-
 konalosti, bedlivě ozírá se,
 bolestně cítit nestačnost
 sil svých, po společlivém
 vidci na cestě této veletěžné
 cestě to pozemského života.
 Samovolně se tu vystý-
 tá vidci lépe svidci: co
 papírech se zdroje materi-
 alismu a liberalismu své-
 tem nyní se římonucitě,
 juká vabými láradly ubohou

duši na scestí sved, až do ú-
 plné prázdnoty životní ji
 provodí, ji pak rady zbave-
 nou a téměř rozpalou se ško-
 dlivým výsměchem ostaví.
 Chrániť se proto duše takých
 to průvodců a obrátí zření
 své k vidcům bezústředným,
 jací tu jsou víra Kristova a
 Křesťanské vědy, mezi nimiž
 v popředí stojí též historie cí-
 rkvní. — Že duše lidská tak-
 ového vidce nepostrádá, mi-
 namítejť nám nikdo, neboť
 pravě vrodně jistý moudrý

vidce: „Kdo bez vidce zbo-
žným státi se chce, steonu
se rovná v šířím poli; okolo
jedoucí nedají doznáti ovo-
ci jeho, nybrž předčasné sté-
hají je.“

Historia vite magistra.
Tak propovídá Říman chle-
tím narraciti, že historie mi-
styní jest i učitelství, jež
nás ve krátké života čisti u-
čí. Proslavený pak velema-
tel srdci lidských, Seneka
praví, že ponaučeních cesta
k cili daleká a mnohdy ne-
jistá jest (verba movent), po
příkladech pak kratší a
platnější (exempla trahunt).
Což jiného jest ale historie, než
li soustavný souhrn světo-
dějiv čili světodějných pří-
kladů buď od jednotlivcův,
buď od národův ukonaných.
Tímto způsobem však učin-
ně a působivě se stýkati mu-
sí nejen s rozumem, nybrž
i se srdcem lidským, neboť
historie jest nevyhýbným
zkoušeností zúdlom, zkouše-
nost ale vede ku poznání; po-
znání pak pouče rozumové

na zkoušenostech nespoleha-
jící větrovou bývá budovou.
Každá však zkoušenost bytí
ne i z vlastních činní čyprá-
ná, rozumem vypukena byti
nemůže, aby se dříve uštěviti
schránky nebyla doteknula
a označku svého (ať nejistého
tvárání) zřítavila.

Emirční platí-li úsuděk o
historii vůbec, tím většího u
historie cílek nabýti musí do-
sahu, neboť tak není pouče
historii národův, státův
rodilných, majících dráhu
své činnosti a lhu svého
tvárání vyměřenou, nybrž jest
historii ve smyslu vyšším,
potud totiz odhaluje děje o-
né společnosti, jež minulost
sáhá až na začátek, budou-
cnost spárá až do konce světa,
jež veškeré lidstvo vstoupí ale
časů, místa i řádu, pod jedním
kolíkem zrlém materského objímá,
ba jest historií ve smyslu nej-
vyšším, jelikož se zanášá cír-
kvi, přednětem všech pozem-
ských věcí nižším, vřídýt
Církev to jest, jež všem stejná
přiděluje práva a stejné u-

Kládá povinnosti, jež jest ja-
ko přístaven všeobecným, v
němž veškeré lidské síly i sna-
ženství pravého a úplného na-
kazují uslezeni, jež vůbec úkol
v sobě nese nebeský. Z udaných
příčin největším pro nás na
zemi jest dobrodincem. Naši
předkové, parricidní jsoucí
díku jí povinných, stavěli jí
pomníky, ne sice hmotné,
nybrž duševní, jichžto hloda-
vý časůžub podvrátil v sta-
ru novou; pomníky budovali
tedy nehybnoucí, jichžto od-
lisk co velká zora nepsalim
na cestě do světa minulosti po-
vždy zářil a podnes září, obo-
hacujícím pak zřetelnosti ve-
ku minulých po stromých
sparech souvěkosti spolehli-
vým jest vidcem. Phvalní
známý historik Tacit z Ho-
cimetu výpravě porovnává
ve své předmluvě ku překlá-
du církevních dějin Eusebio-
vých historii církevní s nej-
větším zrcadlem křesťal-
ovým, „v němž lidé předkové
skutky správy a opatrování
Božího spatřují, aby znali a

věřili, že všechny věci pod nebem
ovněné křesťanství vili Boží se řídí.“
Na slovo brany naší doby histo-
rik nazývá historii círk. obra-
zem, „v kterémž se nám mo-
i moudrost, pravda i láska.
Bohoslovinova ve vši své mile-
stří krásně jeví, . . . víra naše
základu, nádeje naše jistoty,
láska podnětu i zápalu na-
šeho, život pak křesťanský
v nebeské spáčilosti se rozvíjí.“
Jest tedy historie círk. dk uve-
dených výroků studnici pravé
a svaté moudrosti, jež jedno-
tlivce látkou zarážejí ku věm
Křesťanů a zraků itenářův a
badatelův plný utěchy z bla-
ného údolí pozemského živo-
ta k výsostem řídí nebeským.
Světodějinstvo samo o sobě
napomáhá sice též k nabytí
moudrosti k zemi však pou-
taní. — Co věda vůbec působí
já historie círk. na ducha;
co věda dějin (všeobecných) při-
vádí ducha z kloucí dráhy
blouanných divůnek na
pevnou půdu historické skla-
tečnosti; co věda dějin círk.
ovně životní ducha síly oja-

uje; viděl vymařivši ho z
kalisté smyslu skleslosti, při
vádí ho ku poznání, že žítí má
v duchu všeobecném, jako vše
obecnost známku jest pravého
účelu snah lidských; neboť ži
je-li povaz v obě na bezcesti
se vnitřně zachováti musí.

Duch všeobecný jest však duch
církve katolické, jím jedině
známka pravé všeobecnosti při
sluší. Historie církevní podá
dá tedy ducha jednotlivce, by
žít v duchu církevním, t. j. by
myslel, cítil a chtěl, jako duch
církve. Pak-li myšlenky,
city a vůle člověka duchu
odpovídají budou církevní
mu, i jeho výkony jinak ži
zeny nebudou a jednotlivce
takto nejen ku svému, nýbrž
i ku blahu církve mnoho při
činí a tím důležitější od
cestí na pravou ku správe ve
douce dráhu přiveden jest.

Příklad toho způsobu příklad
mimo mnoho jiných z ne
dávné doby máme na histo
riku Gfroererovi, jenž původně
lutheránem jsa badáním
v historii církevní do lína

rátko katolické uveden byl.

Vědecky, jak pravívy srdce své,
ho je věnovav s vědou účastí
ku blahu a slávě její slovem
i skutkem nemálo přispíval.
Výdatná-li účinnost zářní
v historii církevní příkladem
ku mravnímu ušlechťování člo
věka, ne menší jest ohledně
vzdělání vědeckého. Upravi
jí přísluší pozornost a hle
dění nejen bohoslovních a
lebo i jinoodborných věd. Na
Kotlíkoproductiva, která role
i luhý vlnatým ovlánuje
i rozodružuje roztočkem, neji
nak i historie církevní osta
tních věd bohoslovních se
dotýkají mnoho ku zářní
mu jich xristu, usilování a
vzkvétu přičinuje.

Výrazně podává historie
círke. časný původ, vývoj a
ustálení jednotlivých věro
stánků, obdivem pozorova
tele a badatele naplňuje, a
not tu čirě vidno, kterak sta
novení dogmat a zdůvodně
ní budovy věroučné výronem
jest rčitých zásad nepřá
telských; (Pokračování)

Osud vesnického učitele.

Dokončení.

Peníze již nestačily a pan Matěj se nemálo podivil, ani jednoho dne všichni, kteří ty účty provrhovali, se najednou shodli a na zaplacení účtů došli. Předně opustil pan Matěj se svou chotí krásný hotel a ubytoval se ve čtverém poschodí jednoho domu.

Pani Ketolíčková se nemálo nad tím vmoutila, všude její druhá polovice ještě vždy veselé v budoucnost pohlížela.

Ohci, pravil K. paní, tyto dny slavnost na lodiích zviditi a nejvýše nejší rytíře k tomu provovati. Ty vystoupíš při tom co Najada, ja, co Triton — Moxi slavnosti budu řečniti o počátku plavby.

Tentokrát ale již nemyslela paní na krásu a velebnost, ve které ona zřítí bude při slavnosti. Věděla, dobře, že již pokladnice vyprázdněna ani tolik neobsahovala, co by ku zaplacení jednoduché hostiny vystačilo. Všichni obrázky v okamžiku zmizely a přála sobě, aby její paní sice nevěrný, ale v obchodě zvěklý muž na živě byl. Pročž promluvila jednoho dne ku svému přeci nemu muži: Vědiš můj manž. le, když ^{dom} se vdala, měla jsem 4000

řádků a k této učenosti ničeho mi nebylo jen jediný skroost. Chci jsi ministrem býti a nejsi ani učedníkem u některého kramáře, co pak chceš konečně z učiti?

Milá paní, Lisius V. jen vlastní slove, Feretti byl práškem, než na papenšský stolec dosedl. Urban II. byl ševcem, Hadrian II. chodil po jitaní, než papenšom učiněn. A co tím chceš dokázati, odvětila opět již vystěhalelá manželka, chceš snad těch pástí a žebrať, aby snadněji ministrem jmenován byl? Myliš se, já jsem chtěla toliko dokázati, že člověk nemá nikdy zoufati, a že konečně přece učenost jen zaslouženého uznání dojde.

A ohledem nedostatku peněz, pomni: Deus, dederat, deus abstulit. Hexagramm latine!

To je od mne smutná věc, ale můj záměr se ještě ode mne přiučiti. Časť teplo o 80. roku věku svého řeči. mu jazyku se naučil.

Já již nechci se ničemu učiti, ty musíš hleděti peníze vyžítí a daremne času nemárniti.

Pan Matěj pokročil v amery, odesel se světnice a bloudil po dva dni po samých antiquariátech. Což tedy mohla manželka jiného učiniti, než jemu, samu výživu zaopatřiti. Však, dlouho se

ji to nepostěšilo, protože jiného odporučení pro muže neměla, jen slova: On ví všechno. To nestěni Romu pod nos, neboť lidé, kteří vše vidí, obvykle se k ničemu nehodí. Tak rád hledá, najde. Konečně se je den obchodník odhodlal pana Matěje za knězevedoucího přijmouti. Pan Matěj převzal tu službičku, však sobě hned vymínil, aby o tom o-kamňáku, pro kterého byl úřadu, kdy by vynešením ministerstvem se stal nad-dozorcem vyučování. Službičkou tou mu poskytnuta byla slušná výhra, a však brzy byli spárem principálem na štíru. Neboť druhého dne nahlédnuv oúčetní knihu, nalézal místo úcty samá učení rozjímání. Propustil tedy učeního knězevedoucího. Manželka jeho byla plakala. Ten se utiš milé dítě, vřídý fili-sof nemá velké potřeby. Diogenes byl spokojen s bedrou, kterou oživil. Když si mni ten filosofický nesmysl byl před svatbou ornámil, byla bych tebe jistě poslala ke všem šípkám.

Pan Matěj se nerozhodil, nijak filosofickou chladnokrevností probíral. Jeho dílo, o pohřbávání botratetorini. Manželka ale zlostí knížkou o xembouchla a podráždila tím pana. Matěj je již se o nic nestaral a domáči mluvil. Teště jedenkrát sleděla, aby svého manžela někde uhrádila. Křemá na blůtku právě byl sluhu svého propustil a manželce se postěšilo, svého pána tam uhořet. Křemáel se sice, že prý to neshlone a

někde pro takého učence pepř odo-ávati; ale jeho manželka měla náhodou dobrou paměť a pravidel: i křemá že prapení Liatus? pase-ním se živil. Máš dobře a skutečně zakousl do Kyseliho jablka, které mu jeho Eva podávala. Asi tak křemá se brzy přesvědčil, že to-ho sluhu potřebovati nemůže, an ani rýž od kroupy, cukr od mydla roz-vrátiti nemohl, navrátil libru místo šrotu libry a rovnal celou hodinu s učených věcech. Musel tedy z toho krámu se vystěhovati. Smutná ta událost nedově přisobila na paní Křemákovou, ale pan Matěj zcela pa-teticky deklamoval: Deus dedit, deus abstulit a opět šel bez starosti a bez peněz. Žil tam ještě několik měsíců v Těšíně až i poslední gráve puky a pak opustil neoděnné město, kde byl mnoho očekával a ničeho nedostal. Odebral se opět do vesnice P. . . aby tam zase u-čil abecedu.

Na jeho nepřítomnosti zasedl jiný vzdělaný muž na Křemákovu křemá, který moudře a dobře cočil dleň a k budoucímu povolání náležitě připravoval. Byl ode všech pro své vedomosti ctěn a u všech oblíben. Pan Matěj musel ráda převzít místo producenta, nechtěl-li hladem pojit. Dostal za vy-učenou, a nedostal již nikdy laskominy na ministra osvě-ty.

Traktát sv. Cyrillana.

(Přeloženo z latinského.)

Sakra, ale a jak velká jest
třpělivost Boží, poznáváme
z toho, že od lidí svatoruční
a bezbožní chrámy k potupě
jeho Velebnosti a Slávy vysta-
vené, zemské modly a boha-
jádné oběti se vši třpěli-
vosti snaží, jak nad dobrými,
tak nad zlými slunce vychá-
zeti velí, a že, když deštěm
krajiny zavlažuje, iádny od
jeho Dobrodimi vyloučen ne-
ní, tím méně, an spravedli-
vým stejně jako nasypravedli-
vým hojněho popřívá deště.
Vidíme, kterak bez rozdilu v
rovné třpělivosti více vin-
ným i nevinným, zbožným
i bezbožným, vděčným i ne-
vděčným na protyžn Boží
časové po vůli jsou, živlové
slouží, větry vějí, zdroje řící,
hojna i čerá doruista, hrovy
ve vinohradech douháují,
stromy ovocem oplývají, lu-
ky májejí, a louky kvitím
posívají se. A ičkoli Bůh
iástými ano stálými uva-
kami rozhněvati bývá, miz-
ní svou nelibost očekáváje

třpělivě předčíněný vyplaty
den. Máje v moci promstí sho-
vívá raději dlouho třpělivě,
snašje totiz uvařitly a smir-
nosti odkládaje krest, aby je-
li možno troající aloba se zmé-
nila a iťově věv v nátlaxe
bludů a nečestí se obrátil ko-
něčně třeba porde k Bohu,
který sám napomíná ika:
Křiči smut [umirajícího,
(totiz v křiču)] bezbožního,
nebož aby se obrátil a živ byl.
Exek. 33. 4. A opět: Obrat'te
se, pravi Hospodin.
A opět na jiném místě: Obrat'te
se k Hospodinu, k Bohu
svému, neboť dobrotovej a milo-
srdný jest a třpělivý a mno-
hého milosrdenství a utro-
jitelný nad zlosti. Izel 2. 13.
Iť iť blahoslavený Apostol
Pavel dokládá připomínaje
a vybíraje křisníka k poká-
ní ika: Čili bohatstvím je-
ho dobroty a třpělivosti a
dlouhočkání potudáš? Iť
li neois, že dobrotoost Boží an
pokárá te vede? (Přeměňování)

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chvála,
Slasti Christus, tužbou cnosti krásá.
Chot' církevo a mzdou lidé spása.
Fr. Susil.*

12

Upoutávka.

*Kam tak rychle pospíchají
Potůčky tvé stříbrně
Vlny, do nichž pozívají
Luky věku obvižené?*

*Bujarý co mládeneček
Nevsímáš si ve svém věku,
Vlně a luhových se kvítec
A květajících na tvém věku.*

*Mě tvůj rychlý uvádí tón
V parném dny a mé se mladosti,
Přetecíš jak tvůj šumící moře
Uplynuly do věčnosti.*

*Samozvučné vlny tvoje
Trůci pějí slavnou píseň,
Při níž povídky srdce moje
Sladkotajná jímá tiseri*

Troudy tvé co krystal čistě
 Bledá luna libá verdy,
 To dráze, když vede jistě
 Druzičky své nebes hvězdy.

Tvého včeru kvítka něžná
 Vzdávají dík věčný tobě,
 Že to vlna tvoje sněžná
 Občerstvuje v letní době.

O křehkých mohl pozírati
 Vě tvé vlny neustále,
 Přecť věde milovati
 Mne vždy uči nebes krále!

Důležitost historie církevní. (Pokračov. a dokonč.)

Historie jest úhelbiskem věroho-
 čnosti náuky křesťanské na po-
 vich staví čtí Bohosynaxá-
 xraty, útrapy a nadlidskou mu-
 čených pobožníků tyčlivost,
 bratří a ránní cirkve rozvětvení
 vzdor protivným snahám zapů-
 sáhlých nepřátel, i čchož velkou
 alný jeť božský cirkve základ a
 přirozený Bohem vedení;
 mocnou jest učňarou před ne-
 věrou a zní se rozicí pověrou;
 neboť se soustavy historických

událostí přivodno, že nověra
 a pověra pravý Bohu pojem
 podvratí, rozum lidský zkusa-
 tí, nevědomost a pohanství
 mravů nevidnosti na tím po-
 výši. Přesvědčení tedy rozum o
 věroučných pravdách i v sudci
 vykládá přibuzný tlust a takto
 spak pravdám tímto v rozum ve-
 slým k životu pomáhá, neboť
 v sudci co říje, útoarem duševním
 jeví se musí. Posilovací vůle
 před vši staví příklady, ze křesťanů

bez vlastní zkušenosti mravce
poučení a pravou moudrost čer-
pali můžeme, vředy víra a křes-
nost nejhlavnějšími moudrosti
jsou pilní; uči nás znáti cenu i h-
boznost cnosti, jež jako vanni vá-
nek ambrosiovský dech po nivách
dějinných roznáší, necnosty všad
představuje ostřelivost, jež jako hlo-
dový červ útlé kořene duševní-
ho žití ořívá; podává nám odva-
hy pro svatou věc líti nemocnost
nájezdů a bezvýslednost na-
střah nepřítelůvých; vede nás ku
poznání, že zákon kladný před-
vím zákona přirozeného ničeho
neuměl, alebrž že jej zúšlechtil
a posvětil; vysílá paprsky světlé
k lehčejšímu poznání života ná-
boženského v sedcích lidských, na
přístupnou k srdci cestu naše
aroky řídí a slabé jeho nám doha-
luje stránky. Vídec nerad se bý-
ti Dvěi, usoudíme-li, že histo-
rie církv. mravoukou jest o pře-
kladech obaženou čili že jest ma-
voukou praktickou.

Dějprava církv. představuje nám
církve, co základ lidské společno-
sti; co roditelky ní řádu v ní pa-
nujícího a označují časem vze-
šlé poměry mezi církví a státy;

dává nám poznati výnik a vý-
vin, obsah i dosah práv círke-
vních i státních, i jest pečeti
jejich pravosti a pravdivosti.
Bychom uskročili sloz, směle
můžeme říci, že církv. dějiny po-
vým jsou základem, na němž
círk. právo věda xbudována jest.
Ani při čtení a výkladu Písma
sv. nepouští nás tato věrná
druvce; neboť takový život v my-
slí i v srdci našem vyvíříje,
jakkoliž k učitečnému Písmu
sv. čtení potřeba jest a jenž
hlubokou úctu k modlitbě a ná-
dhylnou k dobrým skutkům
vili do sebe zahrnuje. Proto, Pi-
smo sv. dějiny vyvoleného náro-
da, jak vanité a vývojný život
mladistvé Církve křesťanské
obsahuje, což i do oboru dějin
círk. přísluší, bíledně vidno,
že dějiny círk. navíce ku po-
rozumění Písma sv. přispíva-
jí a pravost smyslu pozná-
jí, radi nám tř k oberectno-
sti a všestrannosti při výkla-
du sněch míst, jež si jistivost
církvevých nepřítel za terč
svých útoků byla vyvolila.
Koncěrně nám historie círk.
jednak sama xbranic skýtá,

jednak poukazuje na zbrojnici (církl. učitelé a sv. Otce), z nichž nám dostatek zbraní osvědčení jakosti proti zhoubrnému toku falešných učení bráti lze.

Potřebnou jest historie církl. při přípravě ku stavu kněžskému, před oči stavící vxozy sledováního dne, na kterýchž jen vředelavšímu se knězi k duchovní správě přikročiti jest. Tu vedení správy duchovní vlastě par'u zastávání úřadu učitelského velemou — druhým jest rádce.

Dějiny církl. však nejen pro bohoslovce, nýbrž i pro vědce jiných odborů vedlejších jsou. Křesťanská světodějnost a sborníky s dějeprávu církl. na oči jest; neohmůtná hdy ji potřeba ku poznání prabí podstaty těch, kterých dějiny světových. K úplnému přesvědčení se o pravdě této dlužno jen v oči vstíti zavedení římského císařství, největší to událost ve středověku, jež se duchem veskršího naprotomního života povzroptického ve státním těle stala a neobradno si všimnou ti válek křesťanských, jež živý rozruch po celé Evropě rozsílavše co hucení jarních vod na severě přikročily barbary. — Potřebná-li historie církevní historikovi světodějin pilicimu, patná, že i

pravíku bez ní obejiti nelze. Sledovati též možno v dějinách církl. postupnost humanitního vředelaví, neboť nepopíratelno jest, že suroví drůve národové, jakmile pochozí sv. vxozy osvícení byli, poznavše pravou cenu života lidského od bezúčelného lidí ubijení, mst a vesnic pálení a plení ustali; časových parnatek a potřeb si všimati a k všeobecnému Dobru člověčenstva přispívati počali. Kulurov, křesť. přehlídka jest více ku zdokonalení duše i ducha, není divu, že se stala horlivou tří literatury pěstovanými. Lidla biskupská bývala střediskem činnosti literární. Když však vědy ze dvorů knížecích a ze sídel biskupských vyhostěny byly, utociště našly ve klášteřích, kdež hlubokosti myšlenek a úměrnou mlouvou zkočtaly. Řecké literatury přestěhovaly se na půdu Italskou byl Řím proým a neuvázným podporovatelem. Z čehož se světovati můžeme, že historie církl. dějiny literatury u velké mře obíhají. Těch sedá říci, co se umění dotýká. Díla stavitelská, řezbářská, malířská a dob. pozličných, jež ku projevení živé symboliky slouží, ať podnes nám p tom svědčí. I hudba, liba to ověna věčné harmonie nebeské, jež pjevení a poesii povždy k rozkladění následkůých citů a provaneční mysle k

Bohu slovníla a podnes slovní,
v kostelích nejprvo pěstounských
nalézala rukou.

Křesťanství nám ještě zmíršiti, že se historie, církev, duševní též a filosofie vědění věd, nejen tím, že liší její dějiny, nýbrž i tím, že ji samu filosofie vanecháváti nelze, neboť jaká historie víru, tak i historie církve odvětvem-li se filosofie svou se stává, s bíblistikou provázet, má božanství, právo a mravnosti dosti nebezpečnou, a nově jinou. Duchovní život křesťanského, čemu nám podává a mocnou jest právo mravnosti, již filosof postřádati nemůže. Vědět o tom dějiny církve dostatečně poučují, že úroveň zřízení takové filosofie z pyšný ducha vymyká jako bubliny vodní ve světle věčných pravd v ní se roztéká. Je možné divodělní pro nerozlučitelnost obou věd slovně ještě připojit, že historie ponechávají filosofii důrazu rozumových sama přehlídá k oživení citů a pohnutí vůle, čili že životní ku poznání dává to, co filosofie vědecky projednává.

Minimálně se tu nachází pětá-
ka, odkud pochází vysoká cena,
veliký úsilí a velice užitek hi-
storie, cirk. odkud této vědy osta-
tím vědám dějinným přívě-
stí? To vše, z toho provoditi slu-
šno, že základem dějin cirk. jsou

pravdy samým Bohem zjevené,
jež s nížádnou neobstojí změnou.
Chop se tedy každý, kdo mluví, zla-
stě patk. Kdo k tomu povolán a do-
státelně soudností a důmyslem
obdařen jsi, s duchem pravdy ná-
chylným a s vůlí nepředpojatou
dej si práci, a spili neumávenou
na jich poli práci; neboť veliti-
ho jeť se ti nadíti výtěšku. Tu
poznáš Boha v jeho velikosti; se-
bešár člověka ve své obnovenosti;
o Boha věrnosti; naučíš se ho-
ti; milovati; jemu slovniti a dě-
tině poslušným býti: odsta-
neš tedy jednáč náboženských ne-
těčnosti; jednáč pátéměstnost sk-
pého fanatismu odmrtnoš a xla-
ti nastoupíš středoceti; pohro-
biš mámiř oblučnosti; uprveš
bým se sč k živodárnému nebi a
o nadšení zvoláš: Hříšný lu-
dne rád přetm ponechám; mýj
duch at žije světle nebesce!

*Přímá střed jednoty,
matka všech církví
a utvoření pravdy.*

Abys světlo pravé víry nikdy ne-
zaniklo a zdroj milosti boží ho-
jící a nový život plodící nikdy nepřij-
stati se nepřestával, aby tedy se ne-
vrátila děsná noc zločudného po-
harmstva a smutky temnosti opět

nezavazaly světem, rozkázal Kristus svým apostolům učení sv. evangelia všem národům věřiti a milosti kopiti všem neduživým ku pomoci přispěti; neb pobyv čtyřiceti dnů po svém z mrtvých vstání s apostoly a má je sebrati k nebeskému Otci, shromáždil je na hoře Olivetské a dříve než se byl před jejich očima v oblacích do nebe povzněl, pravil k nim: Dána jest mi všechna moc na zemi i na nebi; protož jdouce učte všechny národy křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Math. 28, 18-19. Apostolové slovo mistra svého poslušni a Duchem sv. posilněni jrouce slovo boží všem národům hlásali a ty, kteří uvěřili, křtiti se jali. Nimo sv. Petra a zázračkem k apostoletu povolavého Pavla málo o apostolích a jich cestách po světě víme. Co však nám známo, to povíme, abyli jsme uchránili, jak Království nebeské, právě to z rozhorčení z malého počátku k velkému pospěchu se rozmáhalo. Těm sv. Jakub mladší zůstal biskupem řeckým v Jerusalemu; k tomu sv. Petrus na slavnost Letnic svou ohnivou řečí Kristu vzdal, kde i život svůj smrti mučednickou za Krále Herodesa Agrippy dokonal. 1. Kor. 12, 1. Sv. Jakub starším pravi starci ale

nezavazena tradice, že hlásal slovo boží ve Španělsku, ale někdy slovně pouťnické místo St. Jago v Composteli se jmenuje. Sv. Jan evangelista, miláček Kristův, posílal jiné slova božího v malé Asii a zvláště v Efesu, kdežto máje u sebe Marii matku Ježíšovu sobě odporučivši i velkým stářím život dokonal. Také i jiní jeho lásky plná slova měla, ukazují četné obce křesťanské od něho založené, jako Smyrna, Thyatira, Pergamus, Filadelfia a Sardes. Sv. Ondřej hlásal světlo pravdy ve Skythii, v nejnejširší to Rusku, Moskevsku a Nicovsku a pak v Řecku s myslí neohroženou. Sv. Filip šel sobě za vinici k hlásání slova Božího Malou i Velkou Frygii, aby pověděl, sprostěm však a pověřenému lidu tomuto místo bludu a pročeň obvyklých čístej pravdy sv. evangelia vstěpoval. Sv. Tormentis obrátil se na polevní stranu a procestoval slovo boží hlásaje velké části Ethiopie, Persie i Indie až k ostrovům indickým provázen jím mnohými křesťany a zázračky. Sv. Bartholoměj vstěpovav na východ. Kázar poudně slovo boží v Armenii obrátil se do východní Indie a hlásal lidu indickému na třídy sebe vespolek nenávidící rozdělenému

slovo boží za velkých překážek. Sv. Matouš připsal zvěstování slo-
va božího národům ve střední Afri-
ce, bydlícím jako Cyrenie, Lybie a
Mancetanii. Sv. Judas Thadeáš byl
od samého Křesťana poslán ku Abgamu,
králi v Edesse bydlícím, aby jej z
nemoci uzdravil, jemuž on nejen
zdravil těla, nýbrž i duši přivracel
a národům v Syrii, Arabii, Mes-
opotamii a Súdumai slovo boží hlá-
sal. Sv. Matěj kázal v Indii a
Stolichis-u. - Viděti těchto skrovných
a nezdrcených zpravů máme vz-
sáhlé a zpoolehivé zprávy o sv. Pe-
tru a Pavlu křesťanských apostoľských.
Tito dva sime vřvy Křesťany zprávy
ku pravé zvěsti horlivě v Jerusa-
lémě vzate do světovládného Ří-
ma přenesli, aby zde jsouc zaseto
jejich píči a ožarováním po-
soých kořenů nabylo a v zvěsti o
onen mohutný Křesťan předpově-
děný strom, pod jehož ratolestmi
ptáci nebesi bydliti měli. Zato
toto horlivě jest učení vřvy Křesťan-
y, klari sv. Petrem a Pavlem jsou
v Římě zvěstování znenáhla do
celého světa se rozšířilo a všehny
národy k sobě nakhýlilo. Tak, sv. Pa-
vel procestoval úkřátě Malou As-
sii a v mnohých městech církve
sv. základy položiv na své tiché ce-
stě až do Evropy se přepřavil a hlá-
sav evangelium ve Filippii, So-
luně, Athénách a Korinthu ze své-

ho zajetí v Jerusalemě až do Ří-
ma se dostal a usadiv se zde cír-
kve od sebe založené listy u více po-
tomoval. Sv. Petr pobýv 12 let v
Antiochii co biskup / stolování
sv. Petra v Antiochii / do Říma se
přepřavil a odtud skrze sv. Marka
církve v Alexandrii založil, sám
pak se sv. Pavlem vedle trůnu svě-
tovládných cesarův svou učitel-
skou stoliu nebě božího řízení po-
stávil. To byl zajisté visudek pravé
zvěsti božské, aby Řím, který tom
kráť moci zbraně celým světem
vládnul a středem oně čtveřti, ný-
větši, Danielem předpověděné
monarchie se stal, nyní slovem e-
vangelické pravdy světem vlád-
nul a středem mnohem větši
Křesťanské monarchie církve to
katolické se stal. Křesťanská aposto-
lští Petr a Pavel Křesťana ukřesťova-
ního v Římě hlasavše a pravdu
soého hlásání smrti, onen smrti
Přítel, tento smrti nepřítel, zpečetivše
přivracili základ k oně povšechné
monarchii světové, církvi to říms-
sko-katolické-apostoľské, na kte-
rémuž základu jejich řádní ná-
stupcové dále stavěti a sime vřvy
Křesťany voláti na sever do naší
Evropy, rozšiřovali a posud roz-
šiřují. Zato každá věc dobed a
broanlivá skrovný povětel maji
z nenáhla ku velikosti spěje a s
mnohými se podává spory, tak

i počátkové církve katolické v Evropě skromní byli a po málu se mnohých poutívenství se zma-
hali. Nežci zde licíti ony náro-
dy pohanské s jejich předsud-
ky, pověrami a opovrhováním
náboženství Kristova, ony ná-
rody surové do Evropy se přivlá-
čovali, před jejich zhoubynými
pochody všechen pořádek, dobrý
mrav a kázeň a každý život spe-
lečenský rubec bynul, jak ony
náboženství hástly, od židův, po-
hanků a křesťanův samých
začaté, které učení Kristova vel-
ké přehrádky v cestu kladly, chci-
jouce ukázat, jak učení Krista
vo odpor těchto přehrádkám se
předtím ujímalo a po zvolnu celou
Evropou zavládlo, provávenojnou
zvěstí věrovnost, neuhonými
mavý protivů křesťanů, zřeknou
vytvořlosti mučedníků a hájeno
jsouc posléze i spisy učených
mužův. — /: Pokračování /

Opolna 2 i. 9.

Namovnicka sen. Básně to jest
dosti zdatilá.

Christoph von R. Kays in, d. Olay.
Welt für gut. Das Bild des jetzigen
religiös-moral. Zustands in yungge-
raun in im corraden Nils geynful.
Das alte gilt sich von der Fortschrittung.
David vesm. učitel. Tolik
velmi nábožná humoreska, jen

místo. Kř. polož se křesť, místo, ně-
hož raději nic a místo, "Donutiti"
raději pohnouti.

Opolna 2 i. 10.

Útěk. Velmi zdatilá básnička
až na slovo žinou, co méně při-
měřené. Toliké místo: "Vjiz-
to mutram oku polož se: "Tuto
v mutném oku."

David vesm. učitel. Plati úsudok
2 i. 9. Ten místo: účastenství na
přednášk. polož se: v před. a m: se
navšímam polož se: si navšímam.
Zlatá vrška. Příkrá to spírka zlatých
vršek. Toliké zejména oro vyněká
vej se všude, kde se samýmkou rozn-
mi.

Opolna 2 i. 11.

Útěk. Pro snadnější porozumě-
ní smyslu a pro větší plynlost místo.
"Vháček ten... řekl bychom raději:
"Jen v ten káček co káčka". M.
"náměto - l. jíměto". Popledá se smyslu
aniffanion není správně, nebo pohle-
dati jest toliko co fign, ale pohle-
dati aneb pohliadati tolik co nřif-
fignion. M. tářet - tářet. Jinak jest
báseň dosti zdatilá. —

Překrásnost historie círk. Každý obsah
příkrá mluva, toliko m. nestátnost, po-
lož se: nestátnost; m. jedným rad. jedním
m. spárech raději, spárech m. zani-
cuje - zaničuje. —

David vesm. učitel. Kilebaový to obsah
podivná: toliko m. maněly, polož se
maněly; m. Kterou obžal - rad. "vekl-
ně obžal"; m. kroupy - kroupy m. ab-
sean rad. abesed. —

Překrásnost sv. Cyriana. Překrás dobrý
tolik m. slunce slunci; m. vřít i. vřít
se. —

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chodla,
Slasti Christus, tužbou cnosti krása
Choť církevo a mzdou lidí spása
Fr. Sušil.*

13

Na Řím.

*Spelačte praslavně vy pahorky římské
Mlad zlobou dětí Boha nezrajujících,
Chrámy jež hroubí vaše tať velebné
Perlu ku počtě.*

*Kuj tiberští o vlno svém ve proudu,
Svým motkem šumným luby kletby nevlaň
Pouta zrádná v rucech se kují pro otce
Prozrazeného.*

*Roňte o římské dcery perle pláče,
Anžto odřít vám milný je strážce
Váš panenství jež věnečk vždy hájil
Trestaje svůdce.*

*Oblakosrubný vatikánc upřej
Sunce tvé slavně analíza prazní,
V ruce na trůn křištné davy vzrůstí touží
Blesk Joviáše.*

Těch o původně lucky v nízké ji přestil
 Otče náš dobrý květy útrosti zbožné,
 Tvůj stolec slavný, zuřivý panovník
 Kvádrcí oloupl.

Boj se však zpučený velkárců trestu,
 Nebo na svou loupež s nebe král pozírá,
 Svatá tvůj tě trůn kynutím i jedním
 Zorátlá mluví.

Rím střed jednoty, matka všech církví a úvězení pravdy. 1. Pokřtěování.

Tak v prvních třech stoletích se
 nám objevují křesťanské obce pře-
 dně ve Vlasích, ve Fiesoli / sv. Říma-
 lus /, v Ravenně / sv. Apollinaris /, v
 Miláně, ve Vogeji /, Aquileja - sv. Ma-
 rex /, a v Bologně, ve Frančích /.
 Leon, Saragossa, Tarragona /, v Gal-
 lii křesťanství papeže Fabiana po-
 vstaly církve v Lyon-u a Tienne-u,
 v Meles-u, Tours-u a, Taurin. Na po-
 věří, Říma rozšířily církve ve mě-
 stech, Trier-u, Metach a, Kolíně nad
 Rýnem. V krajinách poddunajských
 pokračujeme, se s mučedníkem sv.
 Maximilianem. Loach-u, se sv. Afrou
 v Angobury-u, i o Eboracum v Anglii

nejedním to Yorku zmínka se činí.
 Pokřtěnati lze, že směrem křesťanství
 Tam se přijímalo, kde Římané své osa-
 dy a v nich své vojsko měli, mezi ni-
 miž, často křesťanství křesť se na-
 cházeli a národy pohanské křesťu zá-
 škati hleděli. Jest to patrným důka-
 zem, že všechny církve, které v prvních
 třech stoletích v jižní Evropě povsta-
 ly, počátek svůj z Říma vzaly a cír-
 kev římskou na svou matku ctily.
 Rychleji počalo křesťanství v Euro-
 pě v šestém a následujících stolec-
 lich až po století třinácté, ve Al-
 rím vira. Křesťova v Evropě nápo-
 hanstvem úplně zvítězila. Náro-

ve tenkrát Evropu obývajících upu-
 stili od ustavičného se stěhování, za-
 ujali pevně / místa / bydliště a
 stali se ušlechtilějšími mravůma
 kávní přistupnějšími. Točítek a
 dar valného pokřesťanění Evropy
 padá právě v onu dobu, ve které kře-
 stanství v Asii a Africe sarnými apo-
 stoly stěpované, krásně kvasí a květa-
 cí, solik mučedníků, světců a světu
 učeníků muží a učitelů, církve si
 tající hybnosti počalo a během se-
 leho, stolo, skorem zaniklo a dásně
 jsouc národy euroáimí Tandy to
 a Turky. Jména, úpadku toho kři-
 jistě v tom, že národové oni ode svých
 předků křestanství jasně zdedi-
 še neočra, náboženskými hádká-
 mi, pychou, nesnášenlivostí a žitno-
 stí jeho se nechozími stali a tak
 sočlo právě vry prolatioře zkrust
 do temnot křisního pohanstva
 orel upadli; patrný so dielaz pro
 náš obyvalce, štátní Evropy, že v
 na jeť nadpřirozený dar, dar pouhé
 milosti, kterého jen hodným za-
 píl se dostává. Milosti této pramen
 v církvi katolické si e nikdy nevy-
 sha, ale často máni svojí běh a směr
 aby nově vni živobnovat a zame-
 šává ve starém řecisti suchou
 písci. Vira katolická, toto nadpř-
 rození světlo nikdy nevyhasne, tak
 to pevně věříme, ale ono není upou-
 tano na místa, která osvěcuje, ný-
 brž zanechává oněm, strašnou
 hor, kteří dne si nevážili zavítat

své paprsky čistějším arakium. Tak
 psy v šestém, a v dalších stoletích
 plocal tento pramen milosti i eva-
 pské krajiny z-urodnovat a po-
 tlo vry křistovy národy evropští ze
 sna křisního pohanstva k novému
 životu buditi. Kneď na sklonku pa-
 leho stoteti vstán pro křistu Phlo-
 rig, knal, Frankis domluvaní své
 nábožné chotě, Chlotildy a následkem
 otkrství nad Almany u Tolniara,
 jeho příkladu celý národ franský
 následoval 496. Na příkladem Phlo-
 rig a přijal vry křistovu i Recca-
 red, knal Westgothiv ve Španělsku
 a s ním, celý národ 512. Anglicko
 na vry přáceno, Augustin em, kn-
 rý s čtyřiceti mnichy od Řehoře Vel.
 paprky do Anglie poslán Ethelberta,
 knal v Kentu křistu vskál a kře-
 stanství na tento ostrovec překle-
 stl. Do Irska jímě vry křistovy př-
 nesl sv. Patricius oiber, Patrick roa-
 mi, klavěto zde tak pevných kočeni
 nabylo, že Irsko bry seiovědy přes-
 moře k německým národům vy-
 šlo. Sv. Severin knal v patém sto-
 letí evangelium hlásal v Noricum,
 nynějším so Tyruku, Korutanech
 Kairnsku, a Polnohradech. Sv.
 Kolumbán přenesl křestanství ze
 Škotska, do nynějších Švýcar, je-
 ho zřk, sv. Havel v dílu započá-
 tím pokračoval. Sv. Emérán v
 Bavořích, sv. Hilan v krajinách se-
 vero-porýnských vry hlásal. Sv.
 Bonifac stive Winfried v rany,

obdržev od papeže Řehoře II. mor slovo
boží hlásali, od Řehoře III. arcibiskupem
a od Zachariáš I. legatem celého Ně-
mecka jsa učiněn se sv. Willebro-
dem, celt Glesby, Turincký a Bavorý
procestoval slovo boží hlásaje a školy
křesťanské zakládaje. 722. V sever-
ních krajinách Dánsku, Švédsku a
Finsku slovo boží rozšiřoval sv. -
Ansgar, apostoľ Skandinávie zvaný
po čtyřicet let, co biskup Ham-
burský a pak Bremsenský mezi oněmi
národy pracoval, posléze od papeže
Řehoře IV. apostolským legatem o-
něch krajin jmenován byl. Důl jeho
započaté působení Ottona I. cí-
saře po přemožení krále Haralda
dokonali králové Kanut Vel. 1042-45
a Kanut sv. povolavše z Anglie i
němny ku pokřesťanění oněch
krajin. V Novorůsku byli králové sa-
mi horlivými věry křesťovské šířite-
li, jako Olav I. (* 1000), který jedním
svého národa křistu zřekal a Olav
Sv., který křesť. z Anglie a Německa
povolav nevěru svého lidu docela vy-
kořenil. Ke Skandinávce se dostalo
křesťanství i na ostrov Island
a předsa posléze i ku kočujícímu a
západní Evropu bovíícímu Norma-
nům. V devátém století byly i naše křa-
jiny čestho-moravské pokřesťaněny
dvěma bratry ze Soluně o Řecku, Cy-
rillem a Methodějem, kteří od Bas-
stava, krále moravského na Michala
III. císaři řeckém v Čechách vy-

zvoláni bývše do krajin našich přišli
a je křistu zřekli. Nikoliv byli Ře-
hoře předt. do Říma ku papeži Gla-
dianu putovali, aby tam vřívou
před, svoivodním německých bi-
skupů hájili. Z Moravy a z Čech se
křesťanství dostalo do Uher sv. Vojtě-
chem, který Stejpana, krále uherské-
ho potřebl a ten horlivým šířitelem
věry křesťovské svým národem se
stal. Křesť. Křesťané a Slované di-
kem vřívoucí z Říma, dlema od arc-
biskupů Čechobradských křistu zřekli
ni jsou. Bulharů po králem Bogo-
risem v Čechách pokřesťeným z
Říma od papeže Mikuláše I. bisku-
py a křesť. přijali povději z přímým po-
litickým, církevním patriarchem
čechobradským z podrobiti jako i Ru-
sové dlouho ve spojení s Římem bývše
posléze též do rozkolu zaběhli. Křesť.
koncivé i národové ve starobylém Pol-
sku bydliv, jako Pomorane Ottonem
biskupem v Bambergu, Livonci
benichobadem, kanonikem z řehole
sv. Augustina, Litvinci za přikla-
dem krále svého Langelona a Tem-
ové rytíři německými z demnot po-
hrabstva ku světlu věry přivodeni
byli, nebylo již v Evropě národů, který
by sime věry křesťovské nebyl přijal a
jemu ve svém předsu hojněho variku
nebyl pověděl. Sime to na předsu do-
brou pavel hojně vřívoucího po-
převorů jsou ochotnou vůlí více zřekavých
národů, kteří ožhody křesťanské ci-

vlisající dobře nahlížely a s vědomostí ku slávu, rakod civilisace dobře (nahlížely) sna vycházela, bruly. Lickew kat. o národy Kristu ziská se se stovovky starala hojně po travy dušovní žim poskytnutí a před náhrou ahoubrního učení je chránit. Ulohu tu to rozsáhlou církvi kat. usnadnil omen inky vřajem, v jakém národové evropeští křesťanství a hlasii čimských na perii jako dítky otců posloužovali. Těmto národům kde stěti taku křesťanských, kde to na hlas papušků tisícové zbojních vojínů do sv. země spěchali, aby je z rukou napátel Krista vysoobodili, opustivše vlast, rodinu a jmění a lásky ku Kristu a utlačěných křesťanů. Dále ulohu tuto nenařadily čitné icholy duchovní, klerici a plebsu křesťanských národů povstavše a s tímto totem učení vymanováje za první svědky ku upomínání viny a mravů křesťanských mnoho prosily. Tenkrát se podobala Evropa obcími první ohrazenému, ve kterém ověky hojnost potavy mající a stěněny jsouc bealivými pastýři pod nejvyšším pastýřem v říši pokojně aliti mohly, ano podobala se zahradě pilnou rukou zahradníka obdělání, ve které oserů byrně rostlo, kořisti počínalo a hojněho ovoce slibovalo. Ale když lidé spali, pravi sv. Evangelium, přišel nepřítel a nase

Koukole mexi přemici a když obě vrostly ukáhal se i Koukol. Svěm usnutí lidé t. j. vadilavatelé vinice Pání usnuli stěněné očínce Kristova, po trava vyšla, ovce shladověly, za doby stěněné vedral se ďábel do očínce, lupil, tehal a vraždil ovce bezbranné, tisíce nešťastných pastů v jeho drápy a stalo se křiviti smrti. Rozumní čtenář, že tu mluvíme omy smutné časy, které předcházely, než tak vřadá reformace počala, ve které tisíce věřících o pravé viny o spáti a za falšnými proroky nasloupli. Zřeknuše se říma středu jednoty a zřídla čisté pravdy ovdělili se ku cisternám nečistým a místo pravého pokrmu hledali sobě smazující jed. Proto je Bůh tímž apriobem, jako ony asiatské a afričké národy potrestal odvrátiv od nich villo pravé viny a pramoni oživující milosti. Strata ta byla pro církev katolickou ostem veliká, ale Bůh, který mocen jeť i z kamene dítky Abrahámovi vyvořiti, stat tu tu mnoho větším počtem věřících nahradil. Roku 1494 objeven nový díl světa, nyníjší to Amerika, a krátce po tom Austrálie. Obyvatele těchto dvou dílů světa žili ještě ve tmách bludu a nevěry a stěnali v smutném otroctví ďábla. K těmto národům obrátil Bůh ve své neshončení lásky světlo viny Kristovy a milosti svou sradu jejich pro vinné tuto pravil. 1: Dokončení: —

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chodí,
Slaví Christus, tužbou cnosti krása
Choť církev a moudrou lidí spása.
Fr. Sušil.*

14

Rím střed jednoty, matka všech církví a utváření pravdy.

(Dokončení)

Počátek valného pokřesťanění učinil papež Alexander šestý, vyslal rý. holobky sv. františka a Dominika, co věřověšly do španělských, sevad východ, ní Indie. První stolice biskupská povolala, v Jan Nové, xřisťaný řád Texoviliu. Dál se byli rýdělš K tomu povolali, aby světló vny Kristovy mexi pokany, nest, světló toto mexi křesťany, shasi, najist opěť rozvíchal a všudy v přední voje bojovníky Kristových pro vnu se stavěl. Sv. Ignát, zakladatel onoho řádu, založil v Římě ústav pro dčho, vání věřověšlí mexi pokany - Coll. gym. germanicum - xvaný, x ně, hož mnoho věřověšlí do nového svě, ta vycházelo a xkroven s druhými

řeholníky na pokřesťanění oněch národů pracovalo. Kdo namá, Jan, liška Olaveria, apošola Indie a Pa, panu, Im. Nobrigu, apošola Brazilie, Las Casas a řádu sv. Dominika, olce a ochranitels divochů v Mexicu, Peru a Chili, Mateuse Ricci, apošola Chie, ny, Roberta Nobili apošola Indie, a mnoho jiných apošolů vny, kteří v krajích Asie, Ameriky a Auslia, le celé národy pro Krista xškali a počet mučedníků rozmnožili? Ovšem šel i kde jako všudy koukol mexi posěnici, sel, ale koukol ten nebyl s to udvoiti plody pravého perrer, které jsou vlně xovně kvi mučednickou a podporováno modlitbou celé církve.

J.

křesťanské všem překážkám odolalo a zdárně prosperovalo. Největší pokroky udělaly vady křesťanské nového svě-
ta, když rehojný řád Jesuitův náhle nepořádek učení Kristova a nekřesťan-
ským sobě počínáním vlády nepořádku, ni Evropy pollacem byl a takto před, ni bojovníci viny Kristovy a bojiště uvolnili. Bůh však, který nevím, mosti klesnouti nedá, nybrž ji zhoustí abych se uvoznila a v jasnej, sílu světle opět objevila, věčné své bojovníky k novému boji povola-
l, kteří začalého díla novými silami se chopivše, posud v něm žijí a pravdu svého učení mezi pohanův kvi odvíjejí. Jím pohanův kvi pínají se v křesťanském světě nové semináře a čelné společnosti, aby buďto nové bojovníky viny Kristovy do pohanství krajů vysílaly aneb penězi a modlitbou kvi dani díla jako vmešéného napomáhaly. Pa-
pex Křehor VIII. vydil Congregaci de propaganda fide a Urban VIII. Collegium de fide a propaganda 1643, které Pius III. po revoluci francouzské obnovil, aby missonáře pro krajiny námořské dochovávalo a řídilo. Na stejným účelem povolalo semináře

sv. Duchy v Říši 1663 a seminari, vše jiné tamtéž, Collegium v Neapoli pro věřovely do Chiny 1741 a se-
mináře v Palerme pro Řecko 1720. V Říši se nachází též společnosti: Perous kvand, v Lyoně společnost Tharistův, v Řálovsku spolek s. Leopolda, v Bavařích sv. Davida, v Kolíně nad Rýnem spolek sv. Kaveria a v Německu sv. Bonifáce, konečně aposto-
láti modlitby v celém světě křesťanském, které všechny křesťanské učení selamě i důvěrně napomáhají. Zároveň se snaží církve sv. aby obce křesťanské, které dříve k ně náležely a neposlouch, mosti od ní se byly odloučily opět kvi své matce se navracely; pročesť obraci své mraky i na ony krajiny asijské a africké, v nichž druzdy křesťanství květko, i do Turecka evropského a mexi rozkolne křesť-
vysílá své věřovely. Když to všechno uvážíme, musíme vykrát, že církve římské jediné jest pravá matka, která všechny jiné církve xplodila a že všechny církve jiné jen podíl toho jména naslouchují, pokud co poslušně dcey kvi společ, ni matce s vděčností brav. Těto církvi římské poslušnost odepořel

přestali byli sudem velké křesťanské
rodiny, cirkve to římsko-katolické,
přestali byli sudem těla Kristova a
nejsa duchem Jeho oživován odů,
mleč, ba již mrtvý jest, aniz by do
ho snad nnamenal. Křídá víra jest
ta rodka, která všechny cirkve to
cirkvi římské jako dítky ku společ-
né malce víře. O kdyby to nahlédli
všichni odpodlící, kavalci a lupci,
těle vší katolické, křavým rozu,
nem a křavému nahladu vili
pohodně podrobivše se hlásili ku své
malce společné! Zajisté by všichni
falšní proroci a všechny falšné
cirkve, výpovědy to jich pyšného a
vševědého ducha, ku blahu li-
sici a milionu přestaly. Duchu
bádnému napadne jak rovařo,
vámě těchto pravd snad tato my-
šlenka: Když cirkve kat. jest onen
svom prorocký se semene horčíč,
něho v Římě vyvolly a posud vy-
vstávají, pod jehož radostmi ná-
rovné celého světa bydlali mají,
odkud to přichází, že tolik národů
na svom onen lhostejně pozhlé-
da a tolik tisíců lidí společný
pobyl pod tímto svom Dobrovol-
ně odmlá, aneb Když cirkve kat.

jest ono slunce pravé vší, které v
Římě vycházejí národy téměř všech
končin světa, svěcuje a k sobě lá-
ká, aby k němu se klonili, jako by-
liny ku slunci přirody, proč tolik
jednohlivců a národů kraky své
od něho dobrovolně odvrací?
Nysence se lidskému Duchu pro-
li vili se vtrající, plověk odolali
nem víře, aneb jest, protivným od-
borem skutečných poměru časů,
vých v Duchu lidském. Ale lidský
Duch jde dále a láká se po přičině
těchto úkazu. A tu jest druhno
rozumné podbrati a porovou při-
činu jich odhaliti, aby lidský Du-
ch navenem pravé vůle těchto vy-
je nekláse rozluštěli a rozumné
posoudili mohli. Když tedy se lá-
keme po přičině, proč tolik náro-
dů blažených účinků vší křt.
nemá, nebude snad žádný cirkve
sv. aneb učení Kristovo a toho
vinili. Předvě jme ukázali, jak
cirkve sv. se snaží všechny náro-
dy i jednohlivce do svého lůna
přijati a ne dělá, co jen může aby
národové její snaky umrali. A
učení Kristovo a toho vinili by
by nejen nerozumné nýbrž i

rouhavě. Slunce denně vychází a své paprsky do všech konců světa rozesílá, každou krajinu, každý dům, svou, každého člověka osvětluje a oživuje i do prachu nemocných vniká a vnašuje radost a život, působí, a přede jeho blá, hodaných účinků málo neb nic není nemocný, který by na lože upoután marně po paprscích jeho toužil, ačť dílník evropský, pokud v lidumorné ložárně ducha i tělo má a jeho účinků se zbaví, je, ačť konečně xlocinec, který v tmavém nádraží podzemním přikovan světla božího ani neví, d. A komu a těchto nešťastníků napadne obviňovati slunce, že solité síly nemá aby až k nim dorazilo. A tak se to má i stát. Vše a jejími blahosmými účinky. I tato neoblaňuje ještě ony národy, kterým ještě dle nervy, vydatelné vůle Stvořitele toho šlo se nedostalo naslouchati její neocenitelným pravdám. Vsta ať se hřát. Sáhne ať se k tomu, kdo je umyslně sice uzavřen, aby dle svých náuklivostem tělesným hověti mohl. Ona se nechce líbět

u toho, kdo dle svých tělesných ná, dootl podmaněn bez velkého namá, hán, jakého láto vyžaduje, a sice se vymaňují nemiše, jehož sice xhamnělé každé křesť. pravde odpor, a, a takto milosti boží vzdouje sám do náruky se vchá, sám k tomu spadá od sebe odvrátí. Učení Krista, vo vyžaduje Dobrou vůli, stálý boj proti světu, tělu a ďáblu, vytr, valost a v pravdě do konce setrva, ní dle slov sv. básníka, zhaustho. „Denn nicht konflikt ist mit dem, bludent nicht faulst du dich nicht, bögst nicht, du nicht ab, du nicht, dich nicht bludent, nicht nicht, Gott nicht Gott geliebt und fast.“ Kdyby všichni národové poznali, že církev říms. jest ta společná mat, ka, která všechny jako dítky svou náruč přijati touží, Kdyby jen poznali, že Řím jest ten střed a někdy osvěta křesť. jako paprsky slunce, ni do všech konců světa se rozpro, stá, Kdyby to poznaly všechny církve odlačené, že bez spojení s Římem života v sobě nemají, by se odloučeny od Říma jsou jen velverni suchými, které se slonem spadly. Kdyby to nakládly alespoň

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chodá,
Slastí Christus, tužbou cnosti krásá
Choť církev a mádou lidé spása
Fr. Sušil.*

K 10. červnu.

*Kstav cirkvi svatá proudy slzi žhavých,
Nad zradou to synů svých v Polu jež roníš,
S otcem ješ se svatým, an jsem král světů.
Popřal zřítí dny Petrovy.*

*Pětkrát pět hle se jar rozvilo nad luhy,
Jenž kol Říma se strou stověžatého tam;
Pětkrát pět hle roků odplulo, zezlo co
Přijmul Petra jsi otče náš.*

*Tak mlh závoje tam na břehu řek tichých
Před sluncem plameným v děbě se sklývají,
Tak pověst, zraků Tvé Petra že nikdy již
Nespatrí, se lichou stala.*

*Nesprátel Davy ač použili zkrátiti
Věk Tvůj králi svatý náš hanobíce Tě,
Kec věčný zachoval Bůh Tebe národům
Věrným, jenž milují Tebe.*

Marná jest vaše zlost pekla vy otroci,
 Jenž zhroutit' chcete trůn, hoj s nebe král střeží,
 Jenž každého, který zvrátiti jej baží,
 Pěskem může vždy zatratit'.

Vyslyš Dobrotivý tam v nebesích pane
 Slib svých milenních prosby to skrouvené,
 Popřej ještě mnohé věny by Tvůj viděl
 Nejvyšší na pozemsku kněz.

Odvrát bídu a strast' od Těho o pane,
 Před nepřáteli jej chraň vždy milostivě;
 Až pak jej povoláš k sobě ve ráj své
 Dvěti jej korunou svatých.

Nomylnost papeže.

Častokrát a mnohými způsoby mluvil někdy Bůh
 starým skrze proroky; v těchto posledních dnech mluvil nám
 skrze Syna.

Ep. K Hebr. I. 1.

Když se Bůh zalíbilo dle nevyzpytatelného
 úsudku Těho člověka stvořiti, vyžádala se
 stoncená moudrost Těho, aby člověku ozná-
 mil, proč jej na zemi mít chce. Protož pro-
 zřetelnost božská se postarala nejen o po-
 zemský blahobyt člověka; nýbrž poručila jej,
 že k mnohem větší slávenosti povolán jest,
 když povinně bude. Bohem sta. rovené zde na
 zemi vyhlá. Protož v sedy Bůh, prvního člo-
 věka, postavil jej do ráje, přerokosně, to za-
 hrady, v níž se nacházel strom vědomí Dobré,
 ho a zlého, strom života, a již pramen z ní
 sta rozkošně vycházející vylagoval a pak na
 čtvero řek se rozlival. Bůh sám skoupil s
 nebe, odevzdal jemu panství nad rájem a
 zároveň celou přírodu, poučil jej, jak se
 má chovati; aby co pín přírody panství to,
 koto ku svému prospěchu užiti a cíle svého

Dopiti mohl; tj. on vštípl v srdce jeho zákon
 přirozený. Mimo tento zákon dal Bůh první-
 mu člověku i přikázání pozitivní, aby totiž
 nejedl ze stromu vědomí Dobrého a zlého, ovi-
 til jeho rozum aby vili tvůrce svého tím sna-
 dněji poznati, silil jej svou milostí, aby je-
 ho vili tím snadněji plniti a takto bez oší-
 ž, cíle svého dosáhnouti mohl. Bůh tedy sám
 se snížil, prvního člověka vyučoval, všechny
 potřeby duše i těla jemu co laskavý otec své-
 mu dítěti poskytl, a člověk máje takové,
 ho učitele mohl dokonale vili Těho poznati,
 dle ní se řídit a jí úplně důvěřovati. První
 člověk také úplně vili tvůrce svého poznal,
 vysvítá to ze slov od Evy K svědostnému hádu
 pronesených: „že všech stromů dovolil nám
 Bůh jísti; toliko atd.“ a pak z onoho trestu ja-
 ky Bůh na první rodiče vyřátnul, cožby nebyl

mohl učiniti joa nejvyš opravdliwym.
Ale ani padlého člověka Bih milosrdný nepo-
nechal jeho osudu, nýbrž chtěje dle moudrého
usudku svého člověka padlého vykoupiti, i na-
potom vili svoji jemu zjevoval, co otec lasta,
vy dítky neposlušné ku poslušnosti vybízel,
zahrzele krestal, jak to v potopě vidíme, a jak
člověčenstvo ku své velké úloze připravoval.
Tak nám písmo sv. vypravuje, že s Noemem
před i po potopě světa bezprostředně obcoval,
vesed v úmluvu s Abrahamem, Isaacem a Ja-
kobem důvěrně obcování vedl, že s Mojžíšem,
věrným sluhou svým, celé dny na hoře Sinai
krávil a lidu israelotému Desatero božích
přikázání po něm doručil. Pohané, kterým
se této otcovské péče v té míře jako lidům ne,
dostávalo, nebyli docela sobě ponecháni, ný-
brž majíce přirozený zákon v srdcích na,
psaný, dle něho poměrně žiti a Bohu nevidi-
teľného z věcí viditelných poznávající těj
co Boha chiti mohli, pokud rozum lidský sta-
čoval. Té jeho pohané neuciniili, že měnili
pravdu za lež a slávu Boha neporušitelného
v podobenství obrazu porušitelného člověka,
že sloužili stvoření raději než Stvořiteli, vy-
dal je Bih v žádostci ohavné (K Řím 1.23). Byl
to tedy opravdliwý krest za jich Bohu se
zpronevěření a úklad pro ně a vice pro nás
potomky, kam rozum lidský dospěje zřetnuv
se svěkla pravdy. Podobně by se bylo i národu
vyvolenému vědlo, kdyby Bih zvláštním je-
ho vidcem nebyl býval a úmluvu s ním uči-
nénou až do příchodu Syna svého věrně ne-
byl podržel. Když i národ vyvolený svými
hříchy víc a více od Boha se odvracel a bezpro-
středného obcování s Ním nevhodným se stal,
volil Bih za hlumovníky své vůle k lidu
proroky. Zároveň obmýšlel božská poroží,

116.
jelnost tímto jednáním více v pravdivost
svých slov vzbuditi a více, tímto budoucím
prostředkem opravdliwosti, člověčenstvo o,
pět k sobě nakloniti. Hlavní obraz, jak Bih
v L. L. skrze proroky k lidu svému mluvil, vidi-
me na proroku Isaiáš, jehož ústa Bih zha-
vím uhlím očistil, aby čisté slovo boží čistými
řty řágal, a zvlášť na proroku Jeremiáš, který
sam vypravuje, jakým způsobem od Boha k n,
řádu prorockému povolán byl. Jerem. I, 4-10:
"Stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkouc: Dny
ve mgti jsem tě zpusobil v životě, znal jsem
tě, když ve mgti jsi vyšel ze života, provětil
jsem tě a za proroka v národech dal jsem tě.
Jeremiáš slov těch se uleknuv pravil: Ach
Pane Bože nemohu mluvit, nebo jistě jsem
já." "Těkl Hospodin ke mně: Neřeky: Diti
moje jistě jsem já." nebo ke všemu, k čemu tě
poslu, přijdeš a všechny věci, které rozkážu,
mluviti budeš. Neboj se před tváři jejich, ne-
bo já jsem s tebou, abych tě vytrhl." Pustahl
Hospodin ruku svou a dotekl se úst mých a
řekl ke mně Hospodin: Jy dal jsem slova má
v ústa tvá. "Ale ustanovil jsem tě, dnes nad
národy a nad králostvimi, abys vyplnil ...
stavěl a stávil. Tímto způsobem mluvil
Bih i d. L. k lidu. Vyvolil jst k tomu své flu-
hy, byl při nich se svou milostí, v. Dal jim síly
všechno vymlouvati, co jim kladl, do úst a na
jazyk. Protož bylo i to, co mluvíli, slovo boží, neb.
Bih mluvil sám skrze ně. A jaký účinek toto
slovo boží u národu vyvoleného mělo, poznáme,
když stav jeho mravní s oním světem pohan,
světo porovnáme s písmem sv. vyznati musí-
me, že národ židovský, pokud slovem božím ne-
pohlednul, v skutku se podobal vinici u prostřed
pouště ovoc nesoucí. Když konečně čas přípra-
vy uplynul a proroci o příchodu Mesiaše se

vyplnila, poslal Bůh Syna svého jednorozce, něho na svět, aby zvěstoval zákon pravdy a milosti ztracený; řád lidí opět navrátil a tajný plným způsobem mezi ním přebývaje onoho bezprostředného obcování hodným učinil, jako to sv. Pavel v ep. k Řídkům vypravuje: „Naposledy v těchto dnech mluvil Bůh skrze Syna.....“ To je ten velký rozdíl mezi K. a N. L. Tam mluvil Bůh skrze proroky, zde mluví skrze Syna, Kteří jest odlesk slávy a obraz podstaty Jeho a jak s ním skrze pravdu: Který jest Bůh z Boha, světlo ze světla atd. S jakým účinkem Syn Boží k lidem mluvil, toho důkaz nám podává sv. Math. Když vypravuje, jaký dojem Kázání horské na posloucháče učinilo, říká v K. III. 28.: „Kalo se pak, když dokončil Ježíš řeči tyto, že se divili převelmí zástu, pově učení Jeho.“ Záhadyové si nedivili se vznešenosti předneseného učení aneb snad mistři mluví Jeho, sv. evangelista udává jinou příčinu, když dále praví: „Nebo učil je jako moc má, je a ne jako zákonníci.“ Bůh tedy mluví opět sám k lidem ve svém Synu a chce svým slovem ducha a sídce jejich k sobě vésti, jak to Duchové vráží činil. Nyní mluví k nám pravda mezi lidmi objevující: „Tá jsem pravda, cesta a život.....“ Nyní k nám mluví světlo lidem vzestlé: „Tá jsem světlo světa.....“ Proto upozorňuje apoštol na velké odpovídati, jaké na sebe uvalujeme, když Kristu a Jeho slovíům nevěříme. Když totiž byl upozornil, že mluvení toto skrze Krista k nám mnohem hodnověrnější jest, než bylo skrze proroky v L. L. a než kdyby byl Bůh anděla s nebe k nám poslal, pokračuje s důsledností dále: „Protož mu, jsme my tím snadněji sblížití toho, což jsme dychali, aby nám to nevymigelo, nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pouhé a každé přistoupení a neposloušenství vzalo spravedlivou odplatu pomsty, kteráž my utečeme takovéhoho

zanedbávající spasení.“ (K. Řídk. II. 1-3)

My pravda jako Kristem hlásána nikdy nevyhynula a hlas Boží na věky věkův národům zazníval, odevzdal Boží učitel před odchodem k nebeskému. Který takéž moc, jakou sám měl, církvi učící zřídil úřad učitelů, na sv. Petru a na apostolích založený, neb dříve než se byl pozvedl v oblacích k nebi na to, že Olivetské pravil k schromážděným apostolům: „Dána jest mi všechna moc na nebi i na zemi, protož jedouce po všem světě, učte všechny národy.....“ A až já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.“ a již dříve k apostolům pravil: „Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vás pohledá, mnou pohledá.“ atd. tak, že to hlas Kristův v církvi katolické až po naše časy zaznívá u církve učící, věřící jej slyší a Kteří jsou dobré vůle, následují ho, jak následovali hlasu Kristova stoupajícího s hor, na které byl osmero blahoslavenství Kázal. Či snad hlas tento oněměl v církvi katolické? Když Bůh k prvnímu člověku vráží sám mluvil, i otci L. L. tak důvěrně obcoval, když i padlému člověku hlas Boží skrze proroky se ozýval, když konečně Bůh skrze Syna svého jednorozce lidem zákon pravdy zvěstoval a vinu, která člověka hříšného od Boha pělila, milostivě s něho smál, měl by na jedinou otcovský Jeho hlas oněměti a národové drahou krví Krista vykoupení opět ve tmách po pravdě se sháněti? V církvi kat. pravím, tomto obnoveném ráji pozemském, v němž Bůh strom vědění dobrého a zlého, živé to učení církve kat. na Petru a jeho nástupcích založené obnovil, v níž i strom života, nejvěřejší to svatost obřadů, věřící k životu věčnému krmí a sedmý pramen posvěcující milostí přijíždí se nepřestává, v této církvi kat. měl by hlas Boží umlknouti a snad mrtvá litera, jak to odpadlíci praví, jeho místo zaujati? Když v L. L. k lidem mluvil muž, jehož rty Bůh sám očistil, aby čisté slovo

boží hlásal a jemuž on sám slova svá na ja-
zyk kladl, měl by v N. Z., v němž stín a obraz ve
skutek přišel, snad světesnělý pergament ždro,
jemí slova božího byti, jehož mrtvou literu by
každý dle svého smyslu a ku své potřebě vykládati
mohl, jak to u jinověrců vidíme? Tu by mimo
mrtvou písmenu náš rozum jediným prame-
nem pravdy božské se stal a jakých výsledků ten
to slabý rozum sám ze sebe u věcech víry doma-
kati se je s to, vidíme na čtyřliscové zkušeno,
sti u pohanů, vidíme i v poblovidilých a zps.
tvorěných soustavách mudrců našeho věku, kte-
ří se nestydí ohavné výplody svého ducha za či-
stou pravdu, za učení víry vydávati. Kdo by
tomu, tak bylo, tedy církev kat. s celou svou sta-
rou minulostí by byla jen výplodek tohož po-
blovidilého ducha, její omutný konec by nebyl ja-
leho, slova Jamalicova v nepřignivém ji smy-
sle by se již stvozovala, svět křesťanský by
stal skorem na téměř stupni, na jakémž stal
svět pohanský v úplné své ohavnosti mraví
a Kristus její zakládátel by byl největším lhá-
čem. Něco takového tvrditi by bylo neodravný
rozum míti a v ústech křesťana by to bylo rou-
hání se Bohu. Máli pravdivost slov Kristových:
"Já s vámi jsem až do skonání světa" obdali a ne,
majili mocí pekelné nad církví zvítěziti, musí
v církvi kat. tentýž živý hlas, jaký z úst Kri-
sta božského učitele vycházel, se ozývati a pravdě
svědectví vydávati, tentýž živý hlas, který beže
vší pochybnosti ve jménu božím odpovídá, když
zkažený rozmanitým kálám a lidskými ná-
ruživostmi zmítaný rozum ustavičně se táže:
"Kde je pravda? Má-li konečně člověk výpověď
posledního svědka za čistou pravdu vzíti, aby
nemusel Kristus opět přijíti, v našich schůlkách
zasedati aneb vesnice evropské a celého světa opět
procházeti, abychom snad z úst jeho čisté pravdě

se naučili, musí v této církvi tentýž hlas božské
pravdy se ozývati, s touž mocí, svědomí lidské vága-
ti, jaký se ozýval za tříletého jeho učení. A takový
hlas se ozýval v církvi kat. po 18 set let, ozýval se i
za našich časů a bude se na věky ozývati tak jako,
jak jista jsou slova Kristova: "Nebe a země pominou,
ale slova má nepomnou." Každý věřící má se bez
pečnosti a musí bez výnimky hlas tento slyšeti a
svědomí své jím vágati, nechceli na své přisnost
soudce spravedlivého zkusiti.

Nášova nyní otázka, kam se má pravdychtivý
katolík obrátiti, by tento hlas pravdy uslyšel a
dle něho se řídil. Uvádíme tuto na paměť, že cír-
kev sv. se rozpadá na učící a slyšící. Tato gauji,
má všechny věřící mimo biskupy a římského pa-
peže, kteřížto poslední církvi učící tvoří. Katolík
může směle slova každého kněze za slova boží brá-
ti, jelikož každý kněz učí, tomu, co jemu od bisku-
pa učiti je přikázáno, a biskupové ve spolku s řím-
ským papežem bludu nikdy učiti nemohou, jsouce
ve věcech víry a mraví se týkajících zvláštním pře-
spěním Ducha sv. neomylní. Biskupové církve kat.
jsou řádní nástupcové sv. apoštolů a apoštolům
Kristus před svým odchodem udělil moc všechny
národy učiti, s nimi přislíbil býti až do skonání
světa, jim přislíbil utěšitele Ducha sv., který je
měl vši pravdě naučiti a ku hlásání této pravdy
sily dodati. Apoštolové to byli, s nimiž Kristus ve
jménu všech věřících umluvu na věky uzavřel
(Jan. 1. 44), kteří tedy co svědkové a stráž-
cové nad umluvou tou ve svých řádných nástup-
cích na věky bůti budou. Neomylnost biskupů
svá polud, pokud s římským papežem, hlavou
církve, společnost ve víře udržují, odtržení od něho
představují býti neomylní vesolek i zůstat co je,
dnostlivci. Naopak papež římský co hlava a učitel
celé církve kat. i bez biskupův neomylným jest
ve věcech víry a mraví se týkajících, neb sv. Petr

jehož řádným nástupcem papež římský jest, byl první, který vyznal, že Kristus jest syn Boží, načež jeho jméno ze Simona v Petra se proměnilo. Žně, na tuto stala se za odměnu Petrova statečného vy-
znání Krista co syna božího, kterážto vyznání, jak Kristus pravi, hned tenkrát zvláštním přispěním
božím se stalo. Aby Kristus Petra za jeho pravou
víru dále odměnil, pokračuje dále: Ty jsi Petr t.j.
skála a na té skále vybudám církev svou a brany
pekelné nepřemohou ji. Tobě dám klíče království
nebeského..... Když byl Kristus všem apoštolům
Ducha sv. přišel, jim moc trůny odporučiti u,
dělil i: Přijměte Ducha sv. kterým odpustíte trůny...
Když byl všem apoštolům vespolek do celého světa
jiti a euangelium hlásati rozkázal (Tobce po všem
světě.... Mat. 28. 19.), přec pravil po ruznu k
Petrovi tato slova: „Mě satan požádal vás tržiti
jako ovčence, ale já jsem prosil za tebe, aby nevy-
stoupila víra tvá.... Luc. 22. 31., a přijímá přiv-
těšství: „As berduky mé, pas ovce mé.“ Všechny
apostoly vypravěd které Kristus v přítomnosti ostat-
ních apoštolů provedl, sv. Petru a jeho řádným
nástupcem nejen po smrti v celé církvi křesťan-
ské, bi papež a kněze ne uznávají, nýbrž i neomylnost
ve věcech víry a mravů přisuzují, jinak
by, řednost jeho byla neúplná, kdyby se nevzťaho-
vala i na učení víry a mravů a pak modlitba
Kristova by nebyla do konce vyvolána, Kristus se tedy
na darmo nebýnad špatně modlil za Petra. Cír-
kev sv. v neomylnost papeže nejen pověřit věřila,
nýbrž častokrát skutkem dokázala, jak to v promě

dolehlých víříme, církevní tradice, sv. otce i rozkolné
 církve asiatské ve svých knihách liturgických jedno-
 hlaseně ztvorují a mynější sním Tatikanthý jřejmí
 za člunek vřy prohlasil, takže jádny Karolohý kře-
 stan o pravdě té pochybovati, neb opak tvrditi nes-
 mí, nybř jady do pravdy té nalezití vnikl se
 snažití má. Protož i já nechci svých skrovných sil
 děle vynakládati, bych pravdivost člunku toho z-
 pítma sv. ze sv. otců a tradice církevní dokázal, ob-
 mezím se v ostatních řádkách na to, abych do prav-
 dy té nyní každému Katolíku ovak, hlouběji vni-
 kl a tak pravdu tou promíknul jia i jiné slabší
 v ní utvořoval. K tomu cíli buď mi dovoleno obrát
 sv. Pavla v k. R. listu I. ku Kor. o církvi započatý
 doplniti, a co se dá pro neomylnost papežskou
 vytkéti. Věchni věřící, praví apoštol, tvoří jedno
 tělo, jěž Duch Kristův oživuje; tedy církev sv. jest
 velká morální osoba. V živém těle rozeznáváme
 dvoji život, tělesný totiž a duševný. Tělesný / anima-
 lity / život, jehož původcem ovšem bůh je, započí-
 ná dle svědectví životovědců, prořentm se srdce hned
 v životě matky, jeví se na venek u člověka dospě-
 leho i kony duševnými v hlavě, s těle své majícími
 a trvá dotud, potud nástrojí srdce neporušeno
 zůstává, bytby i jednotlivé orgány kypěly aneb
 docela od těla se odloučily. Duševný život / život
 milosti / jest prostota hříchů, jest stav posvěcení,
 jicí milosti boží. Život tento hříchem se trápí,
 ztráta milosti boží jest duševná smrt, která
 i za trvání života tělesného nastoupiti má,
 že. (Dokončení.)

(Dokončení.)

Co budeme dělati o prázdninách?

"Komu se nelení, tomu se zelení!"

Na nedlouho ovane svěží vzduch jm. neúroze,
ně přírody v jarobujícím. testu jejím tváře na-
še, doprovod jen na usuzeně Komíny a zje na,
vyklá, v brzké zase ucho naše obhati, e bude

ladným pěním pěním v šumných lesinách,
kde z plna hrdla Tvůrci včelaskavému neston,
čne, prozpěvují chvály, lany zlatoklasé a le,
vůdy pestrokvěť ve vsi svěžesti a velebě rozví

non se před okem udiveným nad hlavem svá,
 těným, ježž kuka všemocná utkala, ježž po
 solik už věkův příroda odívá, a z jehož piva
 bu ni nejmenší doposud nepotrácena znám,
 ka. Vpravdě nitro rozzechvěné při pohledu na
 divy tyto zvolati musí se žalostnou Paně:
 "Nebesa vypravují slávu svou a země plna jest
 velebností své."

Do tohoto ráje přírody znovuzrozené vstá,
 címe v krásné době, bychom po klopotných
 námáhách ve kruhu milných pokrevencův k
 novým se otužili pracím a úsilím, nových na,
 byli sil ku získání vědomostí, jichž nám v do,
 bě nyní již popříčně zapotřebí jest, kdy každého
 ista překlappují frágem a kdy proud smýšle,
 ní proticírkevného větších každým dnem na,
 bývá rozměru a mnohé nezkoušené do věru u,
 chvacuje. Tudy nezbýtně nutno, by však De vy,
 rodu našeho píše tatranského: mužně stal
 na své postati, by i chutí úsilivou pracoval
 na vinici Paně dědicné, tak aby statně na od,
 por postaviti se mohl vytrvím novověkým,
 kteří bez ustání oruží své namířené mají
 proti nerozborné skále Pětrově, a jejichž korou,
 hev šumně větrem naduté vědeckosti vlaje,
 mnohé vyznávace kříže Kristova de pravé
 odvádí cesty. Třebat i námahou neunavnou
 spojovatí takléž modlitbu, by ten, kterýž žhou,
 má sídce a ledví, ku jiným zbloudile přivé,
 de náhledem.

Mimoděk otká se však na um myšlen,
 ka, kterak mohli bychom i prágnin použiti
 k tomu, abychom Ducha obohatili vědomostí,
 mi a zároveň, také nasháli sobě z luzných
 přírody luhův, libovonných květův, z jejichžto
 pívabů a lahody těšiti bychom se mohli, jehda,
 kdy zima neuprosná, dechem úmorným, do hlubo,
 kého klánu veškeru pohrouží spánku.

Co do prvního nestává zajisté lepšího prostřed,
 ku ku nabytí pravých vědomostí a moudrosti nad
 onu knihu, jižto Duchem sv. dárcem vší pravé
 moudrosti, osv. cení mužové sepsali. Tam ponoříme
 se, bychom ze hlubin těchto nevyvážitelných, čerpa,
 si mohli pokladův a povílek jimi v míře pře,
 hojné stače, kteréž zanedlouho opěče naši pově,
 řeno bude. Než by každý vezdy pomatoval na vy,
 kot blahoslaveného Tomáše Kempenského: "Něná,
 most písmo sv. jest prívod všeho zla a vrata k
 zahynutí," a ona slova sv. Terezie: "Veškerý ne,
 dostatkly církve, veškerý zhorby světa z tohoto
 pramene se řinou, poněvadž lidé ani dokonalým
 poznáním, ani opravdovým rozjímáním nepro,
 nikají pravd v písmě sv. obzřenyých." Budiž nám
 vzorem sv. Antonín Padovský, o němž se vypravu,
 je, že sv. písmo tak v paměti choval, že by se
 bylo, nejméně zhraceno býti, z něho jeho obnoviti mo,
 hlo. Svět nyní již budiž nám za poklad, kam vě,
 da bez Boha zabouchiti může, ale zároveň nechat
 nám jest také pobídkou, bychom jediné ze zřídla
 Kastalského, nezkaleného, pravou čerpali moudrost.

Nad to bylo by na čas, bychom ku katolickým
 spolčím, co jediné brázi proti proudu nepřátel,
 skému pilný obraceli zřetel.

Ve chvíli oddechu mějmej také nicméně péci
 o to, jak bychom i doby odpočinku výhodně a s pro,
 spěchem mohli použiti. Nebudeť nikoho, mezi ná,
 mi, kdožby květnatou se procházejce loukou, nejkrá,
 snějších dítek přírody omlazené sobě nenashal a
 v ní jejich libostnou se nepokochoval. A hle květkův
 těchto skypají nám nejenom luhů a sady utěše,
 ně měrou nekonalou, nbož i mezi lidem naším
 venkovským nejedno pučí květko, kteréž jako
 fialentka ve křoví ukrytí, skromně sobě věde,
 ale nicméně v ní blahoploдную každého k sobě
 vábí.

Jsout to písně, pohádky, přílovi, pořádky

a mnohé v pravdě slovancké výrazy, jichž zhu-
sta nalezá se mezi lidem, a které jediné žoťají ně-
koho, kčoby ze hloubky je vynořil a zrakem
diverzým dopřál, krásou jich poobkázal. Bra-
tré milení! vynasnažme se všemožně, bychom vši-
chni kvitkivších z dostatek Jobě natrhali a v
„Museu“ našem libovonnou z nich ušli kvítky.
Učiněmež sobě zlatou rubriku s názvem: Kvítky
z pražnin, „do nižto každá sebe nepatrnejší kvě-
tinka bude velevítána, a Museu našem k ne-
malé bude sloužiti okrase. Tím zároveň všaké-
mu poskytnuta bude vhodná příležitost, by též
živnou svou ku zvelebení lidu nám společného
něčím přispěl. Zároveň tím dáme také na jevo
úctu, v jakou ku předkům zbožným lneme, vši-
majíce sobě pilně všeho toho, co na pestrejích po-
se národních luhách opravdově krásného a vzneše-
ného vypěstovali. Možná, že v kvítkách těch někde-
rá pojeví se hluchavka, ale takhlež nedá se upříti,
že nejedna tam bude také konvalinka, violka a
nezábudka.

Časlechněli někdo z nás výpraz nějaký nagnánný dpo-
sud, kterýž se mu žda býti krásným, o klad, bys ho z pamě-
ti novytroufal, budešli náhodou přítomen, kdy matka
kojence svého pokládou čaroladnou nebo ušlechtilou

milovabnou ve sladký konejš spánek, o neopomeni vy,
Kajati jim v kvítkách své mšečko sebe menší. Každý
ať se nevymlouvá, že jedno nebo dvě co snad náhodou
zadestne, nestojí za to, by se proto zhybnul. Též dru-
hu milení, že nás bude na pražninách přes 11, a
utrhne-li každý jen dvě neb tři zhora uvedení
kvítky, můžeme z nich sobě pestrej přes zimou vy-
pěstovati zahonek. A což nebudeli snaha, tato boj,
ně odměněna tím, kdy na konci roku s plesáním si
těšení plody ugríme, jež vespolnou jsme vyžítka,
li snahou? Kamitáli však někdo, že máme sbí-
rekl podobných dosti, tomu odpovídám s pře-
cem patranským: „Je vzdělanosti nemá náš
lid, cizojemci mluvíte, jakž? vy musíte li,
du zpívat, nám pje lid.“ Tuť samozřejmo,
že nemáme sčítati nižádnych klopot, bychom
vnadně bylo ditky, kteréž příznivější, nad
dobu nyrnější, vypěstily časy, před záhubou
jim trojici zachovali.

Druhové milení slavným gavažme se
slibem, že všemožnou vynaložíme k tomu
pili, bychom i z pražnin co nejvíce mož-
no na duchu obohaceni v milém nám domě,
cím kucha se sestli. Bůh buďž nám k tomu
nápomocen!

Traktát sv. Cypriana. (Z latinsk. Dohně.)

Je ale podle zatvrdlosti své a nekajícího vědce shromážd-
šuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého sou-
du Božího, který odpovídá jednomu každému podle skutků
jeho. Řim. 2, 4... Právě, že spravedliv jest soud Boží, an-
se vykonává později, hodně dlouho odkládá, aby člověku
chovávající břečlivost Boží prospěšnou byla k životu.
Tak seprav se vezme bezbožný hříšník v přestání,
když již pokání za hřích nemůže prospěti.

V. Bychom tím důkladněji, bratři nejmilejší, poznati
mohli, že břečlivost Boží jest věc, a že každý, když hřích, bře-
livý a potkanný jest, Boha vše následuje, praviť Pan, když se

všem Evandeliu přiřkávati ku spáse nám pává, a bera odhod-
božka napomenutí učeníky k dokonalosti vede, říká: „Sly-
šeli jste, že řečeno jest: „Milovati budeš áto [Mat. V, 43-48.]
Tedy praviť on, že jouce dokonalí, hláváme se Syny Božími
a patrně vyučil, že obnovení nebeským obřadem dospě-
jeme cíle svého, když břečlivost Boha vše zůstává
v nás, když Boží obraz, který Adam byl hříchem
ztratil, v našich činech se grači a provítal. Pa-
kať to sláva, státi se podobným Bohu, jak veli,
kať to blaženost mít to, co se vyrovná Božské
chvalě, ve ctnostech!

MUSEUM.

*Bud' váš život jedna Boží chvála,
Slasti Christus, tužbou cnosti krása
Choť církev a mzdou lidí spása.
Fr. Sušil.*

16

Na rozloučnou.

*Tisíc klidnoulná řeka v děvři plyje,
Do vln xefýrový vánek libě duje,
Vedrem dvou násobným v háji vadnou jívý,
Všat se zlatý plodně oblékají nívy,
Kosa řinčí květu krásu xvěstující,
V poli táboří dav libě xživající:
„Sláva budíť Tobě na výsosti pane,
Z jehož mocných rukou na lany xdar pane,
Otválen budiť, jenž nám popídl den ten xřítí
V který bohatou řeň smíme xapočítí!“
Táť i pro nás, bratři, zlatovlasí
Dennice, již příchod slavíť xněvem hlásí,
Zplodila den, kterýž nás též upomíná,
Bychom věřbili tvírce Hospodina,
Kter již devěťkrát nadvětrné síně
Stribrojasná luna proplula co kníně,
Devěťrát již tvář svou skvělou xasmušila
Co jen vědě spasné duše naše xila,
Slástrě skončili jsme dílo xapočaté
V kterémž sílilo nás tvírce náme svaté.
Po uplynutém xas do věčnosti roce
Oho opět patří snahy na ovoc,
Sladkotajná trudi rozdýmá tu tisící,
A tam ku nadtvěrdí plyje věčná píseň. —*

Teď však medle bratři prapory různojasný
 Po šedých hor štítěch rozvíre den krásný.
 Na klenbě naší klidně přístav opustíme
 A tam otcovské zas vonné lůžky vřeme,
 Kterýž uvede nás v náruč otce matky,
 A kde obláci nás bratři usměv sladký,
 Od kud líbí vání xpytu nám kyne,
 Ze srdcí kde útlých zpěv se k nebi rine.
 Tam nás drží bratři, libezně svou káje
 Z nechtěto kaudiblažná, sladká víně slaje,
 Duchom tělesně se tamto posilní
 K práci vedoucí nás ku spasnému cíli.
 Žijte ale bratři, než se rozejdeme,
 Před oltář tu trůna světla poklekněme,
 A křížem jeho vůči necht se vznášej dlejší
 Za milost jich silil nás své služebníky.
 Vříváme jej, aby jako svatí ránní
 Chránilo nás i tam ve púrody chránní,
 Duchom tak se s čistým srdcem navrátí
 V sínce svoje, jakož jsme je opustili. —

Vy však bratři, kteříž čtyry tichá léta
 Prožili jste tudy podál kloby světa,
 Ceyrající z řádů správy plošné vědy,
 Ve tajemství božské nořice své hlady,
 Vás, jenž v kvátní době nadpozemský vláde
 Povolá, by jeho řídili jste stáde,
 Vy jenž budete co věrní náměstníci
 Krista pracovat jeho na vinici —
 Pomněte i tentokrát, když vás cizí lůžky
 Ve své lůno pojmu, na nás, vaše drůžky.
 Ve srdce své vřívte jméno bratři sobě
 Jímž nám chcete zůstat v trudné, blažné době
 A my opět ve svých srdcích stánek utvoříme
 Pro vás, jenž co bratry milované stírme,
 A tak nás vždy bude pojit ona přásta,
 "Moudrá nadváse, nepodvratná Lásta"!

Nemyllost paprsk. Dokončení.

Shledujeme-li církev sv. dle dějiny, su církevního až k jejímu počátku neberouce ohledu na církev Katolickou od sv. Pavla sem, tam zaboření vidíme, že církev sv. v Římě počala a během času do všech končin světa se rozšířila, tak že Řím sadcem celého křesťanstva se stal; tamtéž se nachází i hlava světa křesťanského a kde sedce i hlava, tu i život; neb jako sadce do všech oudů těla krev vysílajícího živi a bující, jistě sověst život duševní v hlavě se zlatí, jevíci podmiňuje, tak i Řím učení vřel Kristový do všech končin světa křesťanského vysílaje, celí těleso církve oživuje a v římském paprsku co v hlavě horuje. Vidíme sice někde i pudy tohoto velkého těla odumřelé, jako vybledlí bratři rozkolní a kacířské protestanty; tím však život jeho nehyne, jak to u jednotlivce vidíme. Pokud hlava i sedce římský to paprsk a stolice římská potvorná je, ona vždy život duševní církve podmiňuje. Duch, který toto velké ovládá a život jeho působí jeť Duch Kristův, který Duchem svatým od sebe vyslaným církev oživuje a řídí. A jako Kristus jedenkrát umřel více neumírá, nejvíce živ jest na věky, tak i život v církvi Kat. nikdy nevyhyne, t. j. Kristus milostí svou, církev Katolickou nikdy nepustí, nýbrž ji skrze Ducha sv. vždy posvěcovat bude, tak že tato nikdy zbloudí, věřící klamati, místo pravdy bloud zvrátati nemíní. Stav milosti u jednotlivce může sice býti stracen, neb se řídí dle hodnoty

nevhodnoty jeho, ne ale u církve Katolické; tu nemůžeš stvo milosti od jednotlivce, neb celí společnosti; neb římského paprsk, osobní hodnoty, nýbrž tu jest stav tento milost Kristem církvi Katolické udělena, udělena k všeobecnému dobru věřících, aby tato, hláskoliv stav posvěcující milosti hříchem potratí, ho zase nabyl v církvi Katolické, ve které život tento nikdy nehyne. Život tento nehybnoucí, k dobru věřících Kristem ustanovený musí se tak na věky jviti, aby věřící věděli, kde mají slavený život svůj hledati a kam mají na cestě života pobliživše kraby své obíci, aby více nebloudili. A tu nemohla moudrost božská lepšího prostředku naléti, než aby život tento nadpřirozený na římskou stolici, sedce to světa křesťanského a na římského paprsk, viditelnou hlavou církve Katolické upoutala, neb jako život duševní u jednotlivce nejpravější zádku čili oporu má a v hlavě takřka sídlí, tak i oviská moudrost naša římskou stolicí tento nadpřirozený život upoutati a římského biskupa za nosice a hlasatele tohoto života sobě vyvoliti vůdce. A jako život duševní v hlavě sídlí na věch zvláště v slově u jvi, tak jeť to i zde slovo římského paprsk, náměstek Kristova a hlavy viditelné (hlavy) církve Katolické, Duchem sv. říkání, milosti Boží spůsobení slova v. y, slovo boží, klavým Bůh vůli svou náročí, zvěstuje a život nadpřirozený do nebe vedoucí plodí. Co Bůh, tedy nejprve osobně v ráji a k arciočím, jak skrze

pravotku v L. 2. Roměnské slove svého
 Syna církvi, to činí nyní slove uista ná-
 stupce Kristova, římského papeže a
 papežské biskupie. Když Koliv tedy říms-
 ský papež ze stolice mluví, t. j. co učitel
 celému světu křesťanskému nějaký
 učení co, články víry předkládá, mlu-
 ví slovo boží, slovo života, jest to sám
 Kristus, který jeho uistý k nám mluví;
 slova jeho mají tutěž moc věřící ve
 svědomí vzkřít, jako slova Kristova
 t. j. on je neomylným. Bude popis ten
 to přicházející někomu co ideal žijící
 v rozchvěném monku horlivého
 katolika neb ultramontána, který se
 nikdy neustateční. Jest to ovšem ideal,
 avšak ideal omezený, prozívatelnosti
 a moudrosti božské důstojný, před zra-
 kamandovského světa po 18 set let se
 uskutečňující, kterého uskutečnění ne-
 lidská moc neb chytlost, nýbrž moudrost
 a láska nejvyššího přisloví a který ro-
 zum lidský nádivostí a předsudky
 povstý snadno pojati můžeme, něčeho sobě ne-
 aadaje. Nebojme rozum lidský, pravdu
 tuto, představují sobě biskupie co jednotli-
 vce na sebe omezení, kdo hledí na oso-
 bní učenost římského biskupa, a nebyť
 jeho osobní pokleby, to všechno neomyl-
 nost biskupie vůbec a římského pape-
 že volíť neprodminuje aniž ji vadí. Ce-
 lou jednovůdovou postavou církve kat.
 a všem moudrosti božské musí každé v
 duchu přehlednouti, chce-li se skuteč-
 nosti pravdy té přivěditi. *Was das Gese-
 ze im Glauben ist und bleibt, das ist das
 Wort im Glauben geschildert; Schiller.*
 Kdo z takového stanoviska na církve kat.
 a její uistosti pohledí, ten všechny spory a

předsudky pyšného rozumu snadno za-
 pláší a k náhledu přejde, že římský papež
 když co učitel celé církve kat. učení víry
 předkládá, mysliti se nemůže ani bisku-
 pi na této neomylnosti potud poohlédnouti,
 pokud v živém spojení s římským pape-
 žem jsou totožní učení víry a mluví věi-
 cím předkládají. Copatulo apostolům za
 časů křesťanských vespoletí i se sv. Petrem
 a tomuto voláť, to platí nyní biskupům
 ve spojení s Římem a římskému bisku-
 pu ve srovnávání mluví. Když tento co u-
 čitel církve hlasu svého porovnáme, my-
 sliti se nemůže, neb hlas jeho je hlas bo-
 ží, blud tedy jeho by nepadl na něho, ný-
 brž na Ducha sv. učitele pravdy; blud
 jeho by byl blud církve katolické, klam
 by tu vylévil nad pravdou, brány pekla
 ne nad církvi kat., věřící by natgli ve
 svědomí vzkřít, božská spravedlnost
 by a tatula právo trestati, církve kat. by-
 la by ta-tam. Který věřící se oprovoří
 něco takového tvrditi, aniž by se Potu
 rozechal?

Že o sledu tohoto a prav, proto, že pravda
 ta ne od věčného, aneb od potu tohoto
 pravdou byla počala, nýbrž co taková od po-
 čátku v církvi žila, dají se všechny náměty
 a předsudky odprávní a voláť
 vztáčí předsudky o něm, který praví, že
 církve kat. toliko na všeobecném sněmu
 neomylnou je. Potklyt se zovane těchto
 rozumářů právě nyní v pravém světle
 se objevily, když všeobecný sněm církvi
 ve Vatikánu, o němž před věi či věřili,
 že neomylný je, články neomylnosti
 papeže prohlásil. Podrobili se, usnadnu
 jeho, který před samými slovy boží ožda-
 vali? To se ukázalo nejistě, kam mají

namířeno. Kdyby církev kat. jen na všeobecném sněm neomylnou byla tu by se byl božský spasitel spásně při posta- ral. Každý nakladne, že snadnou věc vi- bet to není sním všeobecný svolati a za našich časů volati, kdežto církev kat. so- větve do všech konců světa rozestíla. Kleriků, neomylných postoucíků počtem věřících a nepředvidanými nahodi- lostmi nikdy došli nepřiměřenými se- ve mění avěditi mluví. Když tedy sním všeobecný z řádku svolán byti mluví, je- to na posledních prou sněmůch vidíme. rozvážný duch lidský na poli vědeckém a přirodoskumném volati na bezpečí bludu sem ode dne více zabíhá, nájemný nepřítel, církev kat. stále sváží a denně v novém sociálním oděvu se objevující blaho věřících, do největšího nebezpečí uvádí, má, církev kat. tuto starostli- vě matka na to všechno potějně se dívali? Jaký pak vřelý počet svého vla- dání, když šelby a lidé psý boi oba- ry, do věcí se vřelí a vše vřelí ne- řadí? Bi má, církev kat. toliko na všeob-ecném sněm, učení vřel a blaho- sním zřelý se zřelí, a past když postouci mluví temnoty světlo vřel, utlačiti usilují, když rozvážným ná- ruživostem lidského ducha stávají zřelý vřel neopohovující nových pe- vnějších potřeba vřelují a všeobecný sním, církev kat. z nepředvidaných fučím svolán byti nemluví, má, za- církev kat. bídící zřelí jako velbloud, který vřel se zřelí zřelí vřelová- ní prouiti nové zřelí nemoha bi- dící zřelí mluví. O nic volí. O církev kat. světlo vřel nikdy sotiti

nepřestane, a vše zřelí vřelí, křesťan- ství nemluví. Světlo to musí, vřelí na- prouty povrchy svět katolický vřelovati, aby temnoty, bludu vřelí světlem nena- oládly, musí teplem milosti vřelí, život ploditi, aby smrt nad věřícími neprovala, a takto křesťan vřelí, ni na vřelí nepuči, co by se stalo, kdy- by církev kat. jen jednokráte bludu m- sto pravdy, učila neb blud z nedostát- ku pravdy, typela. Pravda musí býti povrchy pravdou, jak byla věra jak- dnes, a bude i vřelí. Ona nečká, až by se někomu zalíbilo ji srdce otevřiti a za pravdu ji teplo, narati, nřelí ona- vřelí jedná a nemluvitelná vřelí, a vřelí, když i tisíce vřelí, jazyků na ni hanu vydali, jakom- sic své vřelí přijemné nemluví, když i celého světa, při proti němu vřelí. Pěť- řimský je, když povrchy i boi sním, cir- kevního neomylným, když vřelí bioku- pově, celého světa na sním se sejdou. aby toto učení vřelí vřelí, a slavně prohlásili, nabude učení to vřelí- ho luku, nejvyšší mluví jistoty a ne- popiratelného práva, jakého pravda vřelí, takým způsobem prohlá- sání pravda se objeví na venek ve vřelí- m světle a síle, vřelí věřících se- stane vřelí, odpovídám a přímým divakem, a vřelí sobě takto cestu do- srdci vřelí věřících. Misto a přímí ne- dovolují, abych spravedlích, těchto, de- psal. Necht, sobě láskavý denat, co chy- bi, doplní a k lepšímu porozumění članku vřelí tak, důležitých něco času spisím, članku tom jednajícím věnoval. Nikdo však nenech u Ru-

čtení věsti úmyslem, aby se pravdy té čtením domákal, neb jest to článkem vý-
ry, ale aby do pravdy článkem toho, který
církou kat. neví myšlela, nijaký čestný stu-
pený prostředek, proti kleslé věčnosti odporu-
čuje, úplně vnuterem jej věřícím v něm vě-
le odporoučel, aby tento pověstný prostředek
ačk mezi věřícími zdomácněnou společnost
lidskou kulturního neduhem kleslé to věčno-
sti zbažil a ji opět přivedl k zdravotnému
stavu, jaký zákony božské a církevní opřádu-
jí, což se jistotou stane, když kněží této duchu-
ovní lékařové věřících nemocných účinně po-
středkem toho nepřivést na sobě skupi a věřící
jich příkladu následovati budou.

Opolna z č. 13.

Ma, Rim. Až na tři nerythmické ver-
se jeptasem ta, dosti zdařila. Nedostává
se většími těm přerýstky, při níž slovo
choď stojí přetahuje či přerývá. Verše
tyto jsou: 2 II. sl. 1. a 3., a III. sl. 3. verš. —

Rim střed jednoty, m. všech. a. a.
ut. pravdy. To tomto pokračování a do-
končení v č. 14. zůstává v plátnosti při-
růvčí i sudek náš dříve hrad při začá-
tku članku přenesený, že totiž i co do obsa-
hu i co do formy jest práci velmi choatnou.
Jedno třeba několik proměn přičiněti.

Místo: v Bologni stáj, v Bononii, m. Lyo-
nu, st. Lyoně a Věnně: — m. v Alescu, st.
„a Belati“; m. Triveru st. Triveru; m. Ango-
burgu st. „Augsburgu“ — na str. 100 v H. řá-
dku m. 40 let stáří 34 let; m. Šionland m.
stav, Šionsko; m. Kroatě — „Chorvati“ — na
str. 101 m. mltou zahradnicka polož se: „v.
zahradnickovou“; m. nahliřely — „chápaly“;
„m. ovce shladověly“ — „ovce vyhladověly“.

Aussichten der K. Kirche in d. Gg.
Journal d'un bon voyage, et d'un
voyage d'été en Suisse, in H. H. H.
L'istat d'un bon voyage, et d'un
voyage d'été en Suisse, in H. H. H.

Opolna z č. 12. M. ochromuje — st. o-
chromuje; m. povysuje — „povysuje“.

Opolna z č. 14.

Rim střed jednoty, a. Misto:

Ludvig-a polož se, Ludvika; m. když
to vědno uvážime — polož se: „uvážime-
li to v“ — m. když a. H. jest polož se: „jeli
a. R.“; m. proti vůli — „bezděčně“.

Opolna z č. 15.

St. 16. čerovu. Básnicka zdařila až na
mlh a plamenným, což opraviti slu-
žeotím, aby se místo mlh položilo mhd
a m. plamenným řaději „pracovním“.
M. poří — polož se řad, „ježí“; m. šleři
— „šleři“.

Neomoglost práce: Výborný článek
dle obsahu i dle slohu, toliko m. „or-
tesnělý“ polož se: „vztělý“ a „kdykoliv
ne, jás, nýbrž podmiňka, se klade,
uživej se místo: „Když“ řaději
částice — li.

Co budeme dělati v právro-
nách. Překně to myšlenky v pe-
kriem poucku, tytéž i poetický
vzlet prozorovati. — Misto: Rocha-
ti se ladným přímím polož se: „v
ladné přímí“.

Traktát sv. Cypriana. Př-
klad choatný až na dvě místa:
Když to zůstává v nás polož se:
„zůstávali“; Misto: Když obráz se
vraží a prosvitá polož se: „pro-
svítali a vražili se“.

Dělov

Děšním číslem dokonává Museum svou pátou roční proud. Dříve však, než se s ním rozloučíme, nebudet od nás, přičinili ku konci ještě několik bratrských a upřímných slov.

Když na začátku školního roku pozváni ku předplatění na Museum pro alumnáty kolovalo, bylo, až na malé výjimky, dosti příznivé a mile přijato. A patřárneli po přičině, za kterouž to provolání naše s kýženým nepotřelo se provětrací ohlasem. Tu mi odpověď: „Ty prostředkate ku vydávání časopisu dostatečných sil“ — Namítka tato jest však lichá a rozpadá se v nic, upomínali jen na proslov v čele časopisu stojící, v němž jsme účel a směr jeho dostatečně vytkli a objasnili. Mnozí na dobro zapominají anebo vůbec ani vědět nechtějí, že naše a předchůdci našich předchůdci snaha u vydávání tohoto časopisu byla a jest k tomu obrácena, aby bylo ono společným střediskem našich prací a sice bez rozdilu na jich cenu; aby bylo prostředkem k dokonalejšímu vývoji všelikých vědomostí a zejména nerušené obrátivosti v věci mateřské. Oni naprosto zapominají, že má ono sloužit nám za střed, v němž by se snahy k vzájemnému působení, k boji pro církve a vlast usměrňovaly, z něhož by vůbec vyrostl a vyvíjel se motuální osvěťující proud naší veřejnosti. Již odtud tedy zřícito, že Museum nemá toliko býti tvorem a zrcadlem činnosti jen některých botroslovců, alebrž se vyřaduje, aby co možná všichni věleho na něm brali účastenství, jesto my všichni k jednomu a témuž cíli kráčíme, jednu a tutouž úlohu na zřeteli chováme a v každém vědy oboru dokonalejšími státi se máme.

Než, přese tyto a těchž druhu pronášení námítky a protivýmluvy, setkal se časopis náš u velice většiny spolubratrů a příznivců našich slaskavou přízní a s dosti vydatnou podporou. Na doklad toho stíjž kde nermalá řada spolupracovníků, mezi nimiž lastavý členů i s mnohými novými spolupracovníky se shledá, kteří s horlivostí neunavenou po celý rok pracemi

svým časopis náš podporovali. — Otom biledně svědčí i práce rozmanitého obsahu nejen v řeči mateřské, alebrž i německé, což jest opětným důkazem, že vždy páska upřímného bratrství obě národnosti vespoletk upouštávala, že vždy varul duch pravé bratrské lásky a tolerance. Ovšem, že co do ceny jednotlivých článků, měřítka absolutní dokonalosti u jich posuzování užívati nemůžeme, nicméně ale, řídíce se ale úsudkem, její důstojný p. prof. M. Procházka o každém článku pronesl mnohým zbařilosti některak odpůřiti nemáme. Jeť tedy na Vás, draví bratři, abyste, nejspouze s pouhými pokusy spókojeni, na cestě vzdělaného sebe vzdělávání pokračovali a hodné odměny a zásluhy za to jednou se dodělali.

Protož, hluboce přesvědčeni jsouce, že budoucnost národa i co do národního vědomí a duchového rozvoje a pokroku položena jest z nejvalnější části v ruce kněží, jeho to viděti a učiteliv, majíce jasné toho přesvědčení, že kněžstvo jen tehda se všim divákem působiti lze ve kruzích Bohem mu vytráaných jestli horuje svým duchem a svým snahami na větší vzdělanosti a ducha časového — buďmož činnými, nahleznem, s pohledem a jakýmsi přepychem na podniky nám všem ku prospěchu sloužící, podporujme prozřítelně jsouce obětovostí pro rozkvět národní literatury, knižnickou knihovnu slov. (Kteráž letos velmi skrovně příspěvky dostala — čemu přičísti přičítám, alžbo nevim —), prosívejme všude už kde v domě zdárně, aby duch náš, neodolatelně postupať ku předu, aby zámysly naše, pro něž mladistvý náš duch byl zaplácen, polal v líce lidské samého úrodnou a živnou půdu našelby a působení naše všude provedeno bylo s úspěšným zdarem. A nejušestilejším projevem této činnosti bylo nám až doposud zajisté, Museum — Kteráž to i Vaší největší snahou bylo na jeho zdokonalení pracovati —! Vytvořte tedy jen dále, nedbajíc nástrah a jakékoli strany pocházejících a vynasnažte se, aby pokračovala v časopisu, Matice Moravské přenešeni i na dále s Váš v platnosti zůstala. —

Honečně vzdávámte srdečné díky dntj. a velcovi, p. pf. M. Procházkovi, který ochotou nám se propůjčiv, Museum na počtu letoší stáří tím okem doprovázel a řídil. Těž činnosti i všem spolupracovníkům, čtitelům a podporovatelům časopisu našeho jakož i organizovatelům, zejména, p. Novákovi z I. r. oddávajíc se té radostné naději, že nám pořadatelům sem tam nahodil poklesky a vady pomínouti dáči. Svým nástupcům voláme srdečně: Na zdar!